POLIROM

Chuck Palahniuk

Apocalipsa

BIBLIOTECA POLIROM

Chuck Palahniuk

Apocalipsa

Traducere din limba engleză şi note
de Vlad Pojoga

POLIROM
2013

Chuck Palahniuk, *Doomed*
© 2013 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

www.polirom.ro
Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
Bucureşti, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1;
sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

ISBN ePub: 978-973-46-4224-3
ISBN PDF: 978-973-46-4225-0
ISBN print: 978-973-46-3955-7

Coperta: Radu Răileanu
Pe copertă: © Felix Aftene, *Icar* (detaliu)

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright şi este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum şi alte fapte similare săvârşite fără permisiunea scrisă a deţinătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislaţiei cu privire la protecţia proprietăţii intelectuale şi se pedepsesc penal şi/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată în colaborare cu elefant.ro

CHARLES MICHAEL „CHUCK” PALAHNIUK s-a născut în 1962 şi a copilărit în Burbank, Washington. A studiat jurnalismul la Universitatea din Oregon şi după absolvire, în 1986, s-a stabilit în Portland, unde a schimbat diverse slujbe înainte de a se dedica în întregime scrisului. Deşi primele cărţi i-au fost refuzate de editori, care le considerau prea riscante din cauza atmosferei lor sumbre, după publicarea romanului *Fight Club* (1996) cariera literară a scriitorului şi-a schimbat definitiv cursul. Considerat unul dintre cele mai originale şi mai provocatoare romane din ultimul deceniu al secolului XX, *Fight Club* a fost ecranizat de regizorul David Fincher în 1999. Filmul său – cu Edward Norton, Brad Pitt şi Helena Bonham Carter în rolurile principale – s-a bucurat de un succes fulminant, fiind distins cu numeroase premii. În 1999 au apărut romanele *Supravieţuitor* şi *Monştri invizibili*, urmate în 2001 de *Sufocare*, a cărui ecranizare a obţinut premiul special al juriului la Festivalul de Film de la Sundance. La Editura Polirom au fost publicate pînă în prezent: *Fight Club* (2004, 2012), *Jurnal* (2006), *Bîntuiţii* (2007), *Cîntec de leagăn* (2007), *Monştri invizibili* (2008), *Sufocare* (2009), *Rant* (2009), *Supravieţuitor* (2009), *Pygmy* (2011), *Snuff* (2012) şi *Blestemaţi* (2012).

1 NOIEMBRIE, ORA 12:01 A.M. PST[1]

Viaţa începe cu preconcepţia: un preludiu

Postat de Leonardtocilarulluihades@viaţadapoi.iad

Binele şi răul au existat întotdeauna. O să existe întotdeauna. Singurele lucruri care se schimbă sunt poveştile noastre despre ele.

În secolul al VI-lea î.e.n., legiuitorul grec Solon[2] a călătorit în oraşul egiptean Saïs[3] şi s-a întors cu următoarea legendă despre sfârşitul lumii. După spusele preoţilor de la templul lui Neith[4], un cataclism va împresura Pământul cu flăcări şi fum otrăvitor. Într-o singură zi şi o singură noapte, un întreg continent se va face ţăndări şi se va scufunda în mare, iar un fals mesia va conduce omenirea către sfârşit.

Profeţii egipteni au prezis că Apocalipsa va începe într-o noapte liniştită, pe un deal semeţ ce tronează deasupra regatului Los Angeles. Acolo, aşa cum au cântat vechii proroci, va fi deschis un lacăt. Între casele cu garduri înalte din Beverly Crest[5], un zăvor solid va fi tras. După însemnările lui Solon, balamalele unor porţi imense vor scârţâi, iar porţile se vor deschide larg. Dedesubt, în depărtare, împărăţia Westwood, împărăţia Brentwood şi împărăţia Santa Monica aşteaptă, dormind, acoperite de o pânză de felinare stradale. Şi, după ce ultima bătaie a orologiului de la miezul nopţii se va stinge, prin porţile acelea nu va trece nimic în afara liniştii şi întunericului până când un motor va prinde viaţă huruind şi două faruri vor călăuzi acel zgomot. Iar pe porţile acelea va ieşi un Lincoln Town Car, ce se va înclina în faţă şi îşi va începe coborârea domoală prin curbele în ac de păr ale părţii de sus din Hollywood Boulevard.

Noaptea aceea, aşa cum apare în profeţiile de demult, e liniştită, fără nici o adiere de vânt; totuşi, odată cu apropierea lentă a Lincolnului, se iveşte o furtună.

Pe când coboară de pe Beverly Crest spre Hollywood Hills, Lincolnul e la fel de lung şi negru ca limba unui spânzurat. Cu caroseria neagră, strălucitoare, brăzdată de fasciculele roz ale felinarelor stradale, Town Car-ul străluceşte ca un scarabeu evadat dintr-un mormânt. În

dreptul lui North Kings Road, luminile din Beverly Hills şi Hancock Park pâlpâie şi se sting, nu casă cu casă, străzi întregi sunt înghiţite cu totul de întuneric. În dreptul lui North Crescent Heights Boulevard, cartierul Laurel Canyon e în benză; nu se sting doar luminile, ci şi zgomotul şi muzica nopţii târzii. Orice urmă de viaţă a oraşului dispare în timp ce maşina coboară dealul, din North Fairfax în Ogden Drive şi apoi în North Gardner Street. Aşa împresoară întunericul oraşul, urmărind umbra unei maşini strălucitoare.

Şi tot aşa începe un vânt năucitor. După cum au prezis profeţii vremurilor de demult, această furtună preschimbă palmierii de pe Hollywood Boulevard în nişte mopuri care spală cerul. Frunzele lor rupte sunt aruncate spre pământ – corpuri uşoare ce lovesc scrâşnind pavajul. Cu ochi mărgelaţi de caviar şi cozi solzoase de şarpe, aceste corpuri uşoare, feroce, lovesc Town Car-ul în mişcare. Se prăbuşesc ţipând. Ghearele lor frenetice zgârie aerul. Aterizările lor bruşte nu sparg parbrizul, pentru că sticla e antiglonţ. Roţile scrâşnite ale Lincolnului trec peste ele, strivindu-le carnea căzută. Iar corpurile care cad, ţipă, se agaţă sunt şobolani. Osândite la moarte sunt corpurile oposumilor care zboară în toate părţile. Roţile Lincolnului aruncă în cele patru zări rămăşiţele acestui covor roşu de blană strivită. Ştergătoarele curăţă parbrizul de sânge cald, iar oasele sfărâmate nu găuresc roţile, pentru că şi cauciucurile sunt antiglonţ.

Atât de puternic e vântul, încât mătură strada, trăgând după el aceste grămezi de paraziţi schilozi, rostogolind acest val de suferinţă în urma Town Car-ului care ajunge în Spaulding Square[6]. Fulgerele despică cerul, iar ploaia cade în perdele ce mitraliază acoperişurile. Tunetele explodează într-o fanfară, iar ploaia răstoarnă pubelele oraşului, eliberând pungile de plastic şi paharele de unică folosinţă.

Şi, în apropierea turnului impunător al hotelului Roosevelt, bulevardul e pustiu, iar armata de gunoi înaintează fără a ţine cont de semafoare sau de celelalte automobile. Fiecare stradă, fiecare intersecţie pustie. Trotuarele sunt goale, aşa cum au prezis profeţii, şi în nici o fereastră nu mai e lumină.

Pe cerul clocotitor nu se mai văd farurile rătăcitoare ale aeroplanelor, iar pătura de blană şi apă nu se mai poate scurge prin canalele înfundate. Măruntaiele rămase pe străzi sunt alunecoase. În dreptul Teatrului Chinez al lui Grauman, întregul Los Angeles e masacru şi haos.

Cu toate astea, nu foarte departe de maşină, la blocul 6.700[7] neoanele sunt încă aprinse. În acel singur loc de pe

Hollywood Boulevard, noaptea e încă liniştită şi caldă. Pavajul e uscat, iar copertina verde de la Musso and Frank Grill[8] e nemişcată. Norii se deschid ca un tunel deasupra blocului şi dezvăluie luna, iar copacii de pe trotuar sunt nemişcaţi. Atât de puternice sunt farurile roşii ale Lincolnului, încât lumina lor ţese un covor stacojiu pe care calcă maşina. Aceste fascicule roşii, strălucitoare dezvăluie o tânără de pe trotuar, chiar vizavi de Muzeul Figurilor de Ceară Hollywood. Acolo, în mijlocul acestei furtuni cumplite, ea priveşte o stea de beton roz, incrustată în pavajul trotuarului. În urechi poartă cercei de zirconiu cubic orbitor, cât o monedă. E încălţată cu pantofi Manolo Blahnik contrafăcuţi. Cutele catifelate ale fustei drepte şi ale puloverului de caşmir sunt uscate. O claie de păr creţ, roşcat i se revarsă pe umeri.

Numele incrustat în steaua roz e Camille Spencer, dar tânăra nu e Camille Spencer.

O grămăjoară roz de gumă de mestecat întărită, mai multe grămăjoare, roz şi gri şi verzi, desfigurează trotuarul ca lepra. Urmele dinţilor şi urmele zigzagate ale pantofilor sunt imprimate pe gumă. Tânăra zgândăre guma cu vârful ascuţit al pantofului ei Manolo contrafăcut până când o dezlipeşte. Până când steaua e, dacă nu curată, mai curată.

În oaza aceasta de noapte liniştită, paşnică, tânăra îşi apucă tivul fustei şi-l duce la gură. Scuipă pe ţesătură şi îngenunchează lângă stea pentru a o lustrui, făcând numele turnat din alamă incrustat în cimentul roz să strălucească. Imediat ce Town Car-ul trage pe dreapta lângă bordura din apropiere, fata se ridică şi păşeşte pe lângă stea cu acelaşi respect cu care ai păşi pe lângă un mormânt. În mâna dreaptă are o plasă de pânză. Degetele ei, cu unghiile albe şi ciobite înfipte în podul palmei, ţin sacul din pânză albă, deformat de greutatea Tootsie Roll-urilor, a Charleston Chew-urilor şi a batoanelor cu gust de lemn-dulce dinăuntru. În cealaltă mână are un baton Baby Ruth pe jumătate mâncat.

Dinţii ei înveliţi în porţelan mestecă nepăsători. O dâră de ciocolată topită îi înconjoară buzele ţuguiate, cărnoase. Profeţii din Saïs avertizează că frumuseţea de neegalat a acestei fecioare va face pe oricine o vede să renunţe la toate în afară de mâncare şi sex. Atât de atrăgătoare este forma ei pământeană, încât cei care o privesc sunt reduşi pe loc la stadiul de stomac cu piele. Iar prorocii cântă că ea nu este nici vie, nici moartă. Nici om, nici spirit.

De pe Lincolnul parcat lângă bordură se scurge un lichid roşu. Geamul din spate se deschide cu o trosnitură şi o voce

se aude din interiorul luxos al maşinii. În mijlocul acestui uragan, vocea bărbătească întreabă:

— Ne daţi ori nu ne daţi?

La o aruncătură de băţ în orice direcţie, în spatele unui zid invizibil, noaptea şterge totul de pe faţa pământului.

Buzele fecioarei, date cu un ruj *roşu*-roşu – o culoare numită „Vânătoare de bărbaţi“ –, buzele ei pline se arcuiesc într-un zâmbet. Aici, unde vântul nu adie deloc, poţi să-i prinzi parfumul aşa cum l-ai prinde pe cel al florilor uitate într-o criptă vreme de o mie de ani, aplatizate şi uscate. Ea se apleacă spre geamul deschis şi spune:

— Ai întârziat. Deja e mâine… Se opreşte o clipă, îi face senzual din ochi cu pleoapa ei acoperită de rimel turcoaz şi întreabă: Cât e ceasul?

Şi e evident că bărbatul bea şampanie, pentru că în această oază de linişte chiar şi bulele de acid ale şampaniei se aud pocnind. Şi ceasul de la mâna bărbatului se aude ticăind. Şi vocea lui spune din maşină:

— E vremea ca toate fetele rele să meargă la culcare.

Dusă pe gânduri, tânăra oftează. Îşi linge buzele, iar zâmbetul i se şterge de pe chip. Pe jumătate ruşinată, pe jumătate resemnată, spune:

— Bănuiesc că am violat ora stingerii.

— Poţi să te simţi foarte bine, replică bărbatul, când eşti violat.

Portiera din spate a Lincolnului se deschide pentru a o primi înăuntru, iar tânăra se urcă în maşină fără să ezite. Şi portiera asta e o poartă, cântă profeţii. Iar maşina asta e, ea însăşi, o gură imensă, care înfulecă bomboane. Şi Town Car-ul o închide în stomacul lui: un stomac căptuşit cu un strat gros de catifea, precum un sicriu. Geamurile fumurii se închid. Maşina rămâne pe loc, de sub capotă iese fum, corpul ei lucios agonizează, acoperit acum de o pătură roşie, o barbă din ce în ce mai lungă de sânge coagulat. Urme purpurii de cauciucuri refac drumul parcurs până aici. În spatele maşinii furtuna se dezlănţuie, dar aici singurele sunete ce se aud sunt icnetele înăbuşite ale unui bărbat care strigă. Anticii descriu sunetul acesta ca pe un chiţăit asemenea celui scos de şobolani şi şoareci când sunt striviţi.

Urmează o clipă de tăcere, după care geamul din spate se deschide din nou. Unghiile albe, ciobite se strecoară afară. Atârnat între degetele ei, se leagănă un săculeţ de latex, o miniatură a plasei albe a fetei, un sac micuţ şi greu. Înăuntru: ceva vâscos. Săculeţul de latex e murdar de ruj *roşu*-roşu. E murdar de caramel şi de ciocolată cu lapte. În loc să-i dea drumul în rigolă, stând încă pe bancheta din spate a maşinii,

fata scoate capul pe geam. Duce sacul de latex la gură şi suflă în el. Îl umflă şi îi înnoadă capătul. Aşa cum ar înnoda o moaşă cordonul ombilical al unui nou-născut. Aşa cum ar înnoda un clovn un balon la carnaval. Leagă pielea umflată, închizând înăuntru conţinutul alburiu, iar degetele o răsucesc. Întinde şi răsuceşte gâtul săculeţului până când acesta devine o fiinţă cu două mâini, două picioare, un cap. O păpuşă voodoo. De mărimea unui nou-născut. Aruncă figurina aceasta drăcească, încă plină de ciocolată de pe buzele ei, încă plină de lichidul misterios al bărbatului, în mijlocul stelei roz.

Potrivit profeţiilor aşternute pe hârtie de Solon, această păpuşă e un sacrificiu de sânge şi sămânţă şi zahăr, aşezat în centrul formei sacre a pentagramei, o ofrandă făcută pe Hollywood Boulevard.

În noaptea aceea, cu ritualul acela, începe numărătoarea inversă către Judecata de Apoi.

Şi din nou geamul fumuriu al automobilului e ridicat. Iar în aceeaşi clipă, furtuna, ploaia şi întunericul înghit maşina. În vreme ce Lincolnul se desprinde de trotuar, ducând-o pe tânără departe, vântul ia cu el proscrisa creatură-bebeluş. Băşica înnodată. Idolul. Vântul şi ploile călăuzesc recolta lor îndestulătoare de paraziţi masacraţi şi gunoaie de plastic şi gumă de mestecat uscată, rostogolind-o şi conducând-o pe toată cu forţa gravitaţiei.

1. Abreviere de la Pacific Standard Time – zonă de fus orar cu opt ore în minus faţă de meridianul Greenwich.
2. Solon din Atena – om de stat, legislator şi poet atenian, unul dintre cei Şapte Înţelepţi ai Greciei Antice; se presupune că fiecare dintre cei şapte ar fi avut un deziderat exprimat în chip de aforism, al lui Solon fiind: „Totul cu moderaţie“.
3. Saïs (Sa el-Hagar) – oraş, situat la vestul Deltei Nilului, ce devine reşedinţă de scaun a Egiptului Antic în vremea celei de-a XXIV-a dinastii egiptene.
4. Conform textelor de la templul din Esna, Neith este zeiţa creatoare a lumii, mama zeului Ra şi cea care poartă coroana Egiptului de Jos.
5. Cartier situat pe colinele Westside din Los Angeles.
6. Diviziune a districtului Hollywood din Los Angeles.
7. Aluzie la clădirea cu numărul 6.700, care se găseşte între două intersecţii de pe Hollywood Boulevard.
8. Cel mai vechi restaurant din Hollywood, frecventat de scriitori celebri precum F. Scott Fitzgerald, Charles Bukowski, William Faulkner, Ernest Hemingway.

21 DECEMBRIE, ORA 6:03 A.M. CET[1]

Mănânc; deci exist

Postat de Madisonspencer@viaţadapoi.iad

Tweeter drag,

Trebuie să ştii că întotdeauna am crezut că mintea mea-i un organ digestiv. Un stomac pentru procesarea cunoştinţelor, dacă vrei. Creierul uman, masa aia striată cu circumvoluţiuni, *arată* sigur ca nişte maţe cenuşii şi măruntaiele astea gânditoare sunt locul în care experienţele mele sunt descompuse, consumate şi transformate în povestea vieţii mele. Gândurile mi se par a fi râgâieli frumos mirositoare sau vomitături sarcastice. Zgârciurile şi oasele nedigerabile ale amintirilor nu ajung în stomac, aşa cum nici cuvintele astea nu ajung.

Să scrii un blog sincer înseamnă să-ţi *des*-trăieşti viaţa. E ca şi cum ai *des*-mânca o plăcintă cu brânză şi unt de arahide şi cel puţin la fel de lipicios.

Maţele răsucite, încreţite, ale creierului meu sunt un fel de burtă a intelectului. Tragediile ulcerează. Comediile hrănesc. La sfârşit, stai liniştit, amintirile tale vor trăi mult mai mult decât carnea ta – uită-te la mine. Numele meu e Madison Desert Flower Rosa Parks Coyote Trickster Spencer şi sunt o fantomă. În traducere liberă: bau! Am treişpe ani şi sunt, într-un fel, supraponderală. În traducere liberă: sunt moartă *şi* grasă. În traducere liberă: sunt o scroafă guiţ-guiţ-guiţ, groh-groh.

Întreab-o pe maică-mea dacă nu mă crezi.

Am treişpe ani şi-s grasă – şi aşa o să fiu întotdeauna.

Da, ştiu ce presupune cuvântul *a ulcera*. Sunt moartă, nu analfabetă. Ai auzit de *criza de la vârsta a doua*? Scurt şi la obiect, acum trec prin „criza de la moartea a doua“. După opt luni petrecute în lumea subterană şi plină de flăcări a iadului, acum sunt un spirit în lumea viilor, o stare de agregare cunoscută de majoritatea oamenilor ca „purgatoriu“. Mă simt ca şi când aş zbura cu viteza sunetului la bordul Saab Draken[2]-ului pe care-l avea taică-meu, de la Brasilia la Riyadh, şi aş face ture în jurul aeroportului, pe o traiectorie determinată, aşteptând permisiunea de aterizare. Scurt şi la

obiect, purgatoriul e atunci când ştergi rândurile din cartea vieţii tale.

În ce priveşte iadul, nu trebuie să-ţi pară rău pentru mine. Toţi avem secrete faţă de Dumnezeu, iar asta-i obositor. Dacă cineva merită să ardă într-un lac de flăcări eterne, aia sunt eu. Eu sunt răul în stare pură. Nici o pedeapsă nu-i prea severă pentru mine.

În cazul meu, carnea e cel mai bun *curriculum vitae*. Grăsimea e cardul meu de memorie. Întâmplările din fosta mea viaţă sunt arhivate şi transportate de fiecare celulă obeză a straturilor mele de grăsime şi, dacă aş slăbi, Madison Spencer ar dispărea. Mai bine amintiri nasoale decât nimic. Şi stai liniştit, chiar dacă-i vorba de grăsimea ta sau de contul tău din bancă sau de mult iubita ta familie, într-o zi o să te lupţi şi tu cu neputinţa de-a abandona lumea viilor.

Când mori, crede-mă pe cuvânt, cel mai greu e să te laşi în urmă pe tine. Da, Tweeter drag, am treişpe ani şi sunt fată, dar ştiu ce presupune termenul *curriculum vitae*. Pe deasupra, mai ştiu şi că nici măcar morţii nu vor să dispară de tot.

1. Abreviere de la Central European Time – zonă de fus orar cu o oră în plus faţă de meridianul Greenwich.

2. Avion de luptă suedez.

21 DECEMBRIE, ORA 6:05 A.M. CET

Cum am ajuns să ies din graţiile lui Dumnezeu după ce ieşisem deja

Postat de Madisonspencer@viaţadapoi.iad

Tweeter drag,

N-aş fi blocată aici, pe Galápagosul ăsta stâncos care se numeşte Pământ, bând din cupa cu urină călduţă de broască-ţestoasă care e compania oamenilor, dacă n-ar fi fost farsa pe care mi-au făcut-o cale trei domnişorele Curvi Curvuş. Până la Halloweenul de care îţi spun, fusesem strangulată până la moarte, cu sângele ieşindu-mi pe toate orificiile, de cel mult opt luni. Fusesem blestemată, da, pentru o crimă oribilă, pe care o voi dezvălui aici curând. Unul dintre cele mai nasoale chinuri din iad e că toţi ştim, în sufletul nostru, de ce meritărm să fim acolo. Eu am ajuns să scap pentru că, aşa cum e obiceiul, de All Hallow's Eve[1] întreaga populaţie a Hadesului se întoarce pe Pământ pentru a-l prăda de pop-corn cu caramel şi stafide învelite-n ciocolată de la apus până la miezul nopţii. Deci eram destul de ocupată, scotocind cartiere suburbane după batoane Twix şi Almond Joy, pentru a spori tezaurul iadului, când o adiere de vânt mi-a adus numele din depărtare. Un cor de voci smiorcăite – vocile alea linguşitoare, ascuţite, prepubere – îmi cânta numele: „… Madison Spencer… Maddy Spencer, arată-ni-te. Îţi ordonăm să vii să ne asculţi poruncile".

Pentru voi toţi, oameni pre-morţi, chiar dacă vă place sau nu, oamenii post-vii nu sunt curvele voastre. Morţii au lucruri mai bune de făcut decât să răspundă la întrebările cretine pe care le puneţi planşetelor de spiritism: care sunt numerele la loto şi cine-o să vă ia în căsătorie. Voi şi jocurile voastre *séance*[2] şi şmecheriile de genu' care-atinge-primul-masa, hai-s-ademenim-fantoma. Trecuseră, în cel mai bun caz, patru ore de întuneric, în care abia am apucat să strâng nişte batoane Kit Kat, când o şleahtă chicotitoare de domnişorici Fandi Fandosita mă invocă. Stăteau pe fostul meu pat, în camera fostului meu internat din Locarno, Elveţia, şi cântau la unison: „Arată-ni-te, Madison Spencer.

Hai să vedem dacă fundul tău mare a mai scăzut de când e mort“. Şi râdeau acoperindu-şi gura cu mâinile subţiri.

Făcându-şi semne una alteia, cele trei domnişorele Târfuliţa Târfovici cântau: „Arată-ne dieta ta secretă de fantomă“. Gluma asta de şantier le-a făcut să chicotească, legănându-se dintr-o parte în alta, cu umerii lovindu-se unul de altul. Stăteau turceşte, murdărindu-mi cearşafurile cu pantofii lor, cu care loveau din când în când capul patului, mâncând pop-corn în jurul unei farfurii pline cu lumânări aprinse. „Avem chipsuri“, mă ademeneau ele în timp ce fluturau o pungă. Cu aromă de barbecue. „Avem sos de ceapă.“ O voce intona: „Haide, Madison… Hai, purce-purce-purce-luş…“ Toate vocile s-au unit şi-au cântat: „Scroaaafooooooooooo…!“. Chemau scroafa urlând în noaptea rece de Halloween. „Hai, purcico, aici, purci-purcicuţo…“

Guiţau. Mormăiau. Urlau: „Groh-groh-groh“. Mestecând zgomotos, gurile lor umplute până la refuz cu snackuri cu multe calorii râdeau în hohote.

Nu, Tweeter drag, nu le-am măcelărit, deşi eram furioasă. Când scriu rândurile astea, ele încă mai sunt vii, cu toate că au învăţat ce-nseamnă umilinţa. E de-ajuns să spun că am mers acolo într-un Lincoln Town Car negru şi am răspuns la invocaţiile lor de mocofane. De Halloweenul despre care îţi vorbesc le-am făcut pe domnişoarele Cutra Cutrovici, celebrul trio inamic, să-şi deşerte conţinutul sărac al intestinelor anorexice. Aşa că, da, ruşine, ruşine să-mi fie. Dacă vrei să ştii, eram puţin distrasă şi îngrijorată să nu întârzii la ora de stingere.

Dacă aş fi ajuns fie şi cu o secundă după miezul nopţii, asta ar fi însemnat exilarea mea pe Pământul plictisitor, aşa că am rămas hipervigilentă, în vreme ce la încheietura mea groasă ceasul înainta minut cu minut către doişpe. În clipa în care cele trei domnişoare Pupi Pupăzan înotau în rafale din propria lor vomă împuţită şi propriul lor rahat lipicios, am şters-o către Town Car-ul ce mă aştepta.

Vehiculul meu credincios, scăparea mea, era unde îl lăsasem: parcat lângă bordura îngheţată din faţa internatului. Cheile se bălăngăneau în contact. Ceasul de bord arăta unşpe treişcinci, o marjă de eroare mai mult decât suficientă pentru călătoria mea de întoarcere în iad. M-am urcat la volan şi mi-am pus centura. *Ah, Pământule*, m-am gândit cu oarecare toleranţă, chiar cu oarecare nostalgie, în timp ce mă uitam la edificiul vechi unde îmi făceam veacul odată, trăind cu Fig Newtons şi citind *Paraziţii*[3]. În noaptea asta, la fiecare geam

era aprinsă lumina şi multe dintre ele stăteau larg deschise, chiar dacă afară era iarnă, iar draperiile fluturau în bătaia vântului năprasnic de pe coastele îngheţate ale Alpilor anoşti. Pe fiecare dintre geamurile astea deschise ieşeau acum capetele şcolăriţelor bogate, aplecate peste pervaz şi vomitând cascade de mâncare digerată pe faţada de cărămidă roşie a clădirii. Imaginea asta era mult prea plăcută pentru a fi lăsată în urmă, dar acum ceasul de bord arăta unşpe patruşcinci.

Urându-le un adio drăgăstos, i-am dat o cheie maşinii.

I-am mai dat o cheie.

Am apăsat cu mocasinii mei Bass Weejun pe pedala de acceleraţie, dându-i un imbold. Ceasul de bord arăta unşpe cinzeci. Am verificat de două ori ca schimbătorul automat de viteze să fie fixat bine pe treapta „Parcare“ şi i-am mai dat o cheie.

’Mnezăi! Nu s-a întâmplat nimic. Nici un sunet de motor nu s-a auzit de sub capotă. Pentru toţi fraierii din blogosferă care cred că se pricep la toate – mai ales la maşini –, nu, nu uitasem să sting farurile şi nu se descărcase bateria. Şi, încă un nu, maşina nu avea prea puţină benzină. Disperată, am răsucit cheia în contact iar şi iar, uitându-mă cum ceasul înaintează netulburat până la unşpe cinşcinci. La unşpe cinşşase, telefonul maşinii a început să sune – scoţând câte-un sunet demodat de genu’ bah-bah –, iar eu l-am ignorat în eforturile mele frenetice de-a deschide torpedoul ca să caut manualul maşinii şi să rezolv problema mecanică. Telefonul încă mai suna patru minute mai târziu, când – aproape plângând – am luat receptorul din furcă şi am răspuns cu un tăios:

— *Alors!*[4]

Din receptor, o voce spunea:

— „…Madison aproape că plângea de nervi.“ O voce linguşitoare de bărbat spunea: „Victoria dulce în faţa colegelor ei tiranice se preschimbase într-o panică chinuitoare când îşi dăduse seama că maşina ei nu pornea…“

Era Satan, Prinţul Întunericului, care citea, cu siguranţă, din manuscrisul lui de rahat „Povestea lui Madison Spencer“ – o presupusă poveste a vieţii mele, pe care se laudă c-a scris-o încă de dinainte ca eu să mă nasc. Cică fiecare moment din trecutul şi viitorul meu apare în paginile alea, scris deja acolo de el.

— „…micuţa Madison“, a continuat Satan să citească, „s-a tras înapoi, şocată, când a auzit vocea stăpânului ei suprem în receptorul Town Car-ului…“

Întrerupându-l, am întrebat:

— Ai umblat la maşină?

— „…ştia“, a zis vocea din telefon, „că Marele Destin al Răului Pur o aştepta pe Pământ…“

Am urlat:

— Nu-i corect!

— „…Maddy nu va mai avea în curând de ales şi va merge mai departe, declanşând sfârşitul lumii…“

Am urlat:

— Nu declanşez nimic! Nu sunt Jane Eyre a ta!

Ceasul de bord arăta miezul nopţii. Orologiul de la o *kirche*[5] alpină din depărtare a început să bată. Înainte de a şasea bătaie, receptorul din mâna mea a început să se evapore. Întregul Town Car dispărea în jurul meu, dar vocea lui Satan turuia în continuare:

— „…Madison Spencer a auzit clopotul bisericii îndepărtate şi a înţeles că nu exista. Nu existase niciodată, era doar o marionetă creată să-l servească pe Diavolul extrem de sexy şi superbun…“

În timp ce scaunul şoferului se dizolva, fundul meu gras, îndesat se apropia încet-încet de pavaj. Ecoul ultimei bătăi a orologiului s-a auzit în canioanele şi ravenele Elveţiei anoste. Geamurile internatului se închideau. Luminile se stingeau. Perdelele erau trase. Centura de siguranţă, care cu o secundă în urmă îmi strângea burta măricică, era acum la fel de imaterială ca o fâşie de ceaţă. Lângă mine, de parcă ar fi fost aruncată în stradă, era geanta Coach contrafăcută pe care prietena mea Babette o uitase pe bancheta din spate a maşinii.

După ce-a trecut de miezul nopţii, Lincolnul s-a transformat într-un banc nebulos de ceaţă, un mic nor cenuşiu ce avea forma vagă a unui Town Car. Fusesem abandonată în şanţ, lângă poşeta murdară, din imitaţie de piele, a lui Babette, singură în noaptea elveţiană vijelioasă.

În locul clopotelor de biserică, vântul aducea cu el notele fade ale unei melodii remixate. Era cântecul „Barbie Girl“, al trupei de europop Aqua. Un ton de apel. Printre prezervativele şi batoanele de ciocolată din poşetă, am găsit o agendă electronică. Pe ecran apărea un număr cu prefix de Missoula, Montana. Primisem un mesaj: „URGENT: Strecoară-te la bordul zborului #2903 al Darwin Airlines din Lugano în Zürich; după aceea ia zborul #6792 al Swissair către Heathrow şi zborul #139 al American Airlines către JFK. Mişcă-ţi fundul la hotelul Rhinelander. Acum!“. Mesajul era de la un punkist post-viu, cu păr albastru, care

ispăşea o pedeapsă nasoală în iad, prietenul şi mentorul meu Archer.

1. Altă denumire pentru Halloween.
2. Încercare de a comunica cu spiritele.
3. *The Parasites* – carte publicată în 1949 de Daphne du Maurier.
4. Ei, ce e? (în fr., în orig.).
5. Biserică (în germ., în orig.).

21 DECEMBRIE, ORA 8:00 A.M. EST[1]

Întoarcerea acasă

Postat de Madisonspencer@viaţadapoi.iad

Tweeter drag,

Dac-ai întreba-o pe maică-mea, ţi-ar răspunde: „Religiile există doar pentru că oamenii sunt mulţumiţi mai degrabă cu un răspuns greşit decât cu nici un răspuns“. În traducere liberă: părinţii meu nu credeau în Dumnezeu. În traducere liberă: nu sărbătoream Crăciunul.

Dacă părinţii mei şi l-au imaginat vreodată pe Dumnezeu, atunci era sigur un Harvey Milk[2] de mărimea unui munte semeţ, astupând găurile din ozon cu delfini înaripaţi în loc de heruvimi. Şi ar trebui să fie şi curcubeie pe-acolo, o droaie de curcubeie.

În locul Crăciunului, noi sărbătoream Ziua Pământului. Stând în poziţia *zazen*[3], sărbătoream ziua de naştere a lui Swami Nikhilananda[4]. Poate c-am fi făcut şi un dans Morris[5] dezbrăcaţi, în jurul trunchiului unui sequoia californian foarte bătrân, cu ramurile împodobite cu hamacele murdare şi găleţile cu căcat ale celor mai eco-ambientalişti locuitori în copaci care predau tehnici de protest şi rezistenţă pasivă bufniţelor pestriţe. Înţelegi ce vreau să zic. Maică-mea şi taică-meu ziceau că nu Moş Crăciun, ci Maya Angelou era cea care ştia dacă toţi copiii sunt cuminţi sau nu. Doctoriţa Angelou, m-au avertizat ei, îşi făcea socotelile pe o lungă pânză rulată plină de nume şi, dacă nu întorceam compostul, aveam să fiu trimisă la culcare fără alge. Cât despre mine, voiam doar să ştiu că cineva înţelept şi fără amprentă de carbon – doctoriţa Maya sau Shirley Chisholm[6] sau Sean Penn – mă băga în seamă. Dar niciodată nu era cu adevărat un Crăciun. Şi nici una dintre idioţeniile astea cu „Pământul pe primul loc!“ nu te ajută după ce mori şi-ţi dai seama că toţi idioţii ăia cu *Biblia*, care se jucau cu şerpi şi dădeau stricnină pe gât, au avut dreptate.

Îţi place sau nu, drumul către iad e pavat cu bambus complet natural şi ecologic.

Crede-mă, Tweeter drag, ştiu despre ce vorbesc. În timp ce maică-mea şi taică-meu, care încă mai trăiesc, au aprins

lumânări pe bază de soia şi s-au rugat la John Reed în cea mai mare parte a anului, eu am fost moartă şi am învăţat adevărul crud despre toate lucrurile astea.

1. Abreviere de la Eastern Standard Time – zonă de fus orar cu cinci ore în minus faţă de meridianul Greenwich.
2. Primul politician gay ales în statul California.
3. Poziţie de meditaţie a budismului zen: aşezat pe o pernă *zafu*, cu picioarele în poziţia lotus sau semilotus.
4. Reprezentant al mişcării Ramakrishna, o organizaţie filantropică ce îşi are principiile fundamentale în karma yoga.
5. Dans popular englezesc.
6. Politiciană americană – prima femeie afro-americană aleasă în Congresul Statelor Unite (1968).

21 DECEMBRIE, ORA 8:06 A.M. EST

Singură la propria mea petrecere de bun venit acasă

Postat de Madisonspencer@viaţadapoi.iad

Tweeter drag,

Chiar dacă nu-s genul căreia să-i fie dor de casă, având în vedere întâmplările recente, mi-ar plăcea să-mi bântui puţin familia. Dacă-mi aduc bine aminte, părinţii mei au un apartament la hotelul Rhinelander. Acolo, la şaişcinci de etaje deasupra lui Lexington Avenue, vizavi de Bloomingdale's, primul meu impuls ar fi să mă ascund în vechiul meu dormitor, printre animăluţele mele de pluş şi romanele lui Jane Austen, şi să mă uit la episoade din *Upstairs, Downstairs* la televizor până la următorul Halloween. Poate că aş reciti *Forsyte Saga*. N-ar trebui să fie nimeni pe-acolo, pentru că, dacă mă iau după Pagina Şase din *Post*, ai mei sunt în larg, la bordul iahtului lor de o sută de metri lungime, *Pangaea Crusader*. Acum sunt în strâmtoarea Bering, încercând să împiedice vasele de pescuit să masacreze balenele ucigaşe sau altă specie din asta bengoasă de genu' tonului roşu. Toată vrăjeala asta e, de fapt, filmarea complementară pentru noua producţie a maică-mii, *Caşaloţi sub o perdea de ceaţă*, în care joacă rolul unui biolog marin de genu' Dian Fossey[1] şi e atacată în somn de nişte pescari japonezi nemiloşi. Filmările se termină săptămâna viitoare, iar Pagina Şase spune că producţia respiră prin toţi porii: Premiile Oscar, Premiile Oscar, Premiile Oscar.

Crede-mă, pentru maică-mea chestia asta nu era actorie; fusese atacată în somn de atâtea ori, că nici nu-ţi poţi imagina.

Şi da, ca să răspund comentariului indecent postat de LeonardTocilarulLuiHades, povestea conţine şi trei scene – uite, încă un pont de la Pagina Şase – în care sânii de renume mondial ai maică-mii sunt expuşi frontal, în vreme ce ea înoată, goală şi fericită, în mijlocul unui banc de caşaloţi prietenoşi.

Felul în care tu, viitor mort, percepi un film, ca pe o realitate vizuală plată, cu sunete, dar fără mirosuri sau arome

sau senzaţii tactile, aşa percepem noi, fantomele, lumea viilor. Pot să trec printre oameni vii, în timp ce vorbele şi mişcările lor mă înconjoară din toate părţile, dar ei nu mă văd, aşa cum nici actorii unui film nu văd publicul. Cu riscul de-a mă subestima, ca o şcolăriţă grăsuţă dintr-a şaptea, cu uniformă şi ochelari, ce sunt, pot să-ţi spun că m-am obişnuit deja să fiu invizibilă. Ce-i mai greu de digerat e faptul că barierele fizice nu-mi mai stau în cale; pot să trec prin uşi închise şi portari de hotel la fel de uşor cum ar trece-un om viu prin fum sau ceaţă şi să nu simt nimic în afară de o gâdilătură în gâtul meu de fantomă sau un fior care-mi cuprinde tot corpul.

Pe de altă parte, ceilalţi nu numai că văd prin mine, ci mai şi *trec* prin mine. Nici măcar nu se împiedică de tine, nu reacţionează la contact fizic, nu te ating. Pur şi simplu te penetrează. Vă amestecaţi. Eşti violat de corpurile unor hălci mişcătoare de carne care fac cumpărături, mănâncă şi fut. Te simţi murdar şi ameţit şi confuz, la fel cum se simte şi idiotul pre-mort care tocmai a trecut prin tine.

Şi da, am de gând să folosesc în continuare cuvinte de genu' *confuz*, aşa că obişnuieşte-te cu asta. Poate-oi fi eu o viţică moartă, dar n-o s-o fac pe proasta doar pentru că tu te simţi Ctrl+Alt+Nesigur pe vocabularul tău pueril. Şi nu, nup, n-o să folosesc argoul din mediul virtual. Jane Austen a ales să nu-şi împopoţoneze naraţiunile absconse cu emoticoane, aşa că n-o s-o fac nici eu.

Înc-o dată spun, îţi trebuie ceva timp să te obişnuieşti să fii fantomă. Uite, de exemplu lifturile. Oamenii ăştia vii şi proşti se înghesuie non-stop în lift. La Rhinelander, am urcat în apartament stând pe jumătate într-o femeie plină de colagen, care-a fugit de taxele mari din ţara ei, şi pe jumătate într-un chihuahua agitat şi îndopat cu mâncare. Fizic vorbind, senzaţia seamănă cel mai mult cu înotul sau scufundările într-o apă Evian plină de silicon. Pot să simt botoxul ei sărat. Betablocantele acre din sângele ei mă fac să ameţesc, iar să fii în acelaşi timp blocat şi în baia călduţă de chimicale dintr-un chihuahua – 'mnezăi. După ce-am urcat şaişcinci de etaje băgată până-n gât în biologie de câine mexican, de-abia aştept să fac un duş şi să-mi spăl părul meu de fantomă.

Mă topesc prin uşa de la intrare, numărul PH[2] – vecinii interzişi, animalele de companie interzise, fumatul interzis – şi intru în holul apartamentului. Pentru prima dată de când am ajuns în anostul New York, păşesc într-o linişte deplină. Nu se aude nici un claxon. Nu se mai văd oameni greţoşi care trăncănesc tare în telefoanele lor, bolborosind una dintre

limbile Naţiunilor Unite. Mobila din livingul PH-ului, fiecare scaun şi masă şi bibliotecă, e acoperită cu huse de muselină albă. Până şi candelabrele sunt acoperite cu pânză, iar ţesătura se adună la baza fiecăruia ca o coadă transparentă de ectoplasmă. Impresia generală e una de petrecere mută a fantomelor, dar fantomele din benzi desenate, care poartă cearşafuri şi strigă „Woooooo“. Camera asta plină de spectre pare o petrecere-surpriză pregătită doar ca să-şi bată joc de mine. O convenţie a stafiilor mari şi mici. Ca să-ţi spun sincer, mă simt mai mult decât Ctrl+Alt+Ofensată de primirea asta complet insensibilă.

Dintr-un obicei mai vechi, care respectă regulile oficiale din toate casele maică-mii, de la Tokyo până la Managua, îmi dau jos pantofii şi îi las în hol.

Pe fundalul petrecerii de false fantome despre care vorbeam mai sus, prin geamurile mari şi înalte ale PH-ului, se vede arhitectura Manhattanului. Rândurile de clădiri strânse una-n alta, zgârie-norii ăia fioroşi nu par să fie decât un câmp de morminte cenuşii. Turnurile astea îngrămădite arată ca spiralele şi coloanele şi obeliscurile sparte, o înşiruire de monumente cu care oamenii îşi marchează locurile de veci. În spatele geamurilor e cimitirul ăsta unde are loc toată lumea. Big Apple[3]. Un cimitir în plină dezvoltare al viitorilor morţi.

Te rog să înţelegi, Tweeter drag, că nu vreau să fiu o fantomă sâcâitoare. O spărgătoare moartă de gaşcă. Dar cred că am o formă de depresie post-mortem. Odată ce te obişnuieşti cu ideea că eşti mort, te cuprinde o indispoziţie ciudată.

Ca să răspund postării emoţionante a lui MohawkArcher666, da, o fantomă se poate simţi singură. Dacă vrei şi alte detalii, să ştii că mă simt puţin tristă şi exclusă, uitată de întreaga lume. Inima mi s-ar umfla ca un balon plin cu lacrimi calde dacă mi-aş vedea părinţii, iar ei *nu* m-ar vedea pe mine. Izolată, singură doar cu gândurile şi sentimentele mele, o fantomă fără mijloace de comunicare; am devenit outsidera supremă.

Nu mă simt uitată de Dumnezeu, mă simt uitată de toată lumea.

Mergând în şosete printr-un hol al PH-ului, trecând pe lângă studioul de yoga al maică-mii şi camera cu trabucuri a lui taică-meu şi ajungând în faţa uşii dormitorului meu, îmi dau seama că e încuiată. Bineînţeles că e încuiată şi sunt sigură că aerul condiţionat e încă setat pe combină frigorifică şi draperiile sunt trase pentru a-mi proteja hainele şi jucăriile

de razele soarelui. Pentru a păstra camera mea ca pe un sanctuar al fiicei mult iubite, acum moartă. Îmi vine o idee complet cretină şi încerc să ghicesc parola sistemului de securitate. Prima dată mă gândesc la: *CamilleSpencereceamaimareactriţă sub40deani*. A doua încercare e: *Nunuamomorâtpisoiuldrăguţ alfiiceimele!*. Următoarea e: *AşfiiubitopeMadisonmaimult dacăarfiavutcucâtevakilemaipuţin*. Oricare dintre parolele astea poate să fie bună, dar după aia îmi dau seama că pot, pur şi simplu, să trec prin uşă.

Când treci printr-o uşă sau printr-un zid, nu te simţi cu mult mai bine decât atunci când îţi împarţi moleculele cu un chihuahua. Simt rumeguşul moale, senzaţia aia alunecoasă ca o tonă de straturi de vopsea.

Dormitorul meu apare ca un tablou asemănător cu cel din living: are un pat, un fotoliu, un birou, fiecare dintre ele fiind acoperit cu o pânză albă… dar, întinsă pe întreaga lungime a patului meu, ascunsă sub cearşafurile de muselină, e forma unei persoane. La capătul patului, forma urcă până în vârful degetelor de la picioare şi apoi coboară de-a lungul tibiei subţiri. Se lăţeşte la coapse, talie, piept; apoi muselina se îngustează în zona gâtului şi urcă din nou pentru a acoperi o faţă şi o culme micuţă, nasul. În momentul ăsta de genul „Fetiţa cu părul de aur şi cei trei ursuleţi“, cineva stă în patul meu. Pe noptiera acoperită cu muselină de lângă pat e o perucă blondă, strânsă ca un cuib. În mijlocul cuibului de păr, precum ouăle, sunt o proteză, un aparat auditiv ca un crevete roz şi imens de plastic, un pachet de Gauloises şi o brichetă de aur. Lângă obiectele astea e o copertă înrămată a revistei *Cat Fancy*, pe care e o poză cu maică-mea şi cu mine îmbrăţişând un pisoi cu blana în dungi portocalii şi ochi luminoşi. Spre deosebire de trăsăturile umflate de botox ale maică-mii, zâmbetul meu e o mostră de râs sincer şi fericit. Titlul e: „Star de cinema salvează un pisoi orfan“.

Da, PattersonNumărul54, chiar şi o fantomă poate fi tristă şi îngrozită.

Moartea nu-i sfârşitul pericolelor. Există o moarte şi după moarte. Îţi place sau nu, moartea nu-i sfârşitul.

Nimeni nu vrea să se cutreiere singur holurile unui hotel mult prea liniştit şi să găsească un cadavru, mai ales unul întins în patul copilăriei lui. E cadavrul unei străine egoiste, abandonat aici, fără doar şi poate vreo cameristă din Honduras care s-a sinucis în patul meu frumos, înconjurată de urşii mei Steiff de import şi de girafele mele Gund ediţie limitată, probabil cu stomacul plin de Xanaxurile maică-mii, eliberând fluidele murdare ale corpului ei hondurian direct pe

salteaua mea Hästens cusută de mână, distrugându-mi cearşafurile Porthault cu şaişpe mii de cusături.

Când furia mea din ce în ce mai mare înfrânge frica, mă îndrept către pat. Apuc marginea de sus a muselinei şi o trag în jos, descoperind corpul: o mumie antică. O baborniţă. Cu buzele zbârcite şi strânse, fără dinţi în care să se sprijine. Afundate în pernă, fire răzleţe de păr îi înconjoară capul ca nişte ghirlande. Dau bucata de material la o parte dintr-o singură mişcare, aruncând-o pe podeaua dormitorului. Femeia bătrână e întinsă, cu picioarele apropiate şi mâinile încrucişate pe piept, iar pe fiecare deget îi strălucesc inele cu pietre gigantice. Îi recunosc rochia, o pâclă de catifea albastră garnisită din plin cu paiete, strasuri şi perle. Un şliţ într-o parte a fustei dezveleşte un picior scheletic, încălţat cu o sanda Prada cu curele. Sandalele sunt atât de noi, că eticheta cu preţul lipită de talpa uneia dintre ele se poate citi încă. Peruca blondă, rochia, toate astea mi se par cunoscute. Le-am văzut undeva. Le-am văzut la o înmormântare de acum o sută de mii de ani. Miracolul miracolelor, pot chiar să simt mirosul de ţigară al bătrânei. Nu, jur, fantomele nu pot să guste sau să miroasă nimic din lumea viilor, însă eu pot să simt mirosul de ţigară care vine dinspre ea. Şi, fără să mă gândesc, fără vreo intenţie conştientă, zic:

— Buni Minnie?

Pleoapele bătrânei se mişcă uşor. Capătul unei gene false subţiri se desprinde, făcând-o să pară un pic dementă. Bătrâna clipeşte, ridicându-se în coate şi mijindu-şi ochii lăptoşi spre mine. Un zâmbet îi brăzdează faţa ridată, iar gingiile ei roz şi peltice bâiguie:

— Dovlecel?

Pentru SIDACanadiancaEmily, chestia asta-i naşpa. Chiar şi după ce eşti mort, doare ca naiba când inima ţi se umflă, făcându-se din ce în ce mai mare, ca un anevrism de lacrimi gata să explodeze.

Privirea bunică-mii se mută de la mine la rochia ei, la paietele şi catifeaua care alunecă dintr-o parte şi îi dezvelesc picioarele îmbătrânite, în timp ce ea zice:

— E strigător la cer… *vezi* în ce haine de curvă m-a îmbrăcat maică-ta?

Întinde o mână tremurătoare, plină de bijuterii, spre noptieră şi ia pachetul de Gauloises zicând:

— Haide, dă-i un foc lui buni Minnie.

Duce ţigara la gură, iar buzele ei moi, zbârcite se strâng ca un sărut în jurul filtrului.

1. Zoolog american care a studiat grupuri de gorile vreme de optsprezece ani.

2. Prescurtare de la *penthouse* (apartament luxos, construit pe acoperişul unei clădiri înalte).
3. Poreclă a New Yorkului.

21 DECEMBRIE, ORA 8:09 A.M. EST

O reuniune neplăcută

Postat de Madisonspencer@viaţadapoi.iad

Tweeter drag,

Întinsă pe cuvertura de satin a patului meu, buni îşi încrucişează picioarele fusiforme la glezne, oferindu-mi o imagine nu foarte plăcută sub fusta ei decupată. Trăgându-mă înapoi, întreb:

— Te-am îngropat… fără chiloţi?

— Proasta de maică-ta, zice ea, de parcă ăsta ar fi singurul răspuns de care am nevoie.

Rochia ei e fără mâneci, observă uitându-se cu ochi mari la tatuajul tribal care îi înconjoară încheietura şi urcă pe braţ, până la cot şi apoi până la umăr.

Formele negre sunt litere din sârmă ghimpată, ca nişte pânze de bomfaier, care formează cuvintele: „Eu [inimă] Camille Spencer… Eu [inimă] Camille Spencer… “, iar un trandafir e tatuat între fiecare două chestii din astea. Buni îşi umezeşte degetul mare şi freacă cuvintele de pe încheietură zicând:

— Ce-i cu tot rahatul ăsta vesel de cal?

Nu are cum să-şi dea seama, dar cuvintele merg mai departe de umăr, înconjurându-i gâtul ca un şţreang şi culminând cu un trandafir imens tatuat pe obrazul ei drept. Aceste declaraţii recurente de dragoste fuseseră gravate în pielea ei bătrână, arsă de soare, post-mortem, la insistenţele maică-mii.

Cu capul rezemat de pernă, buni Minnie se uită în jos, la sânii umflaţi din corsetul rochiei.

— Pentru numele lui Pete… Ce mi-a făcut maică-ta?

Cu unghia încovoiată a unui deget arătător îmbătrânit, încearcă să înţepe un sân tare, evident, o altă îmbunătăţire post-mortem.

Fumează o ţigară-fantomă, suflând fumul în toate părţile, şi cu mâna liberă bate uşor patul, chemându-mă să stau lângă ea. Bineînţeles că mă aşez. Sunt amărâtă şi supărată şi furioasă, nu nepoliticoasă. Pur şi simplu stau acolo, fără să vorbesc cu ea, darămite s-o îmbrăţişez şi s-o

pup. Geanta Coach contrafăcută, împrumutată de la Babette, e şi ea pe pat, lângă mine, iar eu bag o mână înăuntru şi scotocesc printre farduri de pleoape turcoaz de la Avon, batoane Almond Joy şi prezervative. Pescuiesc o agendă electronică ciudată şi încep să-mi tastez gândurile perverse… care devin cuvinte… propoziţii… postări răutăcioase pe blog.

Dacă e să fiu sinceră cu tine, chiar de-o să mă consideri cea mai insensibilă fantomă de treişpe ani care-a pus piciorul pe faţa pământului, deja îmi doresc ca iubita mea bunică Minnie, moartă de mult, să facă din nou cancer la plămâni şi să mai moară o dată.

Între fumuri, bunică-mea întreabă:

— N-ai văzut vreun spiritist pitit pe-aici, aşa-i? Unul cu ten oribil? Un pierde-vară înalt, cu părul împletit la spate ca un chinez?

Zicând asta, ridică dintr-o sprânceană şi se uită la mine.

Te asigur, BunăciuneaIaduluiBabette, că am mare grijă de geanta ta.

Buni Minnie e mama mamei mele, iar în zilele ei bune probabil că a fost o descreierată înnebunită după jazz, care-şi tundea părul şi îşi înroşea genunchii dansând *jitterbug* pe mese pline cu liniuţe de cocaină împreună cu Charles Lindbergh[1], trecea în trombă noaptea prin West Egg[2] într-un Stutz Bearcats, înfăşurată în haine din blană de raton şi se îndopa cu peştişori aurii vii, dar care până s-o cunosc eu era aproape terminată. Probabil că şi efortul de-a o creşte pe maică-mea a avut un rol important în toată chestia asta.

Când m-am născut eu, buni Minnie colecţiona deja nasturi şi se trata de sciatică. Şi fuma ţigară de la ţigară. Îmi aduc aminte că, atunci când mergeam s-o vizitez în provincie, într-o zi însorită putea să fiarbă ceaiul punând pur şi simplu un borcan de murături plin cu apă în geam. Lăsând Norman Rockwell[3]-ismul la o parte, casa bunică-mii mirosea de parcă eram în vacanţă cu oamenii cavernelor, ca şi cum ar fi pregătit fiecare masă combinând ingrediente brute pe care le culegea dintr-o grămadă de noroi şi după aia le fierbea ca să prepare mâncarea *în casă* şi nu suna niciodată la Spago sau la Ivy sau la Grill Room-ul de la Four Seasons să le spună să-i aducă *moules marinières tout de suite*[4].

După ce foloseai baia bunică-mii, nici o menajeră somaleză nu se strecura înăuntru să dezinfecteze totul şi să schimbe pliculeţele de şampon cu aromă de *pamplemousse*[5]. Nici nu-i de mirare că maică-mea a fugit de-acasă în adolescenţă, devenind un star hollywoodian şi măritându-se cu tatăl meu milionar. Cât poţi face pe Laura Ingalls Wilder[6]

înainte de-a te sătura de joculeţe provinciale? Când eram exilată în Elba mea, nordul plictisitor[7], maică-mea era cu o echipă de filmare de la UNESCO, învăţându-i pe boşimanii din Kalahari cum să facă sex protejat. Taică-meu punea la cale preluarea forţată a Sony Pictures sau acapara piaţa internaţională de plutoniu radioactiv, iar eu eram blocată acolo, prefăcându-mă interesată de ritualurile rustice de împerechere ale păsărilor sălbatice.

Nu-s o snoabă. Nu poţi să-mi zici că-s o snoabă, pentru c-am iertat-o de mult pe bunică-mea pentru că trăia la o fermă din nord. Am iertat-o pentru că lua brânză Havarti şi pentru că nu ştia care-i diferenţa între şerbet şi îngheţată. Dar, spre meritul ei, buni Minnie a fost cea care mi-a pus în mână romanele lui Elinor Glyn şi Daphne du Maurier. În schimb, eu îi suportam obsesia pentru creşterea roşiilor de grădină când Dean & Deluca puteau să ne livreze nişte Cherokee Purples mult mai gustoase, iar ăsta e un punct în plus pentru mine. *Aşa* de mult am iubit-o. Dar oricât de mult o să ţi se pară c-o judec, tot n-am iertat-o pentru c-a murit.

Culegând o bucăţică de tutun de pe limbă cu unghiile ei de cotoroanţă, pe care maică-mea a avut grijă să le tuneze pentru înmormântare, bunică-mea zice:

— Maică-ta a angajat pe cineva să te vâneze, aşa că fii cu ochii-n patru. Apoi adaugă: Pot să-ţi spun doar atât: e un detectiv particular care găseşte morţi şi e chiar aici, în hotelul ăsta!

Aici, în vechiul meu dormitor, între maimuţe Steiff şi zebre Gund, nu pot să văd nimic altceva în afară de ţigara aia. O formă legală de sinucidere. Şi da, ca să răspund comentariului postat de LeonardTocilarulLuiHades, sunt complet egoistă. Dă-mi voie să fiu sinceră. Nu sunt total incapabilă de empatie, dar cred că m-a lăsat în urmă. Bunică-mea m-a abandonat pentru că ţigările erau mult mai importante. Am iubit-o, însă ea a iubit mai mult gudronul şi nicotina. Şi azi, găsind-o în dormitorul meu, n-o să mai fac greşeala de-a o iubi încă o dată.

Maică-mea n-a iertat-o niciodată pentru că n-a fost Peggy Guggenheim[8]. Eu n-am iertat-o niciodată pentru că a fumat şi a gătit şi a grădinărit şi a murit.

— Şi, zice buni Minnie, spune-mi pe unde-ai mai umblat, dovlecel.

O, îi răspund, pe-aici. Nu-i spun cum am murit. Şi nu suflu nici măcar un cuvânt despre iad. Degetele mele tastează în continuare pe agenda electronică; buricele degetelor mele strigă în gura mare tot ce nu pot să spun cu voce tare.

— Am fost acolo. În rai, zice buni Minnie arătând cu ţigara către tavan. Amândoi am fost mântuiţi, eu şi bunicuţul tău Ben. Problema e că-n rai s-a adoptat o lege strictă împotriva fumatului.

Aşa că, zice ea, la fel cum birocraţii trebuie să înfrunte vremea rea şi să se înghesuie unul într-altul în aer liber ca să-şi pufăie beţele canceroase, bunica mea moartă trebuie să se întoarcă pe pământ, ca fantomă, pentru a putea să-şi hrănească dependenţa abjectă.

În cea mai mare parte a timpului ascult şi caut pe faţa ei trăsături de-ale mele. Copilă şi babă una lângă cealaltă: un fel de poză înainte şi după; nasul ei încârligat de papagal e nasul meu drăguţ, îngust şi rotund, doar că iradiat de razele ultraviolete dintr-o sută de mii de zile de vară din nord. Bărbia ei diformă, o cascadă de bărbii micuţe, e alcătuită, de fapt, din mai multe bărbii graţioase, de fetişcană, de-ale mele. Schimb vorba şi discutăm despre vreme. Stând pe marginea patului de hotel, unde ea trage fumul în piept, o întreb dacă şi bunicuţul Ben bântuie prin hotelul Rhinelander.

— Scumpo, nu te mai juca cu agenda aia de buzunar şi socializează, zice buni Minnie dând din capul ei de fantomă pe pernă. Suflă un val de fum spre tavan şi continuă: Nu, bunicuţul tău nu-i pe-aici. A vrut s-o întâmpine pe Paris Hilton în rai când îi va veni timpul.

Te rog, doctoriţă Maya, dă-mi putere să nu folosesc un emoticon.

Paris Hilton merge în rai?

Nu-mi vine să Ctrl+Alt+Cred aşa ceva.

Stând aici şi uitându-mă la bunică-mea, îmi dau seama că nu pot să-i văd gândurile. Gândurile… gândirea… dovada pe care René Descartes o prezintă ca fiind fundamentul existenţei noastre e la fel de invizibilă ca fantomele. Ca sufletele. Dacă ştiinţa are de gând să nege posibilitatea existenţei sufletului pentru că nu există dovezi concrete, oamenii de ştiinţă ar trebui să nege şi gândirea. Când ajung la concluzia asta, mă uit la ceasul meu mare de mână, care sigur merge bine, şi văd c-a trecut doar un minut.

Bunică-mea observă că mi-am îndoit cotul ca să mă uit la ceas şi zice:

— Ţi-a fost dor de bătrâna ta bunică, pisicuţo?

Expiră încă un firicel de fum spre tavan.

— Da, mint eu, mi-a fost. Mi-a fost dor de tine, zic, scriind în continuare şi purtându-mă cu totul pe dos.

Nu, nu mi-a scăpat că asta e cea mai mare contradicţie din viaţa mea: îi iubesc, îi ador pe toţi cei din familie, mai puţin când sunt cu ei. Nici n-am revăzut-o bine pe buni

Minnie, moartă de mult, că aş vrea să-mi văd bunica, pe jumătate oarbă şi fumând ţigară de la ţigară, eutanasiată.

Realitatea tristă e că eutanasia medicală este, în cel mai bun caz, o soluţie pe care-o poţi folosi o singură dată.

După aia se aude: un sunet.

Din holul PH-ului se aude: un râset.

O întreb:

— E detectivul tău privat şi paranormal cu păr lung?

Buni Minnie arată cu vârful ţigării în direcţia din care se aud zgomotele, râsul unui bărbat, şi zice:

— De asta n-ar trebui să fii aici, răţuşcă. (Scutură un scrum-fantomă din ţigara-fantomă şi bagă iar chiştocul în gură.) Chiar şi eu am propria mea anchetă sub acoperire, zicea ea trăgând încă un fum. Crezi că-mi place să stau aici, înconjurată de jucăriile tale groaznice? Maddy, scumpo, zice ea, ai nimerit în mijlocul unei pânde.

1. Aviator american poreclit Vulturul Singuratic.
2. Partea de vest a New Yorkului, denumită aşa de F. Scott Fitzgerald în romanul său *Marele Gatsby*.
3. Norman Rockwell (1894-1978) – pictor şi ilustrator american, celebru pentru scenele sale de viaţă cotidiană.
4. Midii imediat (în fr., în orig.)
5. Grepfrut (în fr., în orig.).
6. Scriitoare americană, autoare a unei serii de romane bazate pe copilăria ei într-o familie de pionieri.
7. În original, *upstate* – partea provincială şi nordică a statului New York.
8. Colecţionară americană de artă care a avut una dintre cele mai renumite colecţii de artă din Europa şi America între anii 1938 şi 1946.

21 DECEMBRIE, ORA 8:12 A.M. EST

Prinşi în flagrant!

Postat de Madisonspencer@viaţadapoi.iad

Tweeter drag,

De undeva din apartamentul de hotel se aude scârţâitul unei uşi, după ce o broască se deschide cu zgomot. Nu se aude nici o bătaie în uşă. Nici o replică de genul „Camerista!“ sau „Room-service!“. Pur şi simplu se deschide uşa care dă din holul hotelului în living. Se aude clanţa. Balamalele scot un oftat scurt, iar pe marmura din holul apartamentului se aud paşi înfundaţi.

Îmi pare rău s-o spun, dar şi morţii pot avea crize groaznice de conştiinţă. Ca şi voi, pre-descompuşii, post-viii pot fi total umiliţi de propriile confesiuni dezgustătoare.

Să admitem, de exemplu, următoarea situaţie: mi-am petrecut cea mai mare mare şi mai frumoasă parte a copilăriei cu urechea lipită de uşa dormitorului alor mei. În dăţile, de altfel nu puţine, în care somnul mă ocolea, la Atena sau Abu Dhabi sau Akron, îmi plăcea foarte mult să trag cu urechea la gâfâitul exaltat al părinţilor mei. Gemetele lor coitale aveau asupra mea acelaşi efect precum cel mai dulce cântec de leagăn. Pentru urechile mele de copil, ţipetele şi gâfâielile de-atunci erau garanţia fericirii familiale. Ejaculările animalice ale părinţilor erau dovada faptului că familia mea nu se va destrăma, cum se întâmplase cu cele ale prietenilor mei bogaţi. Nu că aş fi avut prea mulţi prieteni.

Bufnituri. Bubuituri. Branşa spiritiştilor e plină de fantome care bat la uşă. Pentru sufletele părăsite în lumea fizică e doar curtoazie. Ca s-o spun pe aia dreaptă, nimeni nu vrea să intre într-o cameră şi să vadă o persoană pre-moartă făcând caca sau cu puţa sculată, chiar în mijlocul unei partide de Sex Murdar.

Aşa că fantomele bat întotdeauna la uşă înainte de-a intra într-o cameră. Chiar şi eu. Mai ales eu. În PH-ul hotelului Rhinelander, urmărind râsul tatălui meu, *clip-clop*-ul inconfundabil, de armăsar de rasă, al papucilor lui şi *tic-toc*-ul de bombă cu ceas al unor pantofi cu toc Manolo Blahnik, mă opresc în faţa uşii închise a dormitorului

părinţilor mei din New York. Cu o clipă înainte să trec prin lemnul vopsit, o voce dinăuntru spune:

— Grăbeşte-te, iubire, suntem în urmă cu programul. Trebuia să ne-o tragem acum câteva ore…

Vocea, aparţinându-i tatălui meu, îmi blochează intrarea. Ce-i de spus în ceea ce-l priveşte pe celebrul Antonio Spencer? Forma capului său aduce cu cea a unui bolovan arătos. O bornă. De obicei vorbeşte cu un accent fals de NPR[1], dar azi vocea lui e goală şi păroasă.

În loc să trec prin uşă şi să asist la o scenă primitivă, mă întorc în hol, copleşită de un sentiment de vinovăţie.

În holul PH-ului îmi cad ochii pe o priză. O să ne întoarcem la această metodă şi o s-o prezentăm în detaliu ceva mai târziu, dar acum e de-ajuns să ştii că îmi vărs ectoplasma în găurelele mici ale unei prize triple şi mă târăsc prin firele de cupru îngropate în zidurile hotelului. Imaginează-ţi-l pe Charles Darwin navigând pe reţeaua înceţoşată de râuri din bazinul Amazonului. Ajungând la o doză de racord, intuiesc firul pe care trebuie s-o iau şi îl străbat până la următoarea priză. Ajung destul de repede la capetele unui cordon de racord. Clătinându-mă de-a lungul firului de cupru, sar într-un întrerupător aprins. Dacă o iau în sus, ajung într-un punct mort, oprindu-mă într-un bec. Fii atent, nu-i un bec incandescent imens, ca al lui Thomas Edison, ci un bec compact, spiralat, fluorescent, fixat într-o lampă de noptieră. În jurul meu, o umbră pergamentoasă învăluie întreaga cameră de hotel. Mă contorsionez înăuntrul unui bec mat, exact genul de bec economic şi ecologic pe care l-ar alege ai mei, iar mercurul are un gust Ctrl+Alt+Nasol. Becul e înconjurat de un abajur, aşa că nu pot să privesc decât în jos, către suprafaţa lemnoasă a unei noptiere. Acolo, ca dovezi ale unui stil de viaţă modern şi înflăcărat, pot să văd o agendă electronică, o cheie pe un breloc din alamă, un ceas deşteptător şi ambalajul rupt al unui prezervativ care lipseşte.

Ascultă, plescăitul liniştitor al părinţilor mei punându-şi frenetic la încercare zonele erogene îmbătrânite.

Vă rog să luaţi aminte, viitori morţi, că atunci când stingeţi un bec sau un tub catodic şi vedeţi o lumină reziduală verde, fotonică, lumina aia e ectoplasmă umană blocată acolo. Fantomele sunt închise pentru totdeauna în becuri.

Chiar şi acum, înghesuită într-un bec mat, îi fac pe plac eului meu de fantomă şi trag cu urechea. Acoperită de abajur, nu pot să-i văd, dar aud foarte bine gemetele răguşite ale lui taică-meu.

— Oh, zice el, mai încet. Ador ce faci, iubito, dar las-o mai moale. Zice: O să mă duci în al nouălea cer dacă nu.

În clipa aia o mână se strecoară sub abajur. O mână osoasă, ca un păianjen. Acoperită de muşchi întinşi, e o mână ca un şarpe, cu pielea la fel de netedă ca solzii unei şopârle. Unghiile sunt date cu o ojă albă, ciobită pe ici-colo şi câteva linii roz brăzdează mâna, de la baza palmei până pe antebraţ, ca nişte şanţuri săpate cu plugul într-un ogor necultivat de la ţară. Liniile astea paralele ajung până aproape de cot. Crestate cum sunt, seamănă cu cei câţiva metri de pământ pe care i-ar ara un fermier bătrân şi împuţit înainte de-a face atac de cord şi de-a da ortul popii pe loc, singur-singurel.

Cicatricele astea, ale unor tăieturi grosolane vindecate de curând, sunt semnul unei tentative de sinucidere. Tweeteri dragi, recunosc cicatricele astea, ştiu mâna asta de undeva.

Ştiu cum arată imaginile dezolante ale vieţii de pe-o zi pe alta de la ţară.

Sub fiecare unghie e o dâră maro. Maroul ăsta e ciocolată. Pentru un mâncău expert, e clar ciocolată cu lapte de pe glazura unui baton Baby Ruth. Mâna ei e udă de transpiraţie şi lipicioasă de la caramel. Degetele ei bâjbâie după becul meu şi efectiv îmi mângâie faţa şi îmi murdăresc părul. Dezmierdând şi molestând în acelaşi timp fantoma mea dinăuntru. Degetele astea miros ca boxerii lui taică-meu fermentând pe fundul unui coş de rufe supraîncălzit din Tunis. Miros la fel ca maică-mea când chicoteşte şi stă în halat toată dimineaţa. În dimineţile alea maică-mea toarnă în pahare suc din iarbă de grâu cu nişte obraji rumeni şi aspri de la tăvăleala pe care o primise de la taică-meu.

Pentru că nu poartă inelul galben-canar al maică-mii, mâna care mă apucă nu e a ei.

De degetele subţiri sunt legate mâna de şarpe, un umăr slab, un gât zvelt. O faţă se întinde de pe pat până sub abajur şi doi ochi se uită la mine în timp ce degetele caută întrerupătorul şi îl apasă. În noua lumină de şaizeci de waţi apare o faţă ce nu poate să fie decât a cuiva care n-a terminat încă liceul, aşa că nu e, clar, faţa maică-mii.

Rujul s-a întins dincolo de buzele străinei. Obrajii îi sunt iritaţi de favoriţii care ar trebui să zgârie faţa maică-mii. Se uită sub abajur de parcă s-ar uita sub o fustă. Destrăbălata asta pe care n-o cunosc zâmbeşte în lumina ascunzătorii mele şi îmi şopteşte:

— Cât e ceasul?

1. National Public Radio – principalul post de radio public din Statele Unite.

21 DECEMBRIE, ORA 8:16 A.M. EST

Un strigăt de ajutor!

Postat de Madisonspencer@viaţadapoi.iad

Tweeter drag,

În moarte, ca şi în viaţă, sunt trădată de prietenii mei. Fata asta, pe care o găsesc giugiulindu-se fără scrupule cu taică-meu cel-foarte-căsătorit, a fost – până acum – prietena mea devotată şi mentorul meu în iad. Probabil că şi ea a întârziat la stingere de Halloween, dar cum poate să ia o formă fizică şi să interacţioneze fizic cu pre-morţii e un mister pentru mine.

Am o rugăminte la adresa prietenilor mei care încă-şi mai fac veacul în lumea incandescentă de dedesubt. Fără să vă spun şi vouă – prin „voi“ mă refer la deşteptul de Leonard, atleticul de Patterson, mizantropul de Archer şi drăguţa de Emily –, pe când timpul se scurgea în mod obişnuit în Hades, am luat legătura, fără să vreau, cu părinţii mei vii. A fost un telefon, un accident, iar ei au fost dezolaţi – şi cine-i poate învinovăţi? – când şi-au dat seama că vorbesc cu fata pe care tocmai o-ngropaseră. Ca să le domolesc lacrimile, le-am dat câteva sfaturi despre cum ar trebui să-şi trăiască vieţile. Sfaturile astea o să-i facă, cel mai probabil, să aterizeze-n iad.

Vă rog, prieteni din lumea de dedesubt, dacă părinţii mei mor în anul în care eu lipsesc, vă rog să aveţi grijă de ei. Faceţi-i să se simtă ca acasă.

21 DECEMBRIE, ORA 8:20 A.M. EST

Flagrantul, partea a doua

Postat de Madisonspencer@viaţadapoi.iad

Tweeter drag,

Căutând dovezi medico-legale ale faptului că ai mei încă se doreau unul pe celălalt, pe când eram şi eu un copil pre-mort, devalizam rufele murdare. Dacă cearşafurile duhneau şi erau şi umede pe deasupra, aveam dovada materială că maică-mea şi taică-meu încă se iubeau, iar urmele astea de apropiere fizică arătau mult mai bine decât orice poezie înflorată, scrisă de mână, cât de puternică era legătura dintre ei. Secreţiile emanate de corpurile lor dovedeau că totul era stabil. Scârţâitul arcurilor de pat, plesnetul pielii goale pe piele, toate astea nu erau altceva decât un jurământ biologic mult mai durabil decât jurămintele de nuntă.

În petele alea revoltătoare lăsate de secreţiile trupeşti stătea dovada finalului fericit ce ne aştepta. Toate astea s-au dus pe apa sâmbetei.

— Pentru numele lui Madison, geme vocea lui taică-meu, vrei să mă fuţi până mor, Babette?

Ochii ăia aşa de cunoscuţi, încadraţi de fard turcoaz, mărginiţi de gene rimelate, sunt florile carnivore ale unei *Dionaea muscipula*. Urechile ei atârnă sub greutatea unor cercei de zirconiu cubic orbitor, cât o monedă. Schimbându-şi vocea în şoapte de dormitor şi uitându-se în continuare la mine prin bec, tânăra – Babette – întreabă:

— Ţi-e dor de ea?

Taică-meu nu răspunde. Ezitarea lui devine o eternitate rece. În sfârşit întreabă:

— De nevastă-mea?

— Nu, de fiică-ta, de Madison, răspunde Babette.

Dur, indignat.

— Mă-ntrebi dac-am *lovit-o* vreodată? Dac-am *bătut-o* vreodată?

— Nu, zice Babette. Ţi-e *dor de ea*?

După o clipă cât o veşnicie, cu o voce înecată de amărăciune, taică-meu zice:

— Am fost şocat să aflu că raiul există cu adevărat…

— Madison n-ar minţi, zice Babette tachinându-mă, nu-i aşa?

— Asta o să sune groaznic, începe taică-meu să zică. Dar m-a surprins mult mai tare faptul că Madison a trecut de porţi. (Un chicotit.) Sincer, am fost uluit.

Propriul meu tată crede c-ar trebui să fiu în iad.

Şi mai straniu e că am impresia că Babette mă poate vedea. Sunt sigură că mă poate vedea.

Repede, cu răceală, taică-meu adaugă:

— Puteam să mi-o imaginez pe Madison ajungând la Harvard… dar în rai?

— Totuşi acum e acolo, zice Babette, chiar dacă mă vede aici, blocată pe Pământ, plutind la o aruncătură de băţ de dialogul lor postcoital adulter. A vorbit cu tine de-acolo, nu?

— Nu mă-nţelege greşit, zice taică-meu. Am iubit-o pe Maddy la fel de mult cum şi-ar iubi oricine copilul. (Pauza pe care-o face acum e lungă şi enervantă.) Adevărul e că fetiţa mea avea defectele ei.

De parcă ar fi făcut un efort semnificativ de-a termina odată cu subiectul ăsta, Babette zice:

— Trebuie să fie dureros pentru tine să recunoşti asta.

— Adevărul e, zice taică-meu, că Maddy a mea a fost o mică laşă.

Babette icneşte, mimând şocul.

— Nu spune asta!

— Dar aşa era, insistă taică-meu cu o voce epuizată, resemnată. Toată lumea a văzut chestia asta. Era o mică laşă fără coaie şi coloană vertebrală.

Babette îmi zâmbeşte cu îngâmfare, zicând:

— Maddy?! Fără coloană vertebrală?!

— Astea au fost concluziile empirice la care a ajuns întreaga noastră echipă de experţi în comportament, replică taică-meu cu o voce mohorâtă, dezamăgit. S-a ascuns în spatele unei măşti de falsă superioritate.

Vorbele lui irită măruntaiele înghesuite ale creierului meu. Urechile mele aud doar cuvintele *echipă* şi *concluzii*.

— Ochii ăia ai ei cercetau şi judecau totul, zice taică-meu, mai ales pe maică-sa şi pe mine. Madison critica visurile tuturor, dar n-a avut niciodată curajul sau puterea de a-şi urma propriile convingeri. De parcă ar fi pus în sfârşit pe masă asul trist din mânecă, zice: N-a existat nici o dovadă care să ne arate că săraca de Maddy a avut măcar un prieten…

Asta, Tweeter drag, e o minciună. Babette a fost prietena mea. Nu că ea ar fi întruchiparea perfectă a prieteniei.

Mult prea repede, mult prea dulce, Babette zice:

— Nu trebuie să vorbim despre asta, Tony.

Şi, mult prea înflăcărat, taică-meu răspunde:

— Dar eu vreau să vorbim despre asta. Cu o voce în acelaşi timp sinceră şi învinsă, zice: Leonard ne-a avertizat. Cu zeci de ani în urmă. Cu mult înainte de-a se naşte Maddy, Leonard ne-a avertizat că o să fie foarte greu de iubit.

Îngustându-şi ochii şi zâmbindu-mi cu toată gura, Babette ridică o minge la fileu:

— Leonard? Telemarketerul?

Încuviinţând cu putere din cap, taică-meu zice:

— OK, era un telemarketer, dar ne-a îmbogăţit. Ne-a avertizat că Madison o să pretindă că are prieteni. (Taică-meu râde înfundat. Oftează.) Madison şi-a petrecut o întreagă vacanţă de iarnă singură cuc…

O, pentru numele lui Susan Sarandon, nu pot să cred că aud asta! Creierul meu de fantomă se umflă şi doare, strângându-mi dureros stomacul balonat al memoriei.

— Ne-a zis maică-sii şi mie că merge cu prietenele în Creta, continuă el. Şi în următoarele trei săptămâni n-a făcut altceva decât să mănânce îngheţată şi să citească romane de căcat.

Pff, Tweeter drag! ’Mnezăi! *Forever Amber nu* e un roman de căcat. Şi nici eu nu sunt slabă şi laşă.

Vocea lui Babette e toată numai zahăr pe când gângureşte:

— O fată drăguţă ca Madison… Nu se poate.

Ochii ei de culoarea urinei râd însă în hohote pe seama mea.

— E adevărat, zice taică-meu. Ne-am uitat la ea toată vacanţa pe camerele de supraveghere ale şcolii. Săraca de ea, o fetiţă grasă şi singură.

21 DECEMBRIE, ORA 8:23 A.M. EST

O fostă (?) prietenă…

Postat de Madisonspencer@viaţadapoi.iad

Tweeter drag,

Taică-meu e un adevărat fiu al naturii, iar pârţurile lui copioase ne încântă. Sunete vulcanice erup, fără a fi cenzurate de modestie sau de o uşă închisă şi încuiată. După ce s-a ridicat din pat şi a străbătut camera desculţ, s-a instalat confortabil pe toaleta din baia apartamentului, unde gresia pardoselii amplifică suita de plescăituri.

În absenţa lui, Babette îşi întinde din nou gâtul sub abajur, unde mă ascund eu.

— Madison, nu te enerva, şopteşte ea. Mă crezi sau nu, încerc să te-ajut.

Vocea lui taică-meu se aude din baie:

— Ai zis ceva, Babs?

Ignorându-l, Babette îmi şopteşte:

— Nu te amăgi. Chiar crezi c-a fost o coincidenţă când centrala automată a format numărul alor tăi? Urlând în şoaptă, zice: Nimic din ce ţi s-a întâmplat nu e un accident! *Călătoria pe Beagle* n-a fost un accident! Nici EPCOT. Exasperată, zice: Şi oamenii pe care-i crezi prietenii tăi morţi… nu sunt prietenii tăi. Tocilarul şi fotbalistul şi punkistul au ajuns în iad din motive întemeiate!

Dacă e s-o cred pe Babette, tu, LeonardTocilarulLuiHades, tu, PattersonNumărul54, şi tu, MohawkArcher666, sunteţi toţi nişte ticăloşi. Zice că sunteţi chitiţi să subminaţi întreaga creaţie şi să impuneţi omenirii propriile voastre planuri pentru eternitate. V-aţi împrietenit cu mine în iad. M-aţi pus să lucrez la telefoane. Zice că toate astea sunt o mică parte a unui mare plan ce se întinde pe secole.

— Îşi spun „entităţi emancipate“, insistă Babette. Refuză să fie de partea lui Satan sau a lui Dumnezeu.

În fundal se aude apa trasă la toaletă.

— Nu te lăsa păcălită, Maddy. Fluturând un deget plin de ciocolată spre mine, zice: Fato, n-ai idee ce căcaturi perverse ţi-au pregătit aşa-zişii tăi „prieteni“.

Sâsâie:

— Încă sunt prietena ta cea mai bună. De aia te avertizez. Pe când paşii lui taică-meu se apropie din baie, îmi şopteşte: Fii atentă, Maddy. Satan o să câştige războiul ăsta! Satan o să ia toată frişca de pe tort, aşa că trebuie să treci de partea lui cât mai ai timp.

21 DECEMBRIE, ORA 8:25 A.M. EST

Flagrantul, partea a treia

Postat de Madisonspencer@viaţadapoi.iad

Tweeter drag,

O muzică metalică se aude în dormitorul apartamentului. Sunt cei de la Beastie Boys, cântând „Brass Monkey“. E agenda electronică de pe noptieră, care anunţă un mesaj-text.

Întors în pat, taică-meu explică:

— Am rugat o echipă de doctori să analizeze filmările camerelor de supraveghere.

Mâna lui păroasă apare în cadru, bâjbâind după telefon.

Cuvintele mă Ctrl+Alt+Părăsesc. Nici măcar emoticoanele nu mai pot transmite cât de îngrozită sunt când aud asta. La fel ca aventurile protagonistului unei epopei iniţiatice previzibile prin hinterlandurile noroioase ale Noii Guinee, poznele mele fără haine au fost supravegheate! Tatăl meu cândva-fidel, cândva-devotat o înşală pe maică-mea pe faţă şi pretinde că eu am defecte şi sunt groaznică! Da, Tweeter drag, poate că sunt retardată emoţional şi poate că nu am relaţii sociale superficiale şi inutile, dar mă mândresc cu faptul că nu mi-am stimulat propria fofo virgină pentru studiile antropologice gen Peeping Tom[1] ale unor voyeuri care-şi spun experţi în psihologie infantilă. Ideea că prin camerele alea m-au privit nişte străini e groaznică. Chiar şi faptul că m-au văzut părinţii mei e groaznic. *Mai ales chestia cu părinţii*.

Babette întreabă:

— Antonio?

Taică-meu murmură ceva în chip de răspuns.

Zâmbind afectat, ea zice:

— De ce suntem aici?

Mâna păroasă şi bronzată a lui taică-meu apucă agenda, iar vocea lui răspunde:

— Îl însoţim pe vânătorul de fantome al lui Camille din camera şase mii trei sute paişpe.

Pe degetul lui, verigheta de aur pare să fie o zgardă micuţă.

— Nu-ţi aduci aminte? E tipul ăla pe care ne-a pus Leonard să-l angajăm. Ăla din revista *People*, zice el. Ăla care cumpără tonele alea de tranchilizant?

Ritmul cuvintelor lui scade, iar între ele se aud bipurile scurte ale tastelor agendei. Taică-meu vorbeşte în continuare, dar e distras, îşi verifică mesajele. Se apucă să descrie experienţele extracorporale pe care le ai dacă te droghezi cu un anestezic ciudat, ketamină, ceea ce eroul underground Timothy Leary[2] descria ca „experienţe ale morţii voluntare“. Explică felul în care acest vânător liber-profesionist de fantome îşi induce experienţe extracorporale când vrea el luând supradoze de ketamină. Taică-meu, Tweeter drag, poate să vorbească până i se usucă gura despre orice vrei tu. Descrie ceea ce oamenii de ştiinţă numesc „fenomenul de emergenţă“, ce apare atunci când cei care abuzează de ketamină jură că sufletele li se desprind de corp şi pot să comunice cu cei din viaţa de apoi.

Babette îi atrage atenţia:

— Tot nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Leonard ne-a zis să-l angajăm pe ciudatul ăsta şi să aşteptăm aici, la Rhinelander.

— Dar *eu* de ce sunt aici? întreabă Babette.

— Te-am luat şi pe tine de Halloween…

— În ziua de *după* Halloween, îl întrerupe Babette.

— Te-am luat cu mine din acelaşi motiv din care am scuipat în lift pe drum, zice taică-meu. (Vorbeşte din ce în ce mai rar, de parcă i-ar da ordine unei menajere complet surde care nu ştie decât somaleză.) *Şi eu vreau să am aripi*, zice el. Babs, scumpo, ţi-o pun doar pentru că poruncile Boorismului[3] mă obligă s-o fac.

Patul scârţâie sub greutatea lui. Pârâiturile saltelei încep să se audă din nou, arpegii stridente care seamănă mai mult cu urletele din off ale unui film unde cineva e înjunghiat de moarte în duşul unui motel decât cu dragostea.

Fără suflu, vocea lui taică-meu zice:

— Chiar dacă fiică-mea n-a fost perfectă, o iubesc. Aş minţi, aş fura şi aş omorî ca s-o primesc pe micuţa mea înapoi.

Mesajul de pe agenda electronică era de la Camille Spencer. N-ai cum să ratezi un cântec ca „Brass Monkey“; e tonul de mesaj personalizat al maică-mii. Iar mesajul? Mesajul era compus din două cuvinte: „A ÎNVIAT“.

1. Personaj din legenda lui lady Godiva, care a privit-o pe aceasta călărind goală; aici cu sensul de voyeur.

2. Cercetător al drogurilor psihedelice şi figură controversată a anilor ’60.
3. Nouă religie inventată de Camille şi Antonio Spencer şi răspândită curând la scară mondială; venind de la cuvântul englezesc *boor* (bădăran), s-ar traduce prin „bădărănism“.

21 DECEMBRIE, ORA 8:28 A.M. EST

Un intrus printre morţi

Postat de Madisonspencer@viaţadapoi.iad

Tweeter drag,

Mecanismul de supravieţuire al maică-mii a fost mereu cel care a împins-o de la spate să cumpere *maisons*[1] în toate colţurile lumii. În Stockholm şi Sydney şi Shanghai, un plan de rezervă pentru fiecare plan de rezervă; în felul ăsta avea mereu un refugiu. Asta era strategia ei de autoapărare: locuri de refugiu suplimentare. Dacă legea impozitelor se schimba într-o ţară sau media o prezenta într-o lumină nefavorabilă şi o ridiculiza public, maică-mea fugea în sanctuarul ei din Malta sau Monaco sau Mauritius.

Pentru taică-meu, amantele aveau acelaşi rol. La fel cum maică-mea nu trăia niciodată într-un singur loc, taică-meu nu se oprea niciodată la o singură domnişoară Pizdi Pizdovici. Ceea ce atrage, ce-i drept subtil şi nu la scară largă, la o casă în plus şi la o amantă în plus e tocmai faptul că *nu* te foloseşti cu adevărat de ele. Nevoia asta nesatisfăcută, ideea de-a avea o casă goală sau o concubină moartă după tine e însăşi obiectul atracţiei. Gândeşte-te la modelele *Playboy* sau la femeile letargice din haremurile lui Delacroix sau la camerele goale din *Architectural Digest*. Toate astea sunt forme goale aşteptând să fie umplute cu ceva.

Aşa că, şocată de contactul direct cu tăvălelile extraconjugale ale lui taică-meu, mă retrag. Mă scurg înapoi prin reţeaua de cupru a hotelului Rhinelander. Faţă-n faţă cu imaginile alea, fac cale-ntoarsă până în holul apartamentului şi ies, sub forma unei bule a eului meu de fantomă, din priza în care intrasem. Procesul constă în dilatarea şi umflarea balonului meu de ectoplasmă până aproape de dimensiunile mele durdulii de la treişpe ani. Trăsăturile feţei mi se conturează, după aceea urmează ochelarii mei cu rame de baga, cardiganul meu de şcoală şi fusta-pantalon de tweed. Ultimii care prind formă sunt mocasinii mei Bass Weejun. În momentul ăla fantoma mea s-a scurs în întregime din priză, intactă, dar Ctrl+Alt+Deziluzionată.

Şi se pare că nu sunt singură. Silueta unui bărbat se vede între piesele de mobilier, între scaunele şi mesele acoperite de husele albe. Stă chiar sub candelabrul învelit în pânză. Să mor eu, ochii mei de fantomă sunt pironiţi drept în ochii străinului. Poate că ăsta e vânătorul de fantome despre care m-a avertizat bunică-mea.

Tweeter drag, poate crezi că-s o elitistă obraznică, dar încă sunt uimită când văd americani în Statele Unite. În cea mai mare parte a copilăriei m-am mutat din Andorra în Antigua în Aruba, toate nişte state glorioase, paradisuri financiare, odată cu migraţia constantă a exilaţilor de taxele pe venit, care voiau să-şi adăpostească salariile gigantice în Belize şi Bahrain şi Barbados. Aveam impresia că Statele Unite şi-au expulzat toţi cetăţenii şi au ajuns să fie, în general, administrate şi ocupate de imigranţi ilegali extratereştri.

Da, poţi să vezi din când în când pe cineva cu uniformă de menajeră conducând un Town Car, dar bărbatul pe care îl găsesc în holul apartamentului sigur nu e servitorul nimănui. Una la mână, străluceşte. Radiază o lumină curată, albastră. Nu arată de parc-ar avea un bec înăuntru; arată mai degrabă de parc-ar fi o chestie cu mai multe faţete, un diamant care absoarbe lumina din jur. Îmi dau seama că chipul îi e înceţoşat şi nedesluşit, pentru că-i pot vedea şi faţa, şi spatele capului, şi ochii, şi părul în acelaşi timp. E ca şi cum ai ridica foaia unei cărţi în aer şi lumina soarelui ar fi aşa de puternică, încât s-ar vedea textul de pe ambele pagini. E orbitor felul cum toate faţetele diamantului se dezvăluie dintr-o privire. Prin el pot să văd clădirile din spatele geamului, imaginea cenuşie a Central Park-ului. Părul îi e prins la spate, într-o coadă la fel de lungă şi groasă ca o baghetă împletită. Fiecare şuviţă pare la fel de străvezie şi iridescentă ca tăieţeii chinezeşti. Gâtul lui e o foaie rulată de celofan, pielea îi e încreţită de tendoane şi vene. Sacoul, pantalonii, până şi pantofii lui de alergat sunt la fel de translucizi ca saliva.

Stând acolo, cu mâinile pe lângă corp, tremură ca o coloană de fum. Când deschide gura, buzele îi sunt la fel de palide ca silueta ondulatorie a unei meduze care înoată într-un documentar dezgustător despre viaţa subacvatică. Vocea îi e înăbuşită, de parc-aş auzi un om şoptind cine ştie ce secrete în camera de dincolo.

Pentru SIDACanadiancaEmily: Da, înainte de-a muri, exact aşa mi-am imaginat fantomele.

Tras la faţă şi obosit, zice:

— Tu eşti fata aia moartă.

Mă poate vedea.

— Eşti cumva…? zic eu, dar îmi înghit întrebarea.

Forma lui se clatină dintr-o parte în alta. Când dă impresia că se prăbuşeşte într-o parte, se îndreaptă la loc cu o mişcare bruscă, de parc-ar fi fost trezit dintr-odată. Se echilibrează şi îşi începe prăbuşirea în cealaltă direcţie. Nu stă drept nici o clipă, poziţia lui nesigură e o serie neîntreruptă de căderi oprite în ultimul moment.

Tweeter drag, poate că nu am simţit niciodată bine cunoscutele plăceri feminine ale menstruaţiei, dar pot să recunosc un drogat când îl văd. Viaţa cu Camille şi Antonio Spencer însemna să dau nas în nas cu tot soiul de dependenţi de chimicale.

Uluită, înghit în sec. Cu gâtul uscat, întreb:

— Eşti cumva Dumnezeu?

— Micuţa mea moartă…, pare să-mi şoptească el. (Se destramă, şi nu la modul metaforic. Se evaporă efectiv. Mâinile i se diluează ca laptele amestecat cu apă.) Cuvintele lui nu mai sunt nici măcar un ecou, sunt deja uşoare ca gândurile, iar el zice: Caută-mă în camera şase mii trei sute paişpe. Doar cu o urmă de voce, adaugă: Vino şi spune-mi un secret pe care numai maică-ta l-ar şti…

1. Case (în fr., în orig.).

21 DECEMBRIE, ORA 8:30 A.M. EST

Emisarul părinţilor mei

Postat de Madisonspencer@viaţadapoi.iad

Tweeter drag,

Aici şi acum, în hotelul Rhinelander, străbat circuitele electrice din apartamentul părinţilor mei până la camera 6314. Asta în urma sfaturilor misterioase pe care le-am primit de la arătarea aia fantomatică, bărbatul translucid cu părul nespălat răsucit într-o coadă de hipiot cel puţin la fel de dezgustătoare ca a unui nenorocit de fumător de cânepă de la ţară. Mulţumirile mele SIDACanadienceiEmily pentru c-a-ntrebat, dar, da, o fantomă poate fi bântuită de fantome. Bunică-mea, de exemplu, încă mai e în dormitorul meu, fumând, lenevind, amintindu-mi, prin simpla ei prezenţă, de vara pe care am petrecut-o împreună în plictisitorul Empire State[1] şi de nenumăratele orori care s-au întâmplat atunci.

Patinând prin circuite electrice, pe lângă racorduri nesudate şi greşind drumul de mai multe ori, îmi fac în sfârşit apariţia prin găurile înguste ale unei prize din camera 6314. Decorul: o cameră în spatele hotelului, cu vedere spre Barneys şi iazul din Central Park South, două scaune tapiţate lângă geam, o comodă cu sertare, un pat – fiecare dintre ele pline sigur de ploşniţe îmbătate de sânge. Între cele două scaune e o măsuţă cu blat de sticlă şi, înşirate pe ea, se văd dâre albe de pudră. Anzii în miniatură. Apeninii. Colţuroasele insule Galápagos, doar că reconstruite din grămăjoare de praf alb, cristalin. Lângă moviliţe e o lamă de ras cu un singur tăiş. Vizitatorul meu necunoscut e întins pe burtă, cu capul întors într-o parte, sub masa de sticlă. Zace acolo, pe covor, iar după toate semnele pare mort. Dintr-o nară îi iese un tub de hârtie rulat strâns. Şi tubul ăsta e murdar de praful alb de pe masă.

Tweeter drag, viaţa cu părinţii mei cândva-trăgători-pe-nas, cândva-drogaţi, cândva-orbiţi-de-cocaină m-a familiarizat cu o astfel de imagine. Chiar când îmi aşez fantoma pe marginea patului, locatarul întins pe jos geme. Pleoapele îi clipesc. I-ai putea confunda trunchiul şi membrele cu o grămadă de haine îmbibate cu transpiraţie

stătută dacă n-ar fi uşoarele urcări şi coborâri ale pieptului. Mâinile lui tremurătoare se sprijină de covor, iar chestia asta semănând cu o sperietoare de ciori, cu blugi peticiţi, un tricou de flanelă în carouri, o geacă de piele-ntoarsă cu franjuri, se agaţă de un scaun şi se ridică în picioare. Fără transparenţa magică de mai înainte, bărbatul ăsta total neatrăgător şi uscat se uită prin cameră, întrebând:

— Micuţa mea moartă?

Ăsta, ăsta e sigur detectivul privat parapsiholog pe care l-a trimis maică-mea.

Ai avea ceva de furcă să-i ghiceşti vârsta. Pielea feţei îi e aspră şi înroşită, de parc-ar fi o trufă de caramel glazurată cu topping de firimituri, zmeură şi ricotta sau, mai bine zis, furuncule pline de puroi. Ceea ce la-nceput am luat drept o buză de sus enormă e mai mult o mustaţă stufoasă de culoarea buzelor. Fiecare părticică a gâtului, mâinilor şi palmelor sale e acoperită de încreţituri, de parc-ar fi fost înfăşurat iar şi iar şi iar, ca aluatul de ştrudel, şi acum nu mai poate fi întins. Ochii lui roşii se uită încolo şi-ncoace prin cameră, în timp ce el zice:

— Micuţa mea moartă, eşti aici? Ai venit, aşa cum ţi-am zis?

Cum se-ntâmplă cu cei mai mulţi dintre dependenţii de droguri, bărbatul arată mai bătrân decât orice cadavru.

S-ar părea că nu mă poate vedea. Da, aş putea să aprind şi să sting o clipă luminile sau să schimb canalul la televizor ca să-mi confirm prezenţa; dar în loc să fac asta, pur şi simplu aştept.

Hârtia rulată încă-i mai iese din nas, aşa c-o scoate de tot.

— Dă-mi un semn, zice el.

Mâinile lui desfac hârtia, o îndreaptă. E o fotografie cu maică-mea şi cu mine, îmbrăţişate şi zâmbind amândouă la aparat. E coperta unui număr vechi din revista *Parade*. Tweeter drag, te rog să-nţelegi că atunci când a fost făcută poza asta n-aveam de unde să ştiu că titlul lor de primă pagină o să fie: „Superstar de cinema şi fiica ei bolnavă se luptă cu tragedia obezităţii infantile“. Da, uite-mă acolo, zâmbind ca o broască râioasă şi ţinând în braţele groase un pisoi auriu. Vagabondul ăsta sărit de pe fix, cu coadă-mpletită se-nvârte-n loc, arătând poza jerpelită minibarului, patului, biroului, mesei pline de praf alb.

— Uite, zice el. Asta eşti tu.

În partea de jos poza e murdară de muci. Aşa grasă cum sunt, mâinile maică-mii mă cuprind. Îmi aduc aminte mirosul parfumului ei.

Intrigată, intru în joc şi trag încet draperiile de la geamuri, ce ascund priveliştea.

Capul vagabondului se-ntoarce aşa de repede ca să se holbeze la perdelele mişcătoare, că dezgustătoarea lui coadă împletită descrie un arc mare.

— Ha! urlă el ridicând un pumn aspru în aer. Te-am găsit!

În timp ce se împiedică întruna, încercând să se-nvârtă încontinuu, ochii lui cercetează camera. Degetele lui apucă aerul de parc-ar apuca silueta mea invizibilă.

— Mumă-ta o s-o ia razna.

Nu se uită la mine. Nu se uită la nimic, ochii lui scanează pur şi simplu fiecare colţişor al camerei. Vorbeşte în toate direcţiile, zicând:

— Ştiam eu că-s *cel mai tare*.

Liniuţele de praf de pe masa de sticlă îi atrag atenţia.

— Ăsta-i secretul meu, zice el. Ketamina. Ştii tu, Special K.

Rulează din nou poza cu maică-mea şi cu mine, o bagă iar într-o nară şi se face că se apleacă asupra mesei şi trage-o linie.

— Mi-am luat numele de „vânător de comori paranormale“, zice el. Micuţa mea moartă, mumă-ta mă plăteşte gras ca să te găsesc.

Da, SIDACanadiancoEmily, ai înţeles bine, haimanaua asta terminată îşi zice *vânător de comori paranormale*. Ce-i mai rău de-abia acum începe.

Pleoapele bărbatului clipesc, clipesc, clipesc, dar ochii lui stau închişi mult prea mult, de parc-ar aţipi. Trezindu-se dintr-odată, cu nişte ochi mari, zice:

— Ce spuneam? Întinde o mână aerului şi se prezintă: Eu sunt Crescent City[2]. Nu râde. (Degetele lui încordate tremură.) Pe vremuri, numele meu era şi mai nasol. Mă chema *Gregory Zerwekh*.

Ăsta, exact ăsta e genul de emisar pe care l-ar angaja maică-mea cea măcinată-într-o-moară-de-piatră, plină-de-cereale-integrale. Ăsta e Mercurul[3] meu înaripat, el trebuie să înlesnească prelungirea legăturii noastre mamă-fiică eterne. Zâmbeşte, lăsând la vedere o serie de dinţi ascuţiţi, asimetrici, inegali, de coşmar. Buzele întinse tremură de efort. Când zâmbetul i se şterge de pe faţă şi ochii lui zvâcnitori, galbeni nu se mai învârt prin cameră, se lasă încet într-unul dintre scaune şi îşi pune coatele pe genunchi. Cu tubul de hârtie în nară, zice:

— Micuţa mea moartă? Trebuie să mă-ntorc în starea ta.

Trage aer pe nări şi îl expiră pentru a-şi goli pieptul ca al unei păpuşi de cârpă. Aplecându-se peste măsuţa de sticlă, duce tubul în dreptul uneia dintre liniile de pudră şi începe să tragă pe nas otrava albă.

1. Denumire colocvială a statului New York.

2. Oraş de pe Coasta de Vest a Statelor Unite.

3. Mesager al zeilor în mitologia romană.

21 DECEMBRIE, ORA 8:33 A.M. EST

Ketamina: o scurtă istorie

Postat de Madisonspencer@viaţadapoi.iad

Tweakeri[1] dragi,

Dacă părinţii voştri nu şi-au respectat îndatoririle şi nu v-au iniţiat în tainele unei varietăţi de substanţe ilegale, daţi-mi voie să vă explic cum stă treaba. Propriii mei părinţi progresişti n-au lăsat nimic în voia imaginaţiei mele de copil. În nici un caz linsul pieilor de broaşte arse de soare. Sau trasul pe nas al cojilor de banane coapte şi pisate până ajungeau un praf galben. În timp ce alţi părinţi încercau să le facă cunoştinţă progeniturilor mofturoase cu *cassoulet*[2]-ul de stafide sau cu gulaşul de rădăcini rutabaga[3], ai mei mă admonestau mereu: „Maddy, scumpo, dacă nu-ţi bei paharul de Rohypnol[4], n-o să primeşti tiramisu la desert“. Sau: „Poţi să te ridici de la masă după ce termini PCP[5]-ul ăla până la ultima înghiţitură“.

În timp ce copiii lumii strecurau pe-ascuns spanacul şi broccoliul animalului de companie al familiei, eu îi strecuram tabletele mele de codeină. În loc să fie trimis la un adăpost când noi nu eram acasă, bietul nostru câine era trimis la dezintoxicare. Până şi peştişorul meu înger, Albert Finney, a trebuit să fie tratat pentru că tot aruncam pastile de Percodan în acvariul lui. Săracul Domn Finney.

Ketamina, Tweeter drag, e denumirea comercială pentru hidroclorură. E un anestezic care se ataşează de receptorii opioizi din celulele cerebrale şi e administrat, de cele mai multe ori, pentru a pregăti pacienţii şi animalele pentru operaţie. Ajută victimele încarcerate în caroseria maşinilor după accidente să se simtă mai bine; *aşa* de puternic e. Ca să intri în posesia lui, poţi să cumperi ketamină pentru sume imense de bani de la o reţea sub acoperire de laboratoare din lumea a treia operată de cartelurile din Mexic şi Indonezia sau poţi pur şi simplu să-i faci o labă lui Raphael, grădinarul nostru din Montecito.

Ketamina e un lichid transparent, dar poţi s-o pui pe hârtie de copt, într-o tavă, şi s-o încingi până se transformă într-o pudră granulară. Ah, amintiri… de câte ori n-am intrat

în bucătăria noastră din Amsterdam, din Atena, din Antwerpen şi n-am văzut-o pe maică-mea într-un şorţ colorat şi cu un colier de perle la gât, scoţând o tavă proaspătă de Special K din cuptor? Mie, mirosul de pişat de pisică şi lichid de baterie din laboratoarele de metamfetamină îmi evocă aceeaşi serie de senzaţii liniştitoare pe care le au copiii ca mine după ce mănâncă prăjiturele Tollhouse de-abia scoase din cuptor.

După ce-ai pisat grăunţele într-o pudră albă, fină, pur şi simplu o tragi pe nas, cum ai face cu cocaina, iar asta are ca efect o agitaţie euforică de vreo oră. *Bon appetit*[6]. Nu că eu aş fi făcut-o vreodată. Din nou – căţeaua noastră, Dorothy Lătrău, săraca de ea, n-a ştiut niciodată cum e să fii curat măcar o săptămână.

În camera 6314, de parc-ar vrea să demonstreze tot ce-am explicat eu mai sus, domnul Crescent City se apleacă peste proviziile lui de pudră K. Cu una dintre mâini îşi ţine coada împletită într-o parte ca nu cumva să-i vină în faţă. Cu cealaltă îşi astupă o nară ca să poată trage pe nas linia de praf. Ca un fermier de la ţară arând un câmp, termină o linie şi trece la alta. Când nasul lui a curăţat măsuţa de sticlă, încă aplecat pe jumătate, domnul Crescent City înlemneşte pentru o clipă. Fără să se uite în sus sau să se îndrepte de spate, zice:

— Nu te speria, micuţa mea moartă… Cu o voce înăbuşită, aproape de măsuţă, adaugă: Sunt *profesionist*. Aşa-mi câştig pâinea…

Mâinile i se înmoaie. Coada îi scapă în faţă.

— E de căcat, zice el, dar trebuie să mor ca să-mi câştig existenţa.

După asta, domnul Vânător de Comori Paranormale se prăbuşeşte în faţă, spărgând sticla mesei cu capul.

1. Utilizatori de metamfetamină.

2. Specialitate culinară franţuzească preparată în general din fasole uscată şi carne (în fr., în orig.).

3. Nap furajer.

4. Drog recreaţional folosit şi ca sedativ.

5. Drog recreaţional cu efect halucinogen, folosit în trecut ca anestezic.

6. Poftă bună (în fr., în orig.).

21 DECEMBRIE, ORA 8:35 A.M. EST

Ave, Maddy

Postat de Madisonspencer@viaţadapoi.iad

Tweeter drag,

În camera 6314, o sperietoare de ciori moartă e întinsă în mijlocul rămăşiţelor unei măsuţe de cafea sparte. Oricât de ciudat ar părea că spun asta, nu-i prima dată când sunt singură într-o cameră cu un bărbat mort la picioarele mele, înconjurat de cioburi de sticlă. Ai răbdare, în curând totul o să se lege.

Cum să-ţi descriu mai bine ce se întâmplă mai departe? Până azi am fost o prizonieră chinuită a iadului. M-am luptat cu demoni şi tirani şi am stat în vârful stâncilor semeţe uitându-mă în zare, spre oceane imense de umori corporale. În lumea viilor, mă născusem cu fundul într-un Gulfstream care zbura de la Brisbane la Berlin la Boston, în timp ce tot soiul de lingăi veneau ploconindu-se şi vârau în gura mea lacomă boabe descojite de struguri. Privisem, deşi neimpresionată, cum maică-mea călărea un dragon generat de computer către un castel construit din rubine virtuale în timp ce bea o Cola dietetică în reluare. Totuşi nimic dintre lucrurile prin care-am trecut până acum nu m-a pregătit pentru asta. Mă apropii de corpul prăbuşit al domnului Crescent City şi mă las pe vine ca să văd mai bine. Podeaua e presărată cu cristale de sticlă spartă. Hârtia rulată, coperta revistei *Parade*, îi căzuse din nas şi se desfăcea încet pe cioburile strălucitoare. Maică-mea, perfecţiunea întruchipată a dinţilor şi a părului şi idolul tuturor oamenilor. Eu, blestemul vieţii ei.

Naturalista din mine – *supranaturalista* din mine; poţi să zici că-s un fel de Charles Darwin al vieţii de apoi – priveşte cu atenţie ce se întâmplă. Grămăjoara de rufe murdare burduşită cu droguri începe să strălucească. O luminescenţă la fel de imaterială ca gândul începe să se ridice din corpul căzut. Ia seama, Tweeter drag, că amintirile şi gândurile sunt materia primă a fantomelor. Pentru că sufletele nu sunt altceva decât conştiinţă în stare pură. Materia asta se încolăceşte şi se transformă în silueta translucidă pe care am

văzut-o prima dată în holul apartamentului alor mei. Corpul terminat, zbârcit rămâne pe podea, însă deasupra lui e o dublură strălucitoare. Se uită la mine şi zâmbeşte fascinat:

— Micuţa mea moartă.

Stând pe pat, zic:

— Numele meu e Madison Spencer.

Arăt, cu un gest din cap, către poza cu mine şi maică-mea de pe podea.

Silueta, cred eu, e spiritul domnului Crescent City. Legenda spune că cei care trag pe nas ketamină pot să se desprindă din corpurile lor. Conştiinţa persoanei drogate se detaşează de ea. Sufletul părăseşte corpul sedat şi poate să călătorească oriunde, dacă e să ne luăm după mărturiile inexacte ale multora dintre dependenţii de Special K.

Spiritul se uită de la mine la poză, de la poză la mine. Se lasă în genunchi şi îşi lipeşte fruntea de covorul de la picioarele mele, coada lui împletită atingându-mi mocasinii Bass Weejun. Cu vocea înăbuşită de covor, zice:

— Micuţa mea moartă… eşti chiar *tu*!

Din răutate pură, ridic piciorul meu de fantomă şi îl calc pe coada aia dezgustătoare.

Un zgomot respingător, ca un pârâit, spintecă aerul.

Urmează un al doilea, mai puternic.

Nenorocitul ăsta de la picioarele mele trage pârţuri.

— O, măreaţă Madison Spencer, şopteşte el. Ascultă-mi rugăciunea. (Eliberează o rundă proaspătă – proaspătă? – de gaze.) Grăbeşte-te, acceptă-mi ofranda şi slava, bine? Tre' să termin repede, mai am numa' câteva minute până mă-ntorc în corpul meu, dar tre' să-ţi spun nişte chestii despre sarcina mea sfântă…

Şi monstrul ăsta nenorocit mai dă drumul unei băşini.

21 DECEMBRIE, ORA 8:38 A.M. EST

Boorismul: noua dezordine mondială

Postat de Madisonspencer@viaţadapoi.iad

Tweeter drag,

Fantoma cu coadă a domnului Crescent City e îngenuncheată pe podea, la picioarele mele, complet dementă. Cu faţa lipită de covor, fantoma murmură destul de rar:

— Pişat. Căcat. Căcat. Futere. Pizdă. Ţâţe. Futălău…

O incantaţie de înjurături. Şopteşte:

— Muist. Găoază. Rahat. Rahat. Rahat…

E o rugăciune cu sindromul Tourette. Pe când murmură obscenităţile astea, îşi ridică mâinile desfăcute, întinzând degetele către mine, conjurându-mă. Lângă noi zace mormanul inert care era cândva corpul lui pământean, lăţit deasupra unei mări strălucitoare de sticlă spartă.

Din locul în care stau, pe pat, întind un picior gras de fantomă şi ating capul care mă imploră cu vârful unuia dintre mocasinii mei Bass Weejun. Nu-i dau un picior în cap, nu-i chiar aşa, pur şi simplu îl împing puţin mai încolo. Apoi întreb:

— Care-i problema ta?

Drept răspuns, domnul Crescent City, fantomă nepoliticoasă, trage un vânt. O băşină în toată regula, un cântec canadian de chemat gâştele. În transă, murmură:

— Te rog să primeşti cântecul plin de respect venit din străfundurile găurii curului meu, dragă Madison. Primeşte acest umil refren „Ave, Maddy“…

Ave, Maddy? Tweeter drag, cuvintele astea formează instantaneu un blocaj în creierul meu. Numele meu a ajuns cumva să fie sinonim cu trasul unui pârţ colosal?

Zic:

— Lasă-mă să-nţeleg ceva. Spui că te-a angajat maică-mea?

— Primeşte rugăciunea curului meu, zice el. Millicent Spencer, înger sfânt, arată-mi calea!

Îi zic:

— Eşti groaznic. Şi, ca să ştii şi tu, numele meu e Madison, vierme împuţit.

— Iartă-mă, micuţul meu înger supărat.

Eu, un înger. Chiar aşa. Îl întreb:

— Cât te plăteşte maică-mea? Mă ridic în picioare şi mă apropii: Ce ţi-au zis părinţii mei?

După toată propaganda aia cretină cu Gaia pe care o făcuseră părinţii mei în *Vanity Fair*, părinţii mei cândva-păgâni, cândva-budişti, cândva-atei, nici nu vreau să-mi imaginez ce religie au mai îmbrăţişat acum. Pocnesc din degete ca să-i atrag atenţia.

— Camille, măreaţă Camille, zice fantoma îngenuncheată, mama micuţei mesia care va conduce întreaga omenire în paradis… (Râgâie.) Primeşte-mi rugăciunile.

Ridic un picior de fantomă şi îl pun pe ceafa lui strălucitoare de fantomă.

— Stai să pricep cum stă treaba. Deci ai tras pe nas o linie groasă de K şi ai ajuns într-o K-gaură neagră. Sufletul tău părăseşte corpul pentru, stai să ghicesc, o oră? Printre dinţii încleştaţi, îl avertizez: Dacă mai tragi vreun pârţ, o să-ţi smulg coada aia slinoasă de pe cap.

— Treij, poate patruj de minute, zice el stând încă cu faţa la podea. (Una dintre mâinile lui întinse se mişcă dintr-o parte în alta, într-un gest de marcare a teritoriului.) Aşa am găsit-o pe Marilyn Monroe. L-am găsit şi pe Elvis, zice spiritul lovindu-se cu pumnul în piept, cu o notă de mândrie în glas. Sunt cel mai bun.

Zic:

— Asta-nseamnă multă ketamină.

— Futere. Futere. Futere, zice el.

— Termină cu prostia asta! zic eu.

— Dar aşa mă rog eu, se plânge el.

— La mine?

— N-avem mult timp, zice el. Peregrinez pe-aici în numele mumă-tii. E de datoria mea sfântă să te duc în siguranţă până la *Pantages*.

Un teatru?

— E un vas mare.

— Vrei să spui *Pangaea Crusader*? întreb eu.

El zice:

— Şi eu ce-am spus? Orice-ar fi, trebuie să vii cu mine acolo.

Silueta translucidă de sub talpa mea începe să se destrame.

— După ce spiritul tău se întoarce în chestia aia dezgustătoare… (Arăt către grămada de carne şi cârpe.) Deci trebuie s-o iau pe unde-o iei şi tu?

— Da, zice el. Bănuiesc.

Creierul paradit îl face să-şi piardă concentrarea. Deja fantoma lui dispare aşa cum a mai dispărut o dată în holul apartamentului. Sufletul i se întoarce în corpul distrus de droguri.

Ca să-l mai reţin un minut, mă las, practic, pe gâtul lui de fantomă cu toată greutatea. Zbier:

— Spune-mi! Îţi ordon, gândac jegos!

Asta-s eu. Exact aşa sunt eu: arogantă. Îi ordon să-mi răspundă:

— Ce are de gând prefăcuta de maică-mea?

O băşină mică. O râgâială. *Calea către mântuire e pavată cu înjurături*.

Am o presimţire groaznică.

— Tu, Madison, înger glorios, ai murit şi carnea ţi-a fost îngropată, dar ai vorbit cu mumă-ta de pe lumea ailaltă…

Domnul Crescent City păleşte, prelingându-se înapoi în corpul lui, întorcându-se la viaţă.

— Le-ai arătat calea către paradis credincioşilor tăi drepţi. Trebuie să ne băşim în lifturi pline… să ne pişăm în piscine… să ne băgăm pula…

Tweeter drag, fantoma mea îngheaţă de frică.

— De când au fost vizitaţi de spiritul tău sfânt, zice el, părinţii tăi au împărtăşit învăţăturile tale la milioane de oameni din toată lumea. Ca să calce pe urmele tale, mii şi mii de discipoli se roagă la Maddy aşa cum fac şi eu… Adaugă murmurând: Futere. Rahat. Găoază… Zice: Maica stareţă Camille e curva noastră înflăcărată…

— Fanatică, îl corectez eu.

Dar e prea târziu. Domnul Crescent City nu mai e sub papucul meu. În camera de hotel, corpul lui de sperietoare dă semne de viaţă.

21 DECEMBRIE, ORA 8:40 A.M. EST

O mântuire obscenă

Postat de Madisonspencer@viaţadapoi.iad

Tweeter drag,

Pârţurile. Râgâielile. Scobitul în nas şi catapultarea mucilor întăriţi. Lăsatul gumei de mestecat lipită pe băncile din parc. Iată rugăciunile unei noi religii din istoria omenirii – şi e numai vina mea. Singurul lucru pe care-am vrut să-l fac a fost să-mi regăsesc familia micuţă, chiar dacă asta s-ar fi întâmplat în iad. Le-am zis alor mei să parcheze aiurea şi să zică bomba-cu-P şi să arunce mucuri de ţigară pe jos pentru că ştiam că toate lucrurile astea o să-i trimită în iad. Şi, fiindcă nu şi-au putut ţine gura, acum au condamnat o mie de milioane de suflete la suferinţă eternă.

Tweeter drag, e drept, le-am zis părinţilor mei toate lucrurile astea, dar *glumeam*. Am vrut doar să-i fac să se simtă mai bine.

De ce deciziile impulsive ale aşa-zişilor făcători-de-bine se transformă automat în idealurile următoarelor generaţii? E posibil ca Iisus şi Buddha şi Mahomed să fi fost nişte simpli tipi morţi care au vrut să le zică „salut“ şi să-i mai bată o dată pe umăr pe prietenii lor din viaţa reală. De asta, uite, exact de asta nu vorbesc morţii cu viitorii morţi. Pre-morţii interpretează de fiecare dată greşit ce zic morţii. Am făcut şi eu mişto un pic şi maică-mea a întemeiat o întreagă religie pe baza glumelor mele.

’Mnezăi. Acum avem, cu toţii, Boorismul, o mişcare religioasă internaţională bazată pe umor porcos şi comportament obscen.

Ce pot să fac? Pot să-ncerc să-mi duc părinţii pe calea cea bună. Da, asta, asta trebuie să fac. În timp ce domnul Crescent City se ridică în picioare, mă hotărăsc să-l urmez la nebuna de maică-mea şi să pun lucrurile în ordine în preţioasa lume pământeană.

21 DECEMBRIE, ORA 8:44 A.M. EST

O lume de boori

Postat de Madisonspencer@viaţadapoi.iad

Tweeter drag,

Imaginează-ţi o lume în care toţi îşi trăiesc viaţa cu convingerea fermă c-o să ajungă-n rai. Salvarea fiecăruia e garantată. Aşa arată Pământul la care m-am întors. Îmi urmez ghidul dereglat afară din camera 6314 a hotelului Rhinelander. Domnul Crescent City n-are bagaje. La fiecare pas târşâit pe care-l face, mici cioburi de sticlă îi cad din haine, dar nu pare să aibă nici măcar o zgârietură după ce-a făcut zob măsuţa de cafea. Când liftul ajunge la parter şi uşile se deschid, un oaspete ne face loc să ieşim. Dând din cap politicos, necunoscutul zice:

— Du-te-n pula mea, mâncător de căcat ce eşti.

Drept răspuns, Crescent face o plecăciune scurtă şi zice:

— Un poponar, o pizdă şi-o cioară fericită şi ţie!

Şi scuipă o flegmă zdravănă pe pantofii necunoscutului.

Asta-i lucrătura alor mei! Trebuia să-mi dau seama că n-o să-şi poată ţine gurile sparte. Fac pariu cu tine că exact în clipa în care a încheiat convorbirea la mare distanţă cu mine, maică-mea i-a spus agentului ei publicitar să pregătească o conferinţă de presă. Fără-ndoială că ea şi taică-meu au răspândit fără odihnă sfaturile pe care li le-am dat ca s-ajungă-n „rai“. Holul principal al hotelului Rhinelander, cândva un sanctuar al conduitei adecvate şi al discursului politicos, pe un ton scăzut, a devenit un vestiar împuţit, unde vaporii stătuţi şi glumele de şantier sunt la ordinea zilei.

Într-un contrast strident, toată lumea radiază. Niciodată n-ai văzut aşa de mulţi oameni fericiţi. Oaspeţii, administratorii, uşierii au privirile vesele ale unor copii obraznici. Uitându-se unii la alţii, ochii lor sunt ochii nevinovaţi şi iubitori ai heruvimilor renascentişti holbându-se cu gura căscată, plini de adoraţie, la pruncul Iisus. Recepţionera ne întâmpină cu un zâmbet aşa de larg, de parcă tocmai ar fi găsit nişte bani de la Zâna Măseluţă sub pernă. Ochii îi sunt strălucitori, extaziaţi, iar ea zice:

— Cum a fost şederea dumneavoastră futută-n cur, dată-la-muie, domnule City?

Crescent îi întoarce zâmbetul extaziat, zicând:

— Excelentă-n pula mea, să te fut, pizdă beţivă.

Recepţionera confirmă că toate facturile le vor fi trimise lui Camille şi Antonio Spencer. Ia cheia camerei şi întreabă politicos:

— Căcatul dumneavoastră de maşină şi cioroiul dumneavoastră de şofer vă aşteaptă. Pot să vă ajut cu orice pula-calului, pizdă-de-homalău altceva?

— Nu, mulţmesc, zice Crescent.

Bagă o mână în buzunarul din faţă al blugilor lui rupţi şi scoate o bancnotă. Între degetele care îi tremură de la droguri ţine o hârtie de o sută de dolari. O împătureşte şi îşi suflă nasul în ea de zici c-ar fi un şerveţel de unică folosinţă. Crescent întinde banii ăştia împuţiţi peste tejghea, spunându-i recepţionerei:

— N-ai vrea să-ţi bagi banii ăştia adânc în cur?

Zâmbetul ei n-ar putea fi mai larg când ia bancnota din mâna lui şi zice:

— Ne vedem în rai, creier-terciuit.

— Jidanco, zice Crescent vesel, întorcându-se să plece.

Ciripind ca o pasăre, ea strigă-n urma lui:

— Să aveţi o zi bună, căcat-lingător-de-cururi ce sunteţi!

Un uşier ne deschide drumul către stradă, atingându-şi uşor cascheta şi urându-ne:

— Sugi pula, sendviş-împuţit-cu-căcat.

Crescent City pune în mâna puştiului altă bancnotă de o sută plină cu muci.

Lângă bordură, un şofer în uniformă deschide uşa unui Town Car pentru noi şi întreabă:

— La aeroport, domnule Spermă-n Gât?

Şoferul are, cum ne-a zis recepţionera, descendenţă africană. Dă mâna amabil cu Crescent.

Făcându-se comod pe bancheta din spate, Crescent zice:

— Da, la terminalul de plecări interne, te rog, prietenul meu cu faţă de maimuţă.

Conversaţia lor spumoasă, glumeaţă continuă pe nota asta nenorocită tot drumul până la bordura trotuarului din faţa aeroportului. Nici unul nu se supără. Nici o înjurătură nu pare să întreacă măsura. Până şi oamenii pe lângă care trecem, mergând pe trotuar sau în alte maşini, zâmbesc extaziaţi, de parc-ar fi imuni la insulte. Dacă întâlnesc privirea lui Crescent, zâmbesc şi îi arată degetul mijlociu. Claxoanele

sunt asurzitoare. Dinţii dezveliţi de zâmbetele largi sunt orbitori. Toată lumea merge în rai dacă înjură destul de mult.

În spatele volanului, şoferul dă drumul unui nor de gaze intestinale, umplând instantaneu maşina cu mirosul fetid al măruntaielor lui terciuite.

— Bună asta ultima! zice Crescent City trăgând o gură mare de aer în piept. Îngerul Madison te iubeşte cu adevărat.

— E mirosul mântuirii, frate, răspunde şoferul. Trage-l pe nas!

În terminalul aeroportului trecem pe lângă un stand cu ziare. Titlul de pe prima pagină din *Newsweek* e următorul: „O Revoluţie Religioasă Obscenă: E Vremea boorilor!“. Revista *Time* anunţă: „Drumul Salvării //%&!? “. Pe ecranul unui televizor montat lângă tavanul sălii de aşteptare, un prezentator de la CNN zice:

— Boorii pretind că Mântuitoarea lor a înviat…

Pe când ne îndreptăm spre poarta de la care trebuie să plecăm, picioarele mele grase, cu şunci tremurătoare, se grăbesc să ţină ritmul cu pasul lui mare, de zombi. Sărind de pe un picior pe altul, sigur că n-are cum să mă audă, nu aşa, treaz, dar vorbeşte încontinuu. Tuturor celorlalţi oameni din aeroport ar putea să li se pară schizofrenic, cu cămaşa aia jegoasă descheiată şi ieşind din pantaloni. Nu că ar părea să bage cineva în seamă un lunatic îmbrăcat în zdrenţe care vorbeşte singur. Nu, acum, că au locurile asigurate la dreapta Tatălui, oamenii zâmbesc încântaţi. În ochii ceţoşi se citeşte că li s-a făcut dreptate.

— Sincronizarea ta, micuţa mea moartă, n-avea cum să fie mai bună de-atât, zice Crescent. Avem legi de căcat care nu ne lasă să conducem beţi şi legi de căcat care ne obligă să purtăm pantofi şi să nu ţinem un boa constrictor acasă, dar n-aveam legi despre cea mai importantă chestie: despre cum să fim mântuiţi. Oamenii abia aşteptau să afle regulile astea, adaugă.

Religia asta nouă, Boorismul, face moartea să pară o vacanţă ultra-all-inclusive pentru eternitate.

— Ai instaurat pacea mondială! Nimeni nu mai e gay sau evreu sau african, îi dă el înainte cu patos. Uită-te la noi! Suntem toţi Boori!

E simplu, îmi explică Crescent City. Părinţii mei au pus în scenă o campanie publicitară masivă pentru a anunţa pe toată lumea că fiica lor moartă îi sunase de pe lumea cealaltă. Au spus lumii întregi că eram acum un înger din rai, care se bătea pe umăr cu fraţii Kennedy şi Amy Winehouse, şi că le-am dat nişte indicaţii sută la sută sigure, ce-n-au-cum-să-dea-greş, pe care trebuie să le urmeze ca să fie mântuiţi. Au dat

un triliard de comunicate de presă în care-au trâncănit că trecusem de Porţile de Mărgăritar[1] şi acum călăream un nor şi cântam la harpă. Aşa ridicol cum sună, asta-i lumea lui Camille şi Antonio.

— Boorismul nu e numele adevărat al religiei noastre, zice Crescent. Asta-i doar o etichetă mincinoasă pe care-au născocit-o vulturii media ca să ne categorisească. Oficial, noi ne spunem Apostolii din Madlantida[2].

Realist vorbind, n-am cum să mă supăr pe ai mei că sunt aşa de entuziasmaţi. Fosta religie în care credeau, *Redu, Refoloseşte, Reciclează*, nu cred că le-a oferit prea mult sprijin emoţional când s-au trezit că unica lor fiică a fost ucisă de ziua ei. Da, am expiat într-un scenariu de asfixiere erotică şi mi-e ruşine să privesc în urmă.

Asta e moartea angoasei. Uită de Nietzsche. Uită de Sartre. Existenţialismul e mort. Dumnezeu a renăscut, iar oamenii au o hartă ca să ajungă la nemurire. În doctrina Boorismului, cei care abandonează religia au o cale deschisă către întoarcerea la Creator, iar asta e… grozav. Uită-te la mersul lor drept, răbdător, sigur. Când ştii că eşti mântuit, viaţa de muritor e ca ultima zi de şcoală.

Nu ameninţarea cu iadul sau închisoarea sau izolarea socială a adus extazul ăsta, ci certitudinea că ajungi în paradis. Toată chestia asta face inevitabila moarte să strălucească precum ultima zi cosmică de vineri de dinaintea unui weekend etern de petreceri în Mazatlán.

Pe când aşteptăm în terminal, Crescent zice:

— În rai, primul lucru de care o să-mi fac rost e un ficat nou. Şi un corp nou şi păr cum aveam pe vremuri. Strângându-şi biletul la piept, adaugă: Jur că, după ce ajung în rai, nu mai pun nasul pe droguri. Niciodată.

— Amin, zice o voce.

E a unei femei din spatele nostru. Pe umăr are o sacoşă imensă şi tastează pe butoanele unei agende electronice zicând:

— În rai o să mănânc friptură şi cartofi prăjiţi la fiecare masă şi n-o să am niciodată mai mult de cinşdouă de kile.

— Amin, zice altă voce care stă la coadă.

— În rai, zice altă voce, de mai în spate, o să-mi revăd copiii şi o să le ofer tatăl pe care îl merită.

— Aleluia! urlă cineva.

Câteva „lucruri-de-bine“ se aud în spaţiul îngust din terminal. Apoi toată lumea care stă la coadă spune ce-o să facă după ce-o să ajungă-n rai.

— După ce-o s-ajung lângă Dumnezeu, o să termin liceul.

— Maşina mea din rai o să fie mai mare decât tot ce-aţi văzut în viaţa asta.

— După ce-o să mor, o să cer o pulă mai mare decât maşina ta! scuipă cineva.

La bordul avionului, în separeul de clasa întâi, Crescent City găseşte scaunele noastre. Zice:

— Vrei să stai la geam? Am cumpărat două bilete.

Mă lasă să aleg.

— Vin imediat, zice el şi se duce la baie.

Mă aşez pe scaunul de lângă geam. Stewardesa face un anunţ.

— Ne pregătim de decolare, aşa că vă rog să vă puneţi căcaturile alea de centuri şi să aveţi grijă ca scaunele voastre să fie drepte ca pula şi blocate…

Pasagerii râd şi aplaudă. Înainte ca echipajul să termine anunţul obligatoriu, silueta translucidă a spiritului lui Crescent City se întoarce pe culoar şi se aşază pe locul de lângă mine. Corpul lui probabil că e aproape de o supradoză de ketamină în nişa toaletei încuiate. Foarte palidă, străvezie ca o prismă, dar reflectând toate culorile spectrului, fantoma îmi zâmbeşte şi zice:

— De-abia aştept să fiu înger, aşa ca tine.

În partea din faţă, echipajul bate, în curând foarte tare, la uşa încuiată a toaletei. Pierdută, fantoma lui Crescent mă întreabă:

— Deci, cum e, de fapt, raiul?

1. Denumire informală pentru „rai“.

2. Nume rezultat prin combinarea primelor trei litere din Madison cu ultimele trei silabe din Atlantida; totodată, joc de cuvinte, fiindcă în engleză *mad* înseamnă „nebun“, ceea ce face din Madlantida un fel de „tărâm al nebunilor“.

21 DECEMBRIE, ORA 8:43 A.M. EST

Se naşte o abominaţiune

Postat de Leonardtocilarulluihades@viaţadapoi.iad

Şi ce s-a întâmplat mai departe cu creatura-bebeluş din latex abandonată în mijlocul furtunii? După însemnările lui Solon, preoţii egipteni au cântat că idolul în miniatură va prinde, încet-încet, viaţă. Murdar de ruj şi ciocolată, prin venele corpului său va curge sămânţa rece a unui necunoscut.

Şi mult timp bebeluşul nostru pătat nu mai zăboveşte lângă steaua roz de pe Hollywood Boulevard, pentru că îl ia vântul şi îl duce departe. Omul de stat grec scrie că bebeluşul e dus de şuvoiul apelor soioase ale rigolelor. Idolul cioplit, umplut cu aer, fără chip, se naşte în mijlocul şoarecilor înecaţi şi al animalelor rătăcite. Rigolele Los Angelesului duc amestecul ăsta în subteran. Iar canalele subterane ale Los Angelesului călăuzesc micul idol şi îl prezintă sticlelor goale de decolorant şi sticlelor goale de ketchup. Canalele pline cu apă de ploaie şi barajele subterane conduc din ce în ce mai adânc şuvoiul de deşeuri din plastic, migraţia de polistiren. Şi creatura-bebeluş se lasă în voia valurilor, nu într-un coşuleţ împletit din papură, ci înconjurată de legiuni de seringi folosite. Şi, înfăşată în saci de gunoi, călătoreşte printre epavele plutitoare ale pieptenilor fără dinţi şi ale mingilor de tenis sparte. Deşeurile se îngrămădesc laolaltă, curgând prin conducte subterane şi bazine de colectare ce n-au văzut niciodată lumina soarelui. În jurul lor plutesc formele fantomatice, misterioase ale obiectelor învelite în folii cu bule de aer, căiţele de plastic ale produselor cărora consumatorii le-au dat viaţă acum mult timp. Aceasta este soarta tuturor comorilor lumeşti. Şi, în scurtă vreme, micuţa creatură-bebeluş şi toate aceste recompense pământeşti, rămăşiţele nemuritoare ale oamenilor muritori, se scurg în râul Los Angeles.

Aşa cum puii de ţestoasă sunt ademeniţi de lumina lunii şi fiecare generaţie de somoni îşi găseşte propriul destin… aşa vor fi ademeniţi şi creatura-bebeluş şi alaiul ei murdar de obiecte făurite de mâna omului. O maree joasă forţează

această întreagă generaţie de proscrişi diformi, nefolositori să se aventureze în largul Oceanului Pacific.

21 DECEMBRIE, ORA 8:44 A.M. EST

O prădătoare sexuală în Imperiul Animalelor

Postat de Madisonspencer@viaţadapoi.iad

Tweeter drag,

Nu că m-aş lăuda, dar nici o minte adultă nu poate fi aşa de depravată ca a unei virgine nevinovate de unşpe ani. Înainte de-a asimila procesele plictisitoare ale anatomiei reproductive, încă neavând nici un pic de tact sau cunoştinţe practice, copiii pot să-şi imagineze acte sexuale cu arici-de-mare… zebre… flamingi.

Când eram o fetiţă pre-moartă, visam să am bebeluşi cu aripi. Aveam de gând să seduc un delfin, iar copilul nostru să înoate prin oceane. Pubertatea m-a amăgit cu posibilitatea ca propriii mei copii să poată rage ca leii sau alerga cu nişte picioare care în loc de tălpi au copite. Cine ştia de ce nu făcuse nimeni asta până atunci? De-abia aşteptam.

Inspirată de colecţia mea de animale de pluş, am umplut jurnalul cu astfel de episoade carnale nebuneşti. Nu mai are rost să-ţi zic că toate aventurile astea erau doar în mintea mea. Le inventasem şi le aşterneam pe hârtie cu mare grijă, cu un scris meticulos, pentru desfătarea maică-mii. „Dragă jurnalule“, scriam eu, „azi mi-am turnat pe fofo toxină halucinogenă de meduză…“

Pentru SIDACanadiancaEmily, da, aş fi putut să scriu un blog, dar planul meu n-ar mai fi dat roade decât dacă părinţii credeau că ascundeam detaliile viciilor mele murdare. „Dragă jurnalule“, scriam eu, „mama nu trebuie să ştie niciodată, dar azi am dat pe gât *cel mai divin* absint folosind o puţă de maimuţă pe post de pai…“ Îmi ascundeam jurnalul imaginar printre romanele de dragoste din perioada Regenţei de pe rafturile mele pline şi nici n-a trecut bine o săptămână de când scrisesem primele lucruri în el, că ai mei deja mă spionau.

Nu că mi-ar fi spus ceva. Pur şi simplu am ghicit, pentru că în timpul micului dejun, din senin, maică-mea a zis că cei care sugeau scule de maimuţă aveau şanse foarte mari să ia HIV.

— Serios? am întrebat eu muşcând din pâinea prăjită, încântată în sinea mea că muşcase momeala. Şi asta se pune pentru sculele tuturor maimuţelor? Mi-am lins untul de pe degetele durdulii, întrebând: Se pune şi pentru *Saimiri sciureus*?

Taică-meu şi-a vărsat cafeaua.

— Pentru *ce*?

— Pentru adorabila maimuţă-veveriţă, am răspuns eu.

Am fluturat din pleoape. O roşeaţă cochetă mi-a inundat obrajii.

Taică-meu a zis:

— De ce întrebi?

Şi, drept răspuns, am ridicat din umeri.

— Fără nici un motiv.

La vremea aia eram atât de obsedată de maimuţe, că voiam să mă căsătoresc cu una. Bine, facultatea era pe primul loc, dar – după ce o terminam şi îmi luam diploma în Studii comparative postmoderne asupra genurilor marginalizate – voiam să fiu mama unei maimuţici drăguţe.

Părinţii mei şi-au aruncat priviri mâhnite.

— Dar pentru scula incredibil de groasă a lui *Callithrix pygmaea*? am întrebat. (Am început să număr pe degetele murdare de unt, de parcă mi-aş fi numărat foştii iubiţi.) Uistitiul pitic?

Maică-mea a scos un oftat lung şi l-a chestionat pe taică-meu ridicând dintr-o sprânceană, de parcă l-ar fi întrebat *Ce s-a întâmplat la Tiergarten, domnule?*:

— Antonio?

Amândoi urau să-mi îngrădească personalitatea, dar era evident că trebuiau să-mi spună când întrec măsura. Chiar şi-aşa, după toate prostiile alea cu iubirea libertină pe care mi le băgaseră pe gât, singurul lucru pe care puteau să mi-l zică era să folosesc protecţie, nu contează cu ce specie întreţin relaţii sexuale. Zâmbind slab, maică-mea m-a întrebat:

— Vrei un Xanax, scumpo?

— Dar pentru…, am întrebat eu prefăcându-mă neliniştită, …*Chloropithecus aethiops*? Da, ce-i drept, taică-meu mă dusese la grădina zoologică din Berlin luna trecută, iar vizita fusese o oportunitate excelentă pentru cercetările mele.

Faţa maică-mii se strânsese, iar trăsăturile ei suprasaturate de botox erau distorsionate – ca atunci când Tom Cruise primise Premiul pentru Întreaga Activitate la Oscaruri, cu câteva clipe înainte de a-şi băga capul sub masă şi de a vomita în punga pentru cadouri de lux a lui Goldie

Hawn, distrugând o mică avere de ciocolăţele şi ochelari de soare Gucci.

În cel mai bun caz, puteau să-mi dea cadou un set cu prezervative de felurite dimensiuni, pentru diverse specii, şi să-mi ţină o prelegere despre cum trebuia să fiu respectată de partenerii mei sexuali antropoizi.

Din momentul ăla am ştiut că n-o să recunoască niciodată că mi-au citit jurnalul. Totuşi acum, că îmi descoperiseră secretele murdare de sociopată sexual de unşpe ani, erau *forţaţi* de împrejurări să-l citească. Nu puteau risca să *nu*-mi citească jurnalul, iar prin regizarea atentă a confesiunilor mele mincinoase puteam să-i manipulez. Erau sclavii mei.

„Dragă jurnalule“, scriam eu, „azi am tras o Maui Wowie[1] care-ţi lua efectiv minţile dintr-un bong[2] plin cu sămânţă de elefant călduţă, cu bule, până n-am mai avut aer…“ Gândindu-mă retrospectiv, mă întristează cât de uşor au acceptat părinţii mei perversiunile pe care le scriam acolo. „Dragă jurnalule“, scriam eu, „azi am ingurgitat LSD şi am făcut labă unei turme de gnu…“

Da, pe hârtie eram libertină. Totuşi, oricât de snoabă aş fi fost în secret, în timp ce maică-mea şi taică-meu îşi închipuiau că fac sex lipicios în doi şi în trei cu măgari şi maimuţe-capucin, stăteam de fapt ascunsă într-un coş plin cu rufe murdare, citind romanele de dragoste ale lui Clare Darcy. În cea mai mare parte a copilăriei am dus viaţa asta dublă.

„Dragă jurnalule, ce mahmureală!“, scriam eu. „Adu-mi aminte, te rog, să nu-mi mai injectez vreodată urină stătută de hienă cu un ac murdar! N-am putut să-nchid un ochi, am stat lângă ai mei, care dormeau, cu un cuţit de măcelărie Wüsthof într-o mână. Dacă ar fi deschis vreunul ochii, sunt sigură că i-aş fi făcut feliuţe, hârşt-hârşt…“

Eu? Am înţeles mai târziu c-am făcut aceeaşi greşeală strategică pe care-a făcut-o Charles Manson. Trebuia s-o las moartă cât am fost doar dependentă de sexul cu o varietate de animale şi de tone de droguri, dar nu, am simţit nevoia să-mi depăşesc condiţia şi să mă prefac a fi o psihopată cuţitară… Nu-i de mirare că la scurt timp după mărturisirea aia din jurnal ai mei au trimis-o pe micuţa depravată de unşpe ani în nordul plictisitor.

1. Acronimul expresiei *Marijuana weed from Hawaii* (marijuana iarbă din Hawaii).

2. Pipă cu apă folosită de fumătorii de tutun, canabis şi alte ierburi.

21 DECEMBRIE, ORA 8:47 A.M. EST

Preludiul exilului meu

Postat de Madisonspencer@viaţadapoi.iad

Tweeter drag,

N-am fost tot timpul o budincă groasă şi grasă de copil. La unşpe ani eram o scândură. O fetiţă delicată, cu o masă corporală care se învârtea în jurul valorii optime pentru ca toate organele importante să nu cedeze. Da, cândva eram o balerină graţioasă şi minusculă, cu metabolismul unui colibri, şi aşa aveam o valoare inestimabilă. Rolul meu era să fiu echivalentul infantil al prietenei sexy pe care-o iei cu tine în oraş, dovada fertilităţii maică-mii şi a moştenirii genetice glorioase a lui taică-meu, zâmbind lângă ei în fotografiile paparazzilor.

Şi după aia m-au trimis la ţară. Amintirea îndepărtată se încheagă în creierul meu.

În nord. În nordul plictisitor. În unul dintre puţinele locuri unde ai mei n-au o casă. Imaginează-ţi un milion de miliarde de copaci răniţi plângând cu lacrimi de sirop de arţar în zăpadă şi – *voilà*[1] – ai o imagine perfectă a nordului. Imaginează-ţi un miliard de miliarde de căpuşe cu Lyme, care de-abia aşteaptă să te muşte.

Nu vreau să par superficială şi rea, dar – folosind laptopul maică-mii – am găsit atunci, la unşpe ani, o poză făcută din satelit. Văzut ca un întreg, nordul are exact aceeaşi textură verde-pe-verde ca hainele de camuflaj ale armatei. Din spaţiu am reuşit să găsesc Autostrada Statală Nu-ştiu-cât, o arteră vitală a transporturilor de la niciunde până la niciunde. Am citit numele oraşelor, încercând să găsesc un loc faimos, şi m-a lovit în plin… Pe hartă era Woodstock-ul.

Woodstock, New York. Celebrul Woodstock. Iartă-mă pentru ce urmează să zic. Chiar dacă mă trec fiorii când mă gândesc, părinţii mei s-au întâlnit prima dată la Woodstock ’99, unde toată lumea se revolta că preţul unei pizze şi al unei sticle cu apă era prea mare în mijlocul câtorva mii de acri otrăvitori de noroi suprapopulat. Maică-mea era doar o ţărancă goală de la fermă, plină de transpiraţie şi paciuli. Taică-meu era un tip palid, care se lăsase de MIT[2], cu

dreadlock-uri lungi şi murdare, care îşi răsese părul pubian ca să semene mai tare cu Buddha. Nici unul dintre ei n-avea o pereche bună de pantofi.

Au căzut într-o baltă şi-au făcut o partidă de Sex Murdar. Cârnăciorul lui a băgat noroi în fofo a ei şi ea a făcut o infecţie de tract urinar şi s-au căsătorit.

Cine zice că nu există magie?

Acum spun povestea asta pe roluri, făcând necunoscuţii să râdă la petreceri de drogaţi şi în cabinele actorilor de la filmări. Pun accentul pe treaba cu noroiul, pentru că oferă o notă de discreţie şi verosimilitate întâmplării dezgustătoare.

Şi da, ştiu ce presupune cuvântul *verosimilitate* – pot chiar să-l pronunţ.

În timp ce o menajeră somaleză îmi făcea bagajele, maică-mea căuta pe fiecare haină de-a mea semnul „doar curăţare chimică“. După cât se pare, oamenii din nord îşi spală rufele lovindu-şi corsetele Vivienne Westwood murdare de pietrele plate de pe malul râului. N-au nici măcar *sashimi*[3]. Şi nici acces la internet, mi-a explicat maică-mea. Sau, cel puţin, bunicii mei n-au. Şi n-au nici televizor. În schimb, cresc animale. Nu animale la modul abstract, ca urşii polari al căror număr scade pe zi ce trece sau puii focilor de Groenlanda care stau tolăniţi pe vreun gheţar arctic, numai buni pentru harpoanele eschimoşilor; nu, astea sunt căpriţe-bee şi găini-cotcodac şi vaci-muu de care urma să am grijă în fiecare zi.

’Mnezăi.

Oricât de mult i-aş fi implorat, n-aveam cum să opresc propriul exil, aşa că am fost aşezată repede pe bancheta din spate a unui Lincoln Town Car şi am decolat, cu o gentuţă mică plină ochi doar cu proviziile mele infinite de Xanax. În vara aia, la frageda vârstă de unşpe ani, urma să învăţ să-mi înving fricile. Să-mi înghit mândria şi furia. Şi asta a fost ultima zi în care maică-mea s-a mai putut lăuda cu o fetiţă slabă.

1. Iată (în fr., în orig.).

2. Massachusetts Institute of Technology – universitate tehnică privată situată în Cambridge, Massachusetts.

3. Delicatesă japoneză constând în felii foarte subţiri de carne proaspătă de peşte.

21 DECEMBRIE, ORA 8:51 A.M. EST

Bunicuţul: unu

Postat de Madisonspencer@viaţadapoi.iad

Tweeter drag,

La-nceput, bunicuţul m-a înrolat în campania lui împotriva biodiversităţii. Strategia era să ne ghemuim amândoi sub soarele dur din nord şi să extirpăm fiecare plantă-intrus din grădina de zarzavaturi a bunică-mii, lăsând doar păstăile de fasole verde de import. Pe când lucram umăr la umăr, smulgând, dezrădăcinând, încercând să aranjăm o monocultură dubioasă de legume, el m-a întrebat:

— Maddy? Găluşcă? Tu crezi în destin?

N-am răspuns.

Chiar şi aşa, el i-a dat înainte:

— Ce-ai zice dacă fiecare clipă din viaţa ta ar fi fost hotărâtă înainte să te naşti?

Am tăcut mai departe. Îmi era clar că încerca să mă ademenească într-o discuţie despre viziunile existenţialist-demente asupra lumii.

S-a oprit din plivit şi şi-a întors faţa zbârcită spre mine:

— Ce ştii despre Dumnezeu şi Satan?

O briză nordică i-a ciufulit şuviţele părului cărunt.

Fără să mă uit la el, am omorât o buruiană. Am cruţat o plantă de fasole. M-am simţit Dumnezeu.

— Ştii, nu, că Dumnezeu şi Satan se ceartă de ceva timp? (S-a uitat în jur, de parc-ar fi vrut să se asigure că suntem singuri. Că n-o să ne-audă nimeni.) Dacă-ţi spun un secret, promiţi să nu-i spui nimic bunicii?

Am smuls altă buruiană. N-am promis nimic. În schimb, mi-am încordat toate puterile mele de fetiţă în aşteptarea unei descoperiri hidoase.

— Ce-ar fi dacă ţi-aş spune, a continuat el neclintit, că ţi-a fost scris să fii cea mai însemnată fiinţă care a trăit vreodată? M-a întrebat: Ce-ar fi dacă ţi-aş spune că destinul tău e să-i împaci pe Dumnezeu şi pe Satan?

21 DECEMBRIE, ORA 8:53 A.M. EST

O sărbătoare politic incorectă

Postat de Madisonspencer@viaţadapoi.iad

Tweeter drag,

Dacă chiar trebuie să ştii, ferma izolată din nord a bunicuţului şi a bunicuţei mele avea un salon plin ochi cu cărţi… două dormitoare înghesuite… o bucătărie primitivă… şi numai o singură baie. Din cele două dormitoare, unul fusese al maică-mii şi acum urma să fie al meu. Aşa cum fusesem avertizată, n-aveau televizor sau orice fel de computer. Aveau telefon, dar din ăla rudimentar, cu cadran rotativ.

La un prânz obişnuit, m-ai fi putut vedea aşezată la masa din bucătărie, faţă-n faţă cu o farfurie plină cu cele mai negre coşmaruri ale unei fetiţe de unşpe ani. Carne de viţel, de exemplu. Sau brânză de la sclavii fără sindicat din America Centrală. Porc de casă. Gluten. Puteam să simt sporii de Creutzfeldt-Jakob[1]. Puteam să miros aspartanul testat pe maimuţe de laborator. Când am îndrăznit să întreb dacă vacile de la care provenea carnea fuseseră crescute pe locul unei păduri amazoniene tăiate şi arse, bunică-mea abia dacă s-a uitat la mine. Şi-a aprins înc-o ţigară şi a ridicat din umeri. Ca să mai câştig ceva timp, am dat drumul furculiţei în farfurie şi am început să povestesc amuzată ce mi se întâmplase cu o săptămână în urmă, la petrecerea din casa Barbrei Streisand, clar cea mai nebună chestie prin care-am trecut la vila extravagantă de pe plaja din Martha's Vineyard[2] a lui Babs Streisand.

Telefonul a sunat în salon, iar bunică-mea s-a grăbit să răspundă. Vocea ei s-a auzit la fel de subţire ca un miros:

— Ha-lo?

Arcurile canapelei au scârţâit când s-a aşezat. A zis:

— Nu, nu cumpăr niciodată bulete demachiante din bumbac. Mai degrabă *beţişoare de urechi* din bumbac.

A tăcut o vreme, iar apoi a zis doar:

— Albastru.

După ce-a mai ascultat un pic în tăcere, a zis:

— Mentă.

A zis:

— Căsătorită, deja de vreo patruşpatru de ani.

A zis:

— Un copil, o fată, Camille.

A tuşit cuvintele:

— Am făcut şaişopt în iunie.

A adăugat:

— Congregaţia Fraţilor întru Cristos.

Rămasă singură în bucătărie, cu povestea mea despre Streisand întreruptă la jumătate, n-am luat nici măcar o bucăţică din farfurie. Mi-am aruncat antricotul torturat pe geamul deschis de deasupra chiuvetei.

La fel, farfuria mea de la cină era plină cu ton din conservă *dolphin-unsafe*[3]. Aroma picantă a plaselor japoneze de pescuit era inconfundabilă. Nici nu zisesem zece cuvinte din povestea mea nostimă despre Toni Morrison, că telefonul a sunat iar.

Bunică-mea s-a dus să răspundă şi am auzit-o zicând din hol:

— Babette, nu-i aşa? Da, m-aş bucura să răspund la câteva întrebări…

Ca şi la prânz, mi-am aruncat nenorocita de mâncare pe geamul de la bucătărie, făcând-o cadou vreunui mamifer rural cu mai puţine scrupule. Lumea era plină de copii morţi de foame extrem de tentanţi pe care ai mei i-ar fi putut adopta, aşa că n-aveam de gând să pierd vremea în nord îndopându-mă cu friptură şi îngrăşându-mă aşa de tare, încât să nu mai fiu decât un handicap pentru imaginea publică a maică-mii.

Asta a devenit o obişnuinţă. Bunicuţa mea Minnie îmi servea o supă-cremă de porumb de provenienţă dubioasă – evident, cu o grămadă de unt plin cu acid linoleic conjugat[4] –, iar eu ziceam o poveste megaamuzantă despre Tina Brown până când vreun telemarketer sau vreun tip din ăla care face sondaje suna la telefon. Cina decurgea aşa: bunică-mea stătea pe canapeaua din sufragerie, zicând „radiaţie“, zicând „chimioterapie“, zicând „stadiul patru“ şi „Leonard“ în receptor. Când n-avea cum să mă vadă, îmi catapultam mâncarea plină de grăsimi, chifteluţă cu chifteluţă, ciupercuţă cu ciupercuţă, pe geam. Gândindu-mă acum: *Leonard*?

Bunicuţul Ben nu prea era pe-acasă, tot timpul făcea câte-un comision care dura mai mult decât te aşteptai. Uneori mă gândeam că bunică-mea o ia la fugă către telefon pentru că se gândeşte c-o să sune el. Sau maică-mea. Dar nu suna

niciodată nimeni cunoscut; era pur şi simplu un sclav care făcea studii de piaţă, Leonard sau Patterson sau Liberace[5], sunând Dumnezeu ştie de unde.

O singură dată am ajuns înaintea lui buni Minnie la telefon. Spăla vasele, avea amândouă mâinile vârâte până la coate în apă şi spumă şi m-a rugat să răspund eu. Scoţând un oftat greu, m-am ridicat de lângă farfuria mea plină de plăcintă cu nuci pecan dăunătoare mediului înconjurător şi obţinute pe căi dubioase şi m-am dus în salon. Am ridicat receptorul, l-am dus la ureche; mirosea a ţigară, ca tusea bunică-mii, iar eu am zis:

— *Ciao!*

A urmat o clipă de tăcere. O secundă am crezut că poate o fi maică-mea, care suna să vadă cum sunt, dar o voce a zis:

— Madison?

Era o voce de bărbat. Un bărbat tânăr, probabil un adolescent. Sigur nu bunicuţul Ben. Râzând cu jumătate de gură, a zis:

— Maddy? Sunt eu, Archer!

Nu-l ştiam, aşa că i-am dat cu flit. Când bunică-mea a venit după mine în salon, ştergându-se pe mâini cu un prosop jerpelit şi punându-l pe umăr, am întrebat în receptor:

— Ne-am cunoscut cumva?

— Mai aşteaptă şi tu câţiva ani, puştoaico, a zis băiatul şi după aia a mai adăugat pe un ton scăzut, conspirativ: Ia zi, ai tăiat vreo sculă azi?

Şi după aia a râs în hohote. A râs şi a râs şi a râs.

Şi, la fel de încet ca un *tai chi*[6], i-am întins receptorul lui buni Minnie.

1. Boală a creierului ce duce la demenţă şi în cele din urmă la deces.
2. Insulă la sud de Cape Cod, în Massachusetts.
3. Eticheta *dolphin-unsafe* se aplică conservelor de ton ce nu au respectat legile care interzic pescuitul în apele populate de delfini.
4. Acid gras, natural, care se găseşte în carnea de vită, lactate şi diferite seminţe.
5. Cântăreţ şi pianist american.
6. Practicant al artelor marţiale *tai chi*.

21 DECEMBRIE, ORA 8:55 A.M. EST

Bunicuţul: doi

Postat de Madisonspencer@viaţadapoi.iad

Tweeter drag,

Altă dată bunicuţul m-a făcut complicea lui şi am furat împreună progenituri neclocite de sub fundurile pline de pene ale păsărilor de curte. Am luat-o de la cuibar la cuibar într-o colibă dărăpănată, unde erau găinile, şi le-am furat fără milă viitoarele generaţii. În tot timpul ăsta mă înghiontea:

— Te-ai gândit vreodată cum s-au îmbogăţit maică-ta şi taică-tău aşa repede?

Mă dureau mâinile de greutatea coşului plin cu ouă, aşa că abia dac-am ridicat din umeri.

El îi dădea înainte:

— De ce fiecare investiţie pe care-o fac e profitabilă? Fără să aştepte vreun răspuns, mi-a explicat: Ei bine, rază de soare, când era de vârsta ta, maică-ta şi-a făcut rost de un înger păzitor pe nume Leonard. O suna la telefon la ore fixe, ca un ceas deşteptător.

Vorbind, prăda în continuare cuibarele.

— Venea la mine şi-mi spunea. Era doar o puştoaică atunci când mi-a zis că îngerul ei i-a dat numerele câştigătoare la loto. M-a rugat să-i cumpăr biletul ăla. Un necunoscut sunând naiba ştie de unde… Cum era s-o cred? Maică-sa a crezut-o.

Netulburat de faptul că nu ziceam nimic, a continuat:

— Îngerul ei păzitor, Leonard, o sună chiar şi azi. Îngerii pot face asta. Nu contează unde e, o găseşte. O sună direct pe ea. Îl sună şi pe taică-tău.

M-am făcut că mă uit cu atenţie la un ou pestriţ.

— Leonard ăsta, a insistat bunicuţul Ben, el le-a cerut să te trimită aici în vara asta.

Chestia asta, Tweeter drag, mi-a atras atenţia de fetiţă de unşpe ani. M-am uitat la el cu ochi umezi.

— N-ar trebui să ştii, zice el coborând vocea până la şoaptă, dar ai de dat un examen în vara asta, un examen cu forţele răului.

Ochii îmi trădau cu siguranţă confuzia.

— N-ai ştiut, aşa-i, prăjiturico?

Tenul lui era dovada unei vieţi în care se neglijase.

Nu, n-am ştiut. Un examen? Cu forţele răului?

— Ei bine, s-a bâlbâit el, acum ştii.

Mâinile lui noduroase s-au afundat în fânul unui cuibar şi au scos de-acolo alt ou. Punând prada în coşul meu, a zis:

— Oricum, n-are sens să-ţi faci prea multe griji cu chestia asta.

21 DECEMBRIE, ORA 8:57 A.M. EST

Îmbarcarea într-un *bon voyage*

Postat de Madisonspencer@viaţadapoi.iad

Tweeter drag,

Vara pe care am petrecut-o la ferma din nord a bunică-mii n-a fost tocmai sfârşitul devierilor mele. Puteai să te joci, de exemplu, cu păstăile de fasole sau ştiuleţii de porumb. O pletoră scânteietoare de cireşe era gata să se despartă de sâmburii săi. Pur şi simplu mă plângeam că nu ştiu de unde să încep.

O carcasă învelită în scoarţă veştedă, cu pielea de pe bărbie şi braţe atârnând, buni Minnie stătea în faţa cuptorului ei electric. Regla presiunea la ochiurile aragazului complicat în timp ce de sub capacul unei oale ieşea atâta abur, că aerul din bucătărie vibra, la fel de înăbuşitor ca acela dintr-un hammam turcesc. Tone de fructe culese din împrejurimi fuseseră măcelărite şi întinse pe blaturi, în stări diferite – descojite, curăţate –, iar fiecare centimetru de blat era lipicios de sângele lor uscat. Piersicile, eviscerate de sâmburii lor, umpleau un vas imens de faianţă. Alte fructe, merele, fuseseră dezmembrate şi îmbălsămate în borcane de sticlă, gata să fie înmormântate în pivniţa de rădăcinoase. Aburul de care-am pomenit înainte făcea condens pe pereţi şi curgea în pârâiaşe subţiri. Picura din tavan. În mijlocul măcelăriei ăsteia, ocupată până peste cap, bunică-mea s-a uitat chiorâş la fructele din jur şi, cu ţigara între buzele livide, mi-a zis:

— Măzărică, scumpo, eşti tristă. Du-te şi distrează-te puţin.

Să mă distrez? Bunică-mea era nebună. Apucând-o de cordoanele şorţului şi trăgând-o de ele cu mâinile mele fine de copil, i-am zis cât de frumos am putut:

— Buni, draga mea, poate-ai vrea să-ţi faci nişte analize pentru demenţă senilă.

Să mă distrez! De parc-aş fi putut să folosesc beţele şi pietrele murdare pe care le aveam la îndemână ca să construiesc o antenă şi după aia o reţea de transmisie şi după aia o staţie locală şi după aia să înfiinţez un studio şi să umplu timpul de transmisie cu un sezon de show-uri. O astfel

de încercare, i-am zis bunică-mii, a unei fetiţe prepubere, de-a lungul unei singure veri nu avea prea multe şanse de reuşită.

— Nu, a zis buni Minnie smulgându-şi şorţul din strânsoarea mea încăpăţânată. Vreau să spun c-ar trebui să citeşti o carte.

Apoi şi-a abandonat cadavrele fructifere, s-a întors cu faţa la mine, prinzându-mă de umeri, şi m-a împins afară din bucătărie, printr-un mic antreu, până în salon, unde erau rafturi cu cărţi din podea până-n tavan, acoperind un perete întreg. Acolo mi-a zis să aleg unul dintre volumele vechi, legate în piele.

Trebuie menţionat aici că nu eram încă o cititoare atât de pasionată cum urma să devin. Şcoala mea elveţiană, chiar dacă groaznic de scumpă, era în general axată pe probleme de mediu de genul temperaturii de aprindere şi pe lipsa drepturilor omului la populaţia indigenă oprimată. În baza acestor deziderate etice, am protestat şi am spus că nu pot să citesc cărţi care fuseseră legate în pieile moarte ale unor vaci măcelărite, fără-ndoială înnebunite de stres.

Bunică-mea a ridicat doar din umerii ei lăsaţi, de ţărancă adevărată, peste care treceau cordoanele şorţului. A ieşit din salon, gata să se-ntoarcă la jocul ei trist de-a face conserve de roşii şi de-a decapita şoareci-de-câmp, zicând:

— Fă cum vrei, domnişoară.

Din mers, mi-a strigat peste un umăr îmbrăcat în stambă, avertizându-mă:

— Citeşti o carte sau baţi covoarele. Tu alegi.

Atât de ridicate sunt normele mele morale, că nu m-am putut hotărî să recurg la vreo formă de violenţă, nici măcar când era vorba de un covor insensibil. Şi nu-mi plăceau nici celelalte forme de muncă agrară, unde trebuia să stai aplecat sau nu, sugerate de bunică-mea: alt pogrom de buruieni… confiscarea altor ouă cade din cuibarele păsărilor de casă… Numai şi numai ca un compromis politic, am ales să citesc o carte. Degetele mele se plimbau peste pielea moartă a cotoarelor. *Moby Dick*? Nu, mersi. Pentru prima dată eram recunoscătoare celebrei aderări a maică-mii la Greenpeace. *Micuţele doamne*? ’Mnezăi, o carte mult prea monstruos de sexistă. *Litera stacojie*? *Casa veseliei*? *Fire de iarbă*? Rafturile bunică-mii se îndoiau sub greutatea unor cărţi obscure, de mult uitate. *Tropicul Cancerului*? *Prânzul dezgolit*? *Lolita*? Naşpa. Nimic interesant pe-aici.

Tweeteri dragi, ca răspuns la acuzaţiile voastre că sunt mult prea precoce pentru unşpe ani, vă rog să acceptaţi faptul că oamenii nu se schimbă cu timpul. Bătrânii sunt, în

realitate, copii îmbătrâniţi. Invers, adolescenţii sunt bătrâni excentrici tineri. Bine, bine, poate că mai învăţăm câteva lucruri pe parcurs, avem nişte revelaţii de-a lungul vieţii, dar, în general, cum eşti la opzeşcinci de ani eşti şi la cinci. Te naşti inteligent sau te naşti prost. Corpul îmbătrâneşte, creşte, trece prin faze aproape nebuneşti de frenezie reproductivă, însă persoana nu se schimbă. Te naşti şi mori fără să se schimbe nimic înăuntrul tău.

Asta… asta e dovada sufletului tău nemuritor.

Stând în salonul bunică-mii, m-am hotărât în final să închid ochii. Aşa, în beznă, m-am învârtit de trei ori şi am întins o mână oarbă în direcţia bibliotecii cu rafturi. Buricele degetelor mele citeau titlurile în relief de pe cotoarele cărţilor ca şi când ar fi fost în Braille. Pielea crăpată era fină, aproape creponată, nu foarte diferită de cea de pe mâinile pline de bătături ale bunică-mii. După ce le-am atins pe toate, mâna mi s-a oprit pe o carte despre care simţeam că e destinul meu. Asta era cartea care urma să mă scoată din starea mea groaznică, din zilele mele interminabile fără televizor, din plictiseala şi foamea mea de internet. Degetele mele oarbe s-au strâns în jurul cărţii şi au scos-o dintre suratele ei. Am deschis ochii către viitorul meu.

Pe coperta veche, numele autorului era scris cu litere aurii: Charles Darwin. Asta era cartea care urma să mă adăpostească. O poveste unde puteam să mă ascund luni de zile.

Vocea lui buni Minnie, strigând din străfundurile bucătăriei de la fermă, a zis:

— A expirat timpul, dovlecel. Păstăile alea n-o să se cureţe singure…

Am strigat înapoi:

— Dar am *găsit* una!

— Una ce? a întrebat ea.

Strecurându-mi în glas un zâmbet fericit de copil, am strigat:

— O carte, buni!

O clipă s-a lăsat liniştea, întreruptă doar de ţipetele dezgustătoare de împerechere ale păsărilor de-afară, care încercau să se-ademenească unele pe altele în nişte partide de sex aviar. Înăuntru, aerul era plin de fum de ţigară şi de abur de la neobositul aragaz torţionar al bunică-mii.

— Ce carte? a întrebat buni Minnie precaută. Cum se cheamă?

Am întors cartea pe-o parte, căutând titlul pe cotor.

— E despre un câine, am răspuns eu. E despre un căţeluş care pleacă într-o călătorie pe mare.

Vocea bunică-mii părea fericită, modulaţiile ei apropiindu-se de cele ale râsului, de cele ale glasului unei femei mai tinere. Cu o voce ca de fetiţă, a strigat:

— Stai să ghicesc. E *Chemarea străbunilor*! Când eram de vârsta ta, îmi plăcea grozav Jack London, a adăugat.

Mâinile mele au deschis cartea, iar paginile ei miroseau ca o cameră unde nu mai intrase nimeni de foarte mult timp. Camera asta de hârtie mirosea de parc-ar fi fost imensă, cu podele de lemn lăcuit şi şemineuri de piatră pline de cenuşă rece şi firicele de praf care înotau în razele soarelui ce pătrundeau pe geamurile înalte. După ani şi ani, eu eram prima care intra în castelul ăsta.

Nu, titlul cărţii nu era *Chemarea străbunilor*, dar – Tweeter drag – bunicuţa Minnie era fericită aşa. Nu mai trebuia să desfac păstăi. Asta conta cel mai mult.

Autorul nu era Jack London, dar cui îi păsa? Dacă o citeam îndeajuns de încet, cartea asta urma să-mi umple toată vacanţa dezolantă de vară. Să transforme nordul plictisitor, odios într-un univers canin plin de voioşie şi nerăbdare. Deja dădeam din cap deasupra volumului deschis, prinsă de cuvintele şi opiniile unui narator de mult decedat. Vedeam trecutul prin ochii lui de extraterestru.

Dând pagina, am citit titlul: *Călătoria pe Beagle*.

21 DECEMBRIE, ORA 9:00 A.M. EST

Bunicuţul: trei

Postat de Madisonspencer@viaţadapoi.iad

Tweeter drag,

Ca să mă ajute să scap de plictiseală, bunicuţul Ben mi-a propus să construim un adăpost pentru formele indigene de viaţă aeriană. Un fel de Habitat for Humanity[1] al aerului, fără Jimmy Carter şi neamul lui. Detaliile arhitecturale concrete n-au avut un rol prea mare în proiectul nostru. Am tăiat scânduri cu ferăstrăul şi am modelat pereţi, podele şi acoperişuri rudimentare, pe care le-am asamblat cu nişte cuie. O activitate deloc nesatisfăcătoare. La sfârşit am aplicat un strat de vopsea galbenă.

Cu pensula în mână, bunicuţul m-a întrebat:

— Îţi aduci aminte ce ţi-am zis de Leonard ăla? Îngerul păzitor al maică-tii?

M-am prefăcut că-s surdă şi m-am concentrat pe tehnica mea de vopsit, încercând să nu las urme de pensulă sau picături de vopsea în urmă. M-a îngrijorat mirosul vopselei, gândindu-mă că aş putea ajuta la construirea unei căsuţe nu foarte diferite de sindromul clădirii nesănătoase.

Orb la toate, bunicuţul i-a dat înainte.

— Ce-ai zice dacă ţi-aş spune că îngerii o sună şi pe bunică-ta?

Mi-am înmuiat pensula în vopsea şi am dat cu galben în jurul uşii rotunde, primitoare, a casei. M-am întrebat dacă păsările care aveau să locuiască aici vor migra, la fel ca părinţii mei, spre adăposturi din Nassau şi Newport şi New Bedford. Şi, dacă da, rutele lor de migraţie ar fi stabilite de nivelul taxelor pe venit din fiecare loc?

Bunicuţul mi-a luat tăcerea drept o încurajare.

— Nu vreau să te sperii deloc, dar îţi aduci aminte că ţi-am vorbit de examenul tău cel mare? Din ce-i spune Leonard bunicii tale, forţele răului şi ale binelui te vor testa în curând.

Salopeta mea de joacă Chanel era strâmtă pe şolduri.

— Pe o insulă, a adăugat el. Examenul va fi pe o insulă.

Cu toate că Ctrl+Alt+Aruncam mâncarea făcută de bunică-mea pe geam, mă îngrăşam de parcă treceam printr-

un proces de osmoză. Genetică sau mediu înconjurător, îmi era teamă că procentul de grăsime din corpul meu se apropia de un număr cu două cifre.

— Dacă-i să ne luăm după bunică-ta, cineva o să moară curând. (Bunicuţul şi-a înmuiat pensula în vopsea şi şi-a continuat munca.) Aşa, ca să ai grijă, vezi că s-ar putea să mori chiar tu.

1. Organizaţie internaţională nonprofit, al cărei scop este acela de a construi locuinţe decente pentru persoanele defavorizate din întreaga lume.

21 DECEMBRIE, ORA 9:02 A.M. EST

Alegând drumul gloriei

Postat de Madisonspencer@viaţadapoi.iad

Tweeter drag,

În ciuda titlului vesel, *Călătoria pe Beagle* nu e o pălăvrăgeală picarescă despre un câine micuţ şi curajos care pleacă într-o aventură maritimă nebunească printre valuri. Dacă m-ai pune să scot ideile principale şi să rezum cartea, cuvintele-cheie ar fi: *Peşte sălbatic tâmpit… pasăre sălbatică proastă… piatră mare… Şarpe! Şarpe! Şarpe!… animal măcelărit… altă piatră… ţestoasă*. Imaginează-ţi o serie din asta îndeajuns de lungă ca să umple aproape cinci sute de pagini şi ai scris, mai mult sau mai puţin, *Călătoria pe Beagle*. În jumătate din o mie de pagini abia dacă apare vreun câine şi nimic nu e în prim-plan mai mult de cele zece secunde aferente atenţiei focalizate a domnului Darwin. În loc de teoria evoluţionistă, Charles Darwin pare să fi inventat sindromul deficitului de atenţie, pentru că e aproape tot timpul distras de o altă specie de ciupercă… un alt artropod, unul nou-nouţ… o pietricică viu colorată. Citind înainte, ai putea spera că o *señorita*[1] drăguţă o să-i ia ochii naratorului. Cititorul se aşteaptă ca o idilă să se înfiripe în mijlocul pampasului şi să urmeze o ceartă între îndrăgostiţi şi apariţia unui rival şi sărutări, bătăi cu pumnii, săbii scoase din teacă – dar nu, nu-i o astfel de carte. Nu, *Călătoria pe Beagle* pare să fie mai mult un album cu pozele de vacanţă din ultimii cinci ani pe care ţi-l arată un puşti cu Asperger[2] care vorbeşte non-stop.

Titlul volumului te induce în eroare groaznic. *Beagle*-ul despre care vorbim e, de fapt, nava pe care navighează domnul Darwin şi compania, botezată – din câte se pare – după un iubitor de câini de acum câteva sute de ani. Chiar şi-aşa, între paginile astea sfărâmicioase mi-am descoperit destinul.

Nu e nevoie decât de un singur succes major pentru a consolida reputaţia unui scriitor în devenire. Pentru favoritul bunicuţei mele, Jack London, n-a fost nevoie decât de şase luni de frecat menta prin oraşele amestecate în goana după

aur din Klondike. Pentru domnul Darwin, episodul care l-a transformat complet, ăla din insulele Galápagos, a durat cel mult patru săptămâni. Amândoi îşi începuseră călătoriile resemnaţi: London nu reuşise să-şi găsească o slujbă decentă în San Francisco; Darwin renunţase la facultate, nereuşind să-şi ia diploma în teologie. Amândoi s-au întors la vieţile lor obişnuite când erau încă tineri, dar şi-au tras toată seva din aventurile lor de scurtă durată până au murit.

Nu era nici un motiv pentru care vara celui de-al unşpelea an din viaţa mea să se irosească. Trebuia doar să găsesc o specie încă necunoscută de ceva dezgustător – muscă, gândac, păianjen – şi puteam să-mi scriu propriul bilet înapoi la civilizaţie. Urma să fiu faimoasă în lumea ştiinţei. Urma să mă reinventez ca naturalistă recunoscută în toată lumea, care nu mai avea nevoie să-şi pupe sau să-şi îmbrăţişeze niciodată părinţii răi, fără inimă.

În dimineaţa în care mă hotărâsem să încep munca de teren, stăteam la masă în bucătăria bunică-mii. Lumina răsăritului se răsfrângea maro-portocalie din borcanul cu apă stătută şi pliculeţe de ceai pe care îl ţinea pe pervazul de deasupra chiuvetei. M-am prefăcut că bag în gură nişte terci de ovăz, fără să înghit nimic altceva în afara hormonilor de creştere bovini din lapte. Cu toate astea am zâmbit graţios, cu *Beagle*-ul deschis lângă micul meu dejun, şi am zis:

— Bunicuţa mea *preferată*?

Buni Minnie s-a întors cu spatele la aragaz, unde se chinuia să amestece cu o lingură de lemn în nişte lături care fierbeau la foc mic, şi s-a uitat la mine bănuitoare. M-a cercetat din ochi şi a răspuns:

— Mda, gândăcel?

Cu o voce laconică, pe un ton degajat şi nonşalant, am întrebat-o dacă era vreo insulă tropicală aproape de fermă.

Mâna care amesteca a scos lingura din cazanul de vrăjitoare şi a dus-o până la gura ei strâmbă, de unde a ieşit o limbă ascuţită, până atunci ascunsă, şi a gustat fiertura. Lingându-şi buzele încântată, buni a întrebat:

— Ai zis ceva de-o insulă, fetiţo?

Toată numai zâmbet, am dat din cap că da. Insulă.

Obişnuita ţigară fumega între degetele mâinii ei libere. În dimineaţa asta, ca şi în celelalte, răsăritul o prindea cu părul cărunt pus pe bigudiuri şi strâns bine. Bunicuţul Ben era încă în pat. Din lumea de-afară se auzeau larma şi cârâielile găinilor care anunţau că se ouaseră cu succes.

Buni Minnie medita în continuare asupra produselor fierte ale gătitului ei nociv. Aproape că puteai să discerni pârâitul şi zbârnâitul rotiţelor din creierul ei. Tic-tacul

mecanismelor ce se angrenau aproape că se auzea clar în timp ce căuta în memorie orice informaţii în legătură cu o insulă în împrejurimi. Tuşind scurt, a zis:

— Nici o insulă *reală*. Asta dacă nu pui la socoteală insula din mijlocul autostrăzii, a adăugat.

Ce-a început să descrie semăna cu un refugiu pentru pietoni din apropiere, făcut sendviş între benzile supraaglomerate ce duceau spre sud şi benzile ce duceau spre nord ale unei autostrăzi. Văzusem locul: o clădire scundă de beton, ghemuită în mijlocul unui gazon galben-lămâie, ars de soare şi pătat din când în când de fecalele întărite ale câinilor de casă. I-am aruncat o privire în treacăt, pe geamul fumuriu al unui Town Car, în drum spre exilul meu de la ferma lui buni, dar coşmelia de beton părea să tremure în duhoarea acră a gunoaielor. Câteva maşini şi camioane parcaseră la marginea peluzei neîngrijite, abandonate de persoanele care se grăbiseră să-şi golească intestinele şi vezicile urinare.

Locul intra în categoria insulelor pentru că era izolat, între el şi câmpurile dimprejur curgând râuri de vehicule în mare viteză. Poate că m-aş descurca cu insula asta în locul uneia obişnuite.

Am stat pe gânduri cu micul dejun în faţă. Cât despre *Călătoria pe Beagle*, citisem până la punctul în care Darwin bea urina unei ţestoase. Sigur nu eram primul cititor căruia îi plăcea ideea că eroul nostru dădea pe gât o cană cu pipi îngheţat de ţestoasă, pentru că un altul subliniase tot pasajul în creion. Pe marginile paginii, un alt cititor folosise un pix cu mină albastră şi scrisese: *Perversule*. Din când în când, comentariile astea de pe marginea cărţii erau la fel de criptice ca o plăcintă cu răvaş. Stranii şi cifrate. De exemplu, scrise cu creionul, unul sub celălalt, pe marginea unei pagini, se vedeau cuvintele: *Dacă o să am vreodată o fetiţă, Patterson zice s-o botez Camille*. Altundeva, scrise cu pastă albastră, se vedeau misterioasele cuvinte: *Atlantida nu-i un mit, e o previziune*.

Tovarăşii de călătorie – scribul cu creion şi vandalul cu pix albastru – deveniseră ghizii mei de lectură, tot timpul acolo, împărţind cartea cu *Beagle*-ul cu mine. Comentariile lor meschine, pătrunzătoare influenţau propriile mele reacţii la foarte multele descrieri altfel plictisitoare ale şopârlelor şi scaieţilor.

O altă notiţă în creion, scrisă cu siguranţă de mâna unui copil, suna cam aşa: *Patterson zice să încep să culeg flori pentru înmormântarea soţului meu când am timp*.

Un rând cu pixul albastru, plin de înfloriturі, spunea: *Leonard vrea să culeg nişte flori pentru taică-meu*.

Ca pentru a ilustra notiţele astea, între paginile cărţii erau puse la presat flori de piciorul-cocoşului. Flori galbene de piciorul-cocoşului. Violete mov. Dovezi ale timpului liber de altădată şi ale plimbărilor lungi de vacanţă şi ale aerului curat. Panglici maro de iarbă preistorică. O mărturie a razelor de soare. Probe fizice minuscule atestând existenţa unei veri pierdute. Şi nu doar culorile verii… ci şi mirosurile ei! Muguri uscaţi de rozmarin, cimbru şi lavandă. Petale de trandafiri care încă mai miroseau! Straturile de hârtie şi cuvinte le păstraseră intacte, ca o armură. Eram foarte grijulie să nu rup vreo ciuboţica-cucului sau rochiţa-rândunicii pe care o găseam.

Din locul ei de lângă aragaz, bunică-mea a zis ceva, cuvintele ei terminându-se pe un ton care sugera o întrebare.

Am răspuns:

— Poftim?

Scoţând ţigara dintre buze şi suflând un nor de fum, a repetat întrebarea:

— Îţi place *Chemarea strămoşilor*?

M-am uitat la ea cu nişte ochi mari, neînţelegând ce voia de la mine.

— Romanul? a zis ea arătând către cartea deschisă pe masa din bucătărie.

Evident, nu văzuse coperta de-aproape, fiindcă nu-i ştia adevăratul titlu.

A întrebat:

— Ai ajuns la partea unde câinele e răpit şi dus în Alaska?

Da, am dat eu din cap. Uitându-mă din nou în carte, am zis că da, da, câinele avea o viaţă foarte interesantă.

— Ai ajuns la partea…, a întrebat ea, …unde ciobănescul scoţian e răpit de marţienii de pe o farfurie zburătoare?

Am dat iar din cap, zicând că scena despre care vorbea era chiar palpitantă.

— Şi, a zis bunică-mea, ţi-a fost frică atunci când extratereştrii au băgat un embrion de cimpanzeu de pe Nebuloasa Crabului în setterul irlandez?

Am dat din cap că da imediat. Am zis că de-abia aşteptam filmul. Am ridicat privirea din carte doar ca să văd dacă era sinceră, dar bunică-mea stătea pur şi simplu acolo, cu corpul ei respingător de ţărancă înfăşurat în şorţul de stambă obişnuit, purtat pe deasupra unei rochii lungi, în pătrăţele, decolorate şi subţiate de-o viaţă întreagă de spălări. Mi-am făcut o notiţă undeva în cap: cartea asta cu *strămoşii* trebuie să fie o adevărată nebunie.

Pe când gusta încă o dată din oala clocotitoare, ridicând lingura până la buzele ţuguiate şi suflând ca să răcească puţin lichidul ăla, telefonul din salon a început să sune. Aşa cum făcuse de nenumărate ori, bunică-mea şi-a lăsat baltă ustensilele de gătit şi s-a împleticit pe uşa bucătăriei şi prin holul micuţ. Arcurile canapelei au scârţâit când s-a aşezat. Ţârâitul telefonului s-a oprit, iar ea a tuşit cuvântul:

— Ha-lo?

Vocea ei îndepărtată a coborât până la o şoaptă conspirativă pe când zicea:

— Da, s-a dus direct la cartea cu evoluţia, da, sigur. Maddy asta-i o şmecheră.

Între două accese de tuse a zis:

— Da, i-am vorbit despre insulă… Sufocată, cu răsuflarea tăiată, a adăugat: Nu te-agita, Leonard. Fetişcana asta e mai mult decât pregătită să se ia în piept cu forţele răului!

În clipa aia, Tweeter drag, am dat o pagină în cartea mea cu *Beagle*-ul şi am mai găsit nişte cuvinte vechi. Scrise de mână pe margine, cu un pix cu pastă albastră, sunau aşa: *Leonard îmi promite că într-o zi fiica mea o să fie o mare luptătoare. Îmi zice să-i dau numele de Madison*.

1. Domnișoară (în sp., în orig.).

2. Sindrom ce afectează copiii, caracterizat prin dificultăţi de interacţiune socială şi comunicare non-verbală.

21 DECEMBRIE, ORA 9:05 A.M. EST

Acum, călătorule!

Postat de Madisonspencer@viaţadapoi.iad

Tweeter drag,

Aşa a fost, în vara exilului meu în nordul plictisitor, acum nişte zile însorite de mult trecute, m-am trezit stând la marginea de asfalt tocit a Autostrăzii Statale Nu-ştiu-cât, marginea dinspre câmp a celor şase benzi care duceau spre nord, ticsite de tractoare cu remorci care claxonau să-ţi spargă urechile şi scârţâiau din toate încheieturile. Aerul dimineţii era mizerabil, poluat de unsoare de osii, smoală, ulei încins şi de gaze de eşapament.

Nici un explorator nu a mai navigat vreodată pe mări aşa de periculoase.

Până şi drumul meu a fost pus sub semnul întrebării când s-a intersectat cu şuvoiul de automobile, cu avântul lor, cu şuieratul şi bubuitul roţilor zimţate, cu tunetul bolborosit al frânelor de motor. Prin parada asta mortală de metal în mare viteză puteam să văd ţărmul celălalt, destinaţia mea: insula unde vehiculele erau parcate pentru a se goli de pasageri, iar pasagerii se grăbeau spre toaletele din blocul de beton pentru a-şi depozita propriile excremente.

Dacă făceam un pas, trebuia să traversez toată autostrada. Un singur pas şi n-aş mai fi avut cum să dau înapoi, aş fi fost nevoită să-i fac şi pe ceilalţi câteva sute care erau necesari ca să ajung în siguranţă pe insula toaletelor publice din depărtare. Acolo câinii se plimbau dintr-o parte în alta, depunându-şi liniştiţi fecalele în grămăjoare, la fel de grijulii ca o ţestoasă pe cale de dispariţie care-şi depune ouăle.

Cât de ciudată trebuie să le fi părut şoferilor – o fată de unşpe ani, în blugi şi cămaşă albastră de chembrică, ce-mi venea până la genunchi, cu mânecile mult prea lungi suflecate până la coatele groase.

Braţele îmi erau încrucişate pe piept, ţinând strâns cartea cu *Beagle*-ul şi un borcan înalt, greu de închis, de patru litri, cu ceaiul de pe pervaz al bunică-mii. Ceaiul negru plescăia, lovindu-se de pereţii fragili ai borcanului. Înainte de-a

rechiziţiona ceaiul pusesem în secret câteva cuburi de zahăr în lichidul auriu şi, când începuse să se scurgă pe lângă capacul mic, mâinile şi antebraţele mele se făcuseră lipicioase. Degetele mi se lipiseră unul de altul de parc-ar fi fost membranate, de parc-aş fi evoluat în cine ştie ce scop acvatic. Atât de bine era lipit borcanul greu de mine, că – şi dacă îmi scăpa din mână – cred că ar fi rămas atârnat de cămaşa mea de chembrică.

Odată ce intram în trafic, cea mai mică ezitare mi-ar fi adus moartea, după un impact care m-ar fi pulverizat, aruncându-mă în aerul torid, plin de fum, al verii, şi fiecare oscior mi-ar fi fost rupt. Sau o maşină m-ar fi călcat, sângele meu de fetiţă ar fi ţâşnit cu putere, iar maşina m-ar fi târât după ea kilometri întregi pe autostradă, în şanţurile în zigzag, ca nişte fulgere, ale roţilor gigantice din cauciuc negru. Orice ezitare mi-ar fi adus moartea şi în vremurile alea de mult trecute încă aveam prejudecăţi împotriva morţii. La fel ca mulţi dintre vii, speram să rămân în viaţă.

Luând o gură de aer, poate ultima, m-am aruncat în mijlocul haosului.

Mocasinii mei Bass Weejun loveau asfaltul fierbinte în timp ce maşinile de gunoi huruiau pe fiecare bandă. Sirenele se tânguiau şi claxoanele urlau. Cisterne pline ochi cu lichide inflamabile… camioane cu lemne duduind… dihăniile astea treceau pe lângă mine, suflul lor izbindu-mă cu o forţă atât de mare, că micuţa de mine de-abia mă mai ţineam pe picioare, clătinându-mă ca o plută pe marea învolburată. Trăgând după ele valuri imense de pietriş, autobuzele Greyound, enormele autobuze Greyhound, mă luau la ţintă cu alicele lor de piatră ascuţită. În urma remorcilor se stârneau adevărate sirocouri tăioase, care îmi biciuiau pielea şi părul.

Oamenii cu vieţi fericite nu urcă la bordul unor nave care merg spre Alaska şi Galápagos. Nu pleacă de lângă familiile lor ca să se închidă în ateliere goale şi în studiouri. Nici un om sănătos la cap nu s-ar expune razelor X, ca Marie Curie, până când ele l-ar otrăvi. Civilizaţia e o condiţie pe care inadaptaţii social le-o impun celorlalţi oameni, oameni normali, liniştiţi, familişti. Doar cei nenorociţi, rataţi, renegaţi vor sta pe vine zile-n şir ca să studieze împerecherea la salamandre. Sau un ceainic în care fierbe ceva.

Avangarda o alcătuiesc singuraticii, cei fără prieteni, cei care nu sunt invitaţi niciunde. Progresul e un produs al renegaţilor.

Oamenii îndrăgostiţi – cu părinţi grijulii, care nu sunt staruri de film – n-ar avea cum să inventeze gravitaţia. Numai nefericirea cruntă duce la un real succes.

Observaţiile de mai sus mi-au oţelit coloana vertebrală în timp ce tractoare cu remorcă ţâşneau pe-alături, doar la o palmă de mine. Dacă ar fi fost fericită cu o viaţă de Rebecca de la Ferma Sunnybrook, maică-mea nu ar fi devenit niciodată un idol al lumii filmului. Dacă visul vieţii mele ar fi să fierb caise nevinovate într-un lichid gelatinos, dezgustător, cu bunică-mea lângă mine, n-aş mai fi aici, alergând ca nebuna printre benzile aglomerate ale Autostrăzii-Statale-Nu-ştiu-cât.

Picioarele mele durdulii fugeau de rupeau pământul, înaintând şi retrăgându-se în furtuna de maşini ca nu cumva să fiu prinsă în ea şi făcută terci, iar bucăţi din carnea mea de copil să rămână lipite de diverse amortizoare de crom şi apărătoare de radiator cu destinaţia Pennsylvania şi Connecticut, compleul meu blugi-chembrică fiind prefăcut în nişte zdrenţe ude, aplatizate pe asfaltul fierbinte. Un pas greşit şi aş fi murit. Un pas ratat înainte însemna doi paşi înapoi. Ceaiul, povara mea, se balansa, făcându-mă să-mi pierd echilibrul. M-am legănat într-o parte chiar în faţa unui monstru de cursă lungă. Claxonul pneumatic apăsat cu toată forţa, roţile imense scârţâind şi derapând. O încărcătură de vaci condamnate la moarte a trecut la un milimetru de mine, atât de aproape că am putut să le simt mirosul de bovine, mult prea aproape. Miile de ochi mari, căprui s-au uitat la mine cu milă.

Alte camioane s-au năpustit fără întrerupere, forţându-mă să mă repliez, făcându-mi picioarele dolofane să alerge încoace şi-ncolo, în timp ce mintea îmi era orbită de o frenezie conservatoare. Am ţâşnit. Am luat-o la goană cu ochii închişi, am fugit, am zburat şi m-am ghemuit. Am pivotat, am alunecat, am plonjat fără să ştiu foarte bine pe unde o iau, auzind doar urletul claxoanelor şi virajele bruşte ale celor care trăgeau de volan în ultimul moment. Farurile care mă urmăreau îşi schimbau indignate faza scurtă cu faza lungă pe grăsimea mea de pe burtă, care se zgâlţâia.

Udă leoarcă de transpiraţie – eram urmărită. Cu braţele grase şi moi fluturând – eram blocată. Camioanele îmi puneau beţe-n roate, şoldurile mele cărnoase săreau dintr-o parte-n alta în timp ce făceam schimbări de direcţie. O gaşcă de motociclişti nervoşi mi-a făcut inima să bată mai tare decât toţi antrenorii privaţi megascumpi din următorii doi ani.

Până la urmă m-am împiedicat. Vârful mocasinului mi s-a lovit de un obstacol, iar eu am căzut şi m-am rostogolit, gata-gata să fiu măcelărită de maşinile care veneau. Braţele şi trunchiul mi se prăbuşiseră în faţă, strânse în jurul borcanului

de sticlă fragil şi al cărţii cu *Beagle*-ul. Chiar şi-aşa, în loc să aterizez pe un asfalt dur, am aterizat pe ceva moale. După ce-am deschis ochii, am văzut că obstacolul de care mă împiedicasem era o bordură de beton. Ajunsesem pe insulă. Până şi iarba era la pământ, galbenă şi moartă, iar perna pufoasă pe care stăteam tolănită acum era un morman călduţ şi moale de rahat de câine.

21 DECEMBRIE, ORA 9:07 A.M. EST

O vezică chinuită, deloc înceată, pe punctul de-a o lua razna

Postat de Madisonspencer@viaţadapoi.iad

Tweeter drag,

Pentru a evita ritmul uneori monoton al jurnalului de călătorie al domnului Darwin nu voi descrie fiecare părticică a insulei din nord. Este suficient să spun că are o formă ovală şi e înconjurată din toate părţile de şoferi maniaci, care-şi conduc vehiculele cu o viteză ameţitoare. Tipic regiunii nordice, relieful insulei era plictisitor. Priveliştea, în orice direcţie, era neinteresantă. Geologia, meh. Un strat subţire de peluză acoperea insula şi fiecare suprafaţă – iarba, ţâşnitoarea stricată, aleile de beton – radia căldură la o temperatură comparabilă cu a soarelui. Ca să fiu mai exactă: temperatura soarelui în *august.*

Obiectivul misiunii mele era să găsesc o insectă captivă aici şi adaptată acestui mediu sordid. Trebuia doar să culeg un specimen şi să dau numele meu noii specii. Descoperirea avea să-mi propulseze cariera ca naturalistă renumită în întreaga lume şi n-ar mai zice nimeni niciodată că sunt dependentă de declaraţiile de venit ale lui Camille şi Antonio Spencer.

Nu că părinţii mei ar fi plătit vreodată taxe.

În centrul insulei se înălţa clădirea de beton a toaletelor publice, o matahală diformă, ca un vulcan adormit din Mările Sudului, duhnind a pucioasă şi metan. Pentru a atrage insectele exotice am desfăcut borcanul cu ceai extrem de dulce şi am aşteptat. Să îndrăznesc să sper la un fluture de culoarea flăcărilor? Dacă ar apărea o specie atât de rară, ar fi propriul meu *Papilio madisonspencerii.* Hainele îmi erau ude fleaşcă de transpiraţie. Mă mânca gâtul. Mi se făcea sete.

În loc de fluturi aborigeni rari, am fost atacată de muşte de casă. Ridicându-se ca un abur negru, migrând în masă de la toaletele publice împuţite, sătule de tranzit intestinal uman, stropite de excrementele unor străini – aceste muşte veneau direct către buzele mele dulci. Muşte grase, negre şi mari cât un diamant de doişpe carate roiau ca o ceaţă deasă în jurul

meu. Domnului Darwin, mentorul meu invizibil, i-ar fi ruşine că n-am fost în stare să găsesc nici măcar o curiozitate ştiinţifică nedescoperită de nimeni despre aceşti paraziţi dezgustători în timp ce se aşezau pe braţele mele, pe faţa mea transpirată, urcând până pe scalpul meu umed şi lăsând urme cu picioarele lor pătate de căcat. Încinsă şi frustrată, le-am alungat şi am băut din ceai cu lăcomie. Gustul dulce m-a făcut să-mi fie şi mai sete şi curând am băut din nou.

Pe lângă muştele dezgustătoare, singura dovadă a existenţei vieţii animale era rahatul de câine. La fel cum păsările de mare au depozitat tone de guano pe unele insule îndepărtate, făcând astfel ca acele naţiuni să abunde în fertilizator bogat în nitrogen, aşa am crezut eu că viitorii locuitori din nord vor exploata insulele de trafic cu vaste acumulări de rahat de câine. N-a venit nici un fluture. Sau nici o libelulă de culoarea neonului. Sufocată de căldura dogoritoare, am profitat şi am băut mai mult ceai. Între căldură şi efortul susţinut care era necesar pentru a izgoni muştele de căcat, am descoperit că-l băusem aproape tot.

Eram atât de bine irigată datorită ceaiului, încât simţeam nevoia să fac treaba mică. Urgent.

Te rog, Tweeter drag, să nu iei ceea ce urmează drept elitism. Dacă-ţi aminteşti bine, tu eşti în viaţă şi cel mai probabil mănânci o gustare bună cu unt, în timp ce preţiosul meu corp face catering pentru viermi. Recunoscând situaţiile noastre relative, n-aş putea niciodată să te tratez cu dispreţ. Dar, ca s-o spun pe şleau, până atunci, în momentul ăla groaznic din nord, nu mai folosisem niciodată o toaletă publică. O, auzisem vorbindu-se despre ele, că aceste locuri în care oricine se putea aventura să-şi doneze treaba mică unui canal de colectare comun ar fi existat, dar pur şi simplu nu am fost niciodată nevoită să recurg la o opţiune atât de disperată.

Vezica mea umflată scotea urlete de durere mute, aşa că mi-am abandonat borcanul cu ceai gol – sticla lipicioasă era acum acoperită de muşte de casă. L-am luat pe Darwin şi am plecat în căutarea eliberării. Peisajul nu oferea nici un refugiu. Nu exista nici o altă opţiune în afara toaletelor de beton, ai căror pereţi exteriori erau vopsiţi în ocru. Starea mea era aşa de avansată, vezica mea aşa de umflată, încât nu aveam nici o speranţă că voi reuşi să mă întorc la toaleta spartană, deşi semi-igienică, a lui buni.

Toaletele care-mi făceau cu ochiul păreau să aibă două uşi, fiecare pe câte o latură a clădirii, faţă în faţă, ambele vopsite într-un maro mohorât. La nivelul ochilor, lângă fiecare dintre ele era montat câte un semn cu litere de

tipar alarmante, fără serife[1]. Pe ele scria: BĂRBAŢI, respectiv, FEMEI, sugerând că genurile erau separate în drumul lor către-o-toaletă-publică. Am aşteptat o confirmare, sperând să pot urma o femeie către uşa potrivită. Planul meu era să imit comportamentul unei străine ca să evit orice pas greşit. Eram în special îngrijorată să nu las un bacşiş prea mic sau prea mare unui îngrijitor. Eticheta şi protocolul ocupau o mare parte din educaţia mea elveţiană, dar nu-mi dădeam seama cum trebuie să te comporţi în timp ce urinezi cu spectatori.

Până şi la şcoală evitam să folosesc toaletele comune, preferând mereu să mă duc la baia din camera mea. Una dintre temerile mele cele mai mari era că s-ar putea să sufăr de o fobie de-a urina în public şi că muşchii mei pelvieni nu ar fi în stare să se destindă suficient.

Abilităţile mele de naturalistă mi-au determinat cursul acţiunii: am aşteptat să apară o femeie cu intestinele pline. Iniţial n-a apărut nici una. După câteva minute agonizante, cu atât mai multe femei n-au apărut. Mi-am stors creierii în căutarea oricărei informaţii despre cum funcţionau astfel de facilităţi. De exemplu, era un client obligat să ia un bileţel de hârtie cu un număr pe el şi să-şi aştepte rândul? Sau poate era nevoie de o rezervare. În cazul ăla eram gata să strecor nişte argint în palma şefului de sală şi să-mi asigur un pipi imediat. Ideea de bani mă îngrozea. Ce valută aveau băştinaşii din nordul plictisitor? Prădând rapid buzunarele blugilor mei, te alegeai cu euro, shekeli, lire, ruble şi mai multe cărţi de credit. Totuşi, pentru că nu apăruseră nici un fluture, nici o femeie plină cu pipi, mă întrebam dacă astfel de întreprinderi publice pentru căcat acceptau cărţi de credit.

Până la urmă o străină care dădea pe-afară de caca a alergat de la un sedan parcat către toaleta pentru FEMEI. M-am pregătit să o urmez, ţinându-mi deja genunchii încrucişaţi din cauza cantităţii crescânde de pipi. Pe când străina plină-de-căcat se îndrepta către clanţa uşii, mă ţineam atât de aproape pe urmele ei, încât i-aş fi putut fi umbră. Apucând clanţa, a tras – dar nimic. Şi-a proptit umărul în uşă şi a împins, apoi a tras din nou, însă uşa maro nu voia să se clintească. Abia atunci ochii mei i-au urmat privirea spre bucata de hârtie lipită cu scotch de uşă. Pe ea era scris legendarul: *Defect*. Şi, sâsâind o înjurătură despre organe genitale, femeia s-a răsucit pe călcâie şi s-a întors la maşină.

Neputând să cred aşa ceva, am apucat clanţa uşii, dar n-am reuşit decât să zăngănesc un zăvor care o ţinea blocată. O, Doamne!

Cât am stat la pândă, mai mulţi bărbaţi au intrat şi au ieşit din toaleta pentru BĂRBAŢI de pe partea cealaltă a clădirii. Acum, faţă-n faţă cu opţiunile – să fac pipi ca un animal de casă obişnuit, pe un gazon aspru şi plin de rahaţi, ameninţat de muşte, în văzul tuturor şoferilor de camioane libidinoşi şi al mamelor împiedicate din nordul plictisitor… sau să mă târâi până la ferma lui buni cu blugii lălâi uzi leoarcă, exact ca ai unui bebeluş… faţă-n faţă cu cele două opţiuni umilitoare, n-am dat curs nici uneia. Soluţia mea a fost să abandonez toate principiile de bază ale civilizaţiei, să renunţ la orice principiu moral şi etic la care ţineam. Urma să încalc tabuul cel mai de temut al umanităţii. Am simţit un strop rătăcit de pipi curgându-mi pe picior, udându-mi blugii lălâi şi lăsând o pată mică şi închisă la culoare. Aşa că am ţinut cartea ca pe un scut ca să-mi ascund ruşinea, m-am înjosit ca o criminală, o eretică, o păgână.

Eu, o copilă de unşpe ani, m-am furişat în baia bărbaţilor.

1. Liniuţele cu care se termină literele anumitor tipuri de fonturi.

21 DECEMBRIE, ORA 9:00 A.M. CST[1]

Intrând în labirintul regelui Minos

Postat de Madisonspencer@viaţadapoi.iad

Tweeter drag,

Acum mult timp, când stăteam ghemuită într-o cabină dintr-o toaletă publică din nord, frica mea cea mai mare nu era să fiu înhăţată şi pipăită de vreun domn Perversu' Perversescu căruia-i curgeau balele. Nu, motivul pentru care plămânii mi se contractau şi inima mi se zbătea ca o cinteză de Galápagos prinsă în plasa de peşti – chiar şi în timp ce vezica mea dădea drumul torentului de pipi cald – era legat mai mult de faptul că-mi era frică să nu fiu arestată. Prezenţa mea în toaleta pentru BĂRBAŢI încălca tabuuri sociale sacre. Sigur aş fi fost aspru pedepsită – şi, într-un fel, mă rugam să fie aşa.

Nu mă întreba de ce, dar teroarea era la fel de palpitantă ca Ajunul Crăciunului şi aşteptam pedeapsa aia necunoscută ca pe un ponei de aur curat.

Nu că părinţii mei ar fi sărbătorit vreodată Crăciunul.

Dacă mă prinde cineva aici, să sper oare că voi fi pusă la stâlpul infamiei? Vreun magistrat cu faţă împietrită m-ar lega de un stâlp, în piaţa publică a unui sat din nord. Trupul meu fragil, de copilă în creştere, ar fi fost dezbrăcat de hainele care-l acopereau şi biciuit. Nu doar biciul ar cădea peste pielea mea fragedă. Privirile desfrânate ale ţăranilor cu bale la gură ar distruge-o pe neajutorata, captiva de mine, în timp ce ei şi-ar freca organele reproducătoare prin găurile din nădragii lor ţărăneşti ponosiţi.

Tweeter drag, ca să fiu sinceră, am simţit o plăcere nebună şi nesfârşită la o asemenea perspectivă. Ce minunat ar fi să iau o bătaie zdravănă şi să mă întorc la internatul meu din Elveţia cu urme de bici şi contuzii roşii care să le dovedească copiilor ălora răsfăţaţi cât de mult mă Ctrl+Alt+Iubea cineva. O, ce stoică aş fi fost!

Asta era prima mea expediţie în continentul întunecat al masculinităţii ca naturalistă cu caş la gură. Picurul robinetelor răsuna în încăpere cu note clare, subterane, ca şi cum cineva ar ciupi coardele unei harpe într-o peşteră

adâncă. Lumea reală exista altundeva. Rahaţii de câine tubulari, camioanele gonind nepăsătoare. Lumina zilei dură şi umilitoare. În acest spaţiu sălăşluia ceva mult în afara vieţii mele naive de şcolăriţă.

Nici o închisoare turcă nu putea să pară mai puţin primitoare. Fâşii de vopsea murdară se desprindeau de pe tavan. Modele scârboase de mucegai, ca un tapet alb-negru, urcau în arabescuri de-a lungul cărămizilor. Totul aici era murdar, corupt, ruginit. Mizerabil la modul agresiv. Un rând de chiuvete atârna de-a lungul unui singur perete, robinetele picurau sub o pictură murală respingătoare din graffiti şi sub numerele de telefon scrijelite pe pereţi.

Vizavi de chiuvete era un perete stropit de pipi pe care se aflau pisoarele. Lângă ele, un trio de foi de tablă despărţea trei cabine de toaletă mirosind a caca şi în a treia m-am ascuns eu ca să fac pişu. Foile astea de tablă despărţitoare nu erau deloc opace; vagabonzii şi, probabil, ciocănitorile înfometate din nord, luaseră cu asalt tabla şi făcuseră găuri de diferite mărimi. Prin acele crăpături dezgustătoare aveam o privelişte limitată asupra împrejurimilor.

Pe când stăteam pe un vas de toaletă spart şi groaznic de murdar, plămânii mi se strângeau din cauza aerului toxic pe care îl inhalam. Mâinile mele se fereau oripilate să atingă ceva.

O colegă de-a mea de la internatul din Elveţia, o Vagaboanda von Vagabondovici, mi-a spus odată cum îşi iartă catolicii păcatele. Dacă-i să ne luăm după ea, stau singuri într-o cabină mică şi întunecoasă şi vorbesc murdar cu Dumnezeu printr-o gaură din perete. Stând aici, închisă într-o cabină de toaletă, puteam să-mi dau seama cum ar decurge scena aia. Cam la jumătatea peretelui cabinei mele era o gaură în metal şi puteam să văd puţin în cealaltă cabină. Gaura era doar cam cât un ochi, mărginită de zimţi de oţel, şi părea o gură micuţă care-şi arată dinţii. Voiam să trag cu ochiul prin ea, dar îmi era prea frică să-l apropii de colţii ăia de metal ascuţiţi. Chiar şi cu ochelarii pe nas.

Prefăcându-mă a fi în căutarea iertării divine, mi-am apropiat gura de gaura fioroasă. Pentru a testa iubirea lui Dumnezeu în acelaşi fel în care jurnalul meu fals i-a testat pe părinţii mei, am mărturisit în şoaptă comiterea unor crime şi jafuri false. Am murmurat detalii inventate despre nişte mărturii mincinoase.

Fiecare gură de aer mirosea, cum zicea domnişoara Von Vagabondovici de care vă povesteam, ca un sac cu transpiraţie de la subraţ.

Sexualitatea umană nu se limitează în nici un caz la funcţiile reproductive ale organelor genitale. Sunt sută la sută sigură că The Erotic[2] acoperă un spectru larg de comportamente care creează şi dirijează şi în cele din urmă rezolvă tensiuni acumulate. Chiar şi când am dat drumul la stropul acela de pipi în chiloţi, plăcerea imensă pe care am simţit-o a fost modelul meu pentru cum urma să fie cândva orgasmul. Mama mea a vorbit deschis despre orgasme cu mine, la fel şi tata, dar cunoştinţele mele în acest domeniu au rămas minime şi teoretice.

Cu fundul meu de copil aşezat pe colacul veceului, m-am uitat să mă asigur că uşa cabinei era încuiată. Stăteam cu cartea cu *Beagle*-ul deschisă în poală, întorcând alene paginile, căutând amintiri scrise de mână de-ale predecesorilor mei. Notate cu pix albastru în josul unei pagini, am zărit cuvintele astea: *...într-o zi voi creşte o mare războinică...*

Un zgomot mi-a întrerupt lectura. Un scârţâit, scrâşnetul balamalelor ruginite, mi-a spus că uşa toaletei se deschidea. Nu mai eram singură. Terminând de făcut pipi, mi-am pescuit blugii şi m-am pregătit s-o şterg; totuşi, încremenită de căldură şi frică, m-am aşezat pe veceu complet îmbrăcată, transpirând din toţi porii. Prin găurile din peretele despărţitor nu puteam să-mi dau seama de foarte multe, am zărit doar nişte haine murdare, un deget păros. Străinul a intrat în cabina de lângă mine şi a trântit uşa subţire.

Bruta părea enormă. Scoţând un sunet ca de apă care se scurge dintr-o cadă, a scuipat un cocoloş de flegmă. Auzeam cum zornăie saliva din obraji şi gât strângându-se în gură, după care o flegmă ca un glonţ a ţâşnit din gura lui plină, lovind podeaua. Flegme maronii de tutun mestecat presărau drumul pe sub peretele despărţitor şi mi-am tras înapoi mocasinii Bass Weejun cât de mult am putut, în locul ăla îngust. O matahală de căpcăun s-a aşezat pe veceul de lângă mine. La gândul ăsta, în frica mea se strecura o senzaţie de foame, dar nu foame de mâncare. În vreme ce soarele obositor din nord mă făcea să mă usuc de sete, prezenţa halucinantă a unui gigant păros trezea în mine o nouă nevoie fizică. Un *adevărat* om de ştiinţă dedicat studiului naturii ar rămâne tăcut şi nemişcat. Cabina era un „vizor“ potrivit de unde să spionezi; domnul Darwin a îndurat şi mai rele. Am auzit zgomotul unui fermoar greu desfăcându-se. Sunetul acela ameninţător a fost urmat de zăngănitul unei catarame de curea lovind podeaua de beton.

Pe furiş, ca domnul Darwin, am rămas lipită de toaletă, dar m-am aplecat înainte, din ce în ce mai jos, ca să pot trage cu ochiul pe sub marginea de jos a paravanului. Ce am văzut m-a uluit: picioarele groaznice ale monstrului erau vârâte în în nişte încălţări şi mai dubioase, care se numeau „cizme de cowboy“ şi pantalonii de gabardină, cumpăraţi de-a gata, de proastă calitate îi căzuseră peste carâmbi până la glezne. Cele două capete ale curelei se legănau din betelia desfăcută, flancând fermoarul deschis, iar catarama era un oval de metal argintiu oxidat, incrustat cu turcoaze false, pe care scria: „Cel mai bun tată din lume“. Curios era că picioarele lui ar fi trebuit să fie îndreptate înainte. Dar nu. Vârfurile cizmelor lui erau îndreptate spre mine, spre peretele de metal care ne despărţea.

Tabla subţire s-a îndoit şi a gemut de parcă un leviatan se împingea în ea din partea cealaltă.

Alarmată, m-am ridicat brusc în picioare. Acolo mă aştepta adevărata teroare.

Ceea ce părea a fi un deget fără oase butucănos ieşea acum din gaura ca o gură care-şi arata colţii din peretele despărţitor. Cilindrul scurt şi gros era maro, decolorându-se de la un roşu maroniu la capătul tocit la un bej pământiu acolo unde dispărea în perete. Nenumărate riduri fine acopereau suprafaţa spongioasă a degetului şi mai multe fire de păr scurte şi creţe erau agăţate de el. Degetul avea un miros acru şi nesănătos.

Înainte s-apuc să fac o inspecţie atentă, îngăduitori, ochelarii au hotărât să-mi alunece de pe faţa transpirată chiar în clipa aia. Ramele lor de baga au zdrăngănit pe podeaua de beton, au patinat pe porţiunea cu flegme maronii de tutun şi au zburat departe de mine. Am încercat să-i ajung, dar n-am prins decât aerul. Totul se înceţoşa. Fără lentilele mele corectoare nimic nu avea contur. Locul ăsta era deja aşa de întunecat, de parc-aş fi purtat zece perechi de Foster Grant şi zece de Ray Ban în acelaşi timp, şi acum totul părea că se şi amestecă.

Îngustându-mi ochii, m-am aplecat aşa de aproape de deget, încât puteam să-i simt căldura de animal. M-am apropiat aşa de tare ca să-l cercetez, încât respiraţia mea mişca firele de păr scurte şi creţe. L-am mirosit de probă. În timp ce creierul îmi şoptea că degetul nu era chiar un deget, eram şocată de descoperirea adevăratei sale naturi. Mirosul era de neconfundat. Psihopatul ăsta evident… obsedatul ăsta sexual… încerca să mă amenințe cu o bucată lungă de rahat de câine.

Stăteam în imediata apropiere a unui Don Juan dement, care se înarmase cu un rahat de câine lunguieţ.

Un Libidinov Libidinovici dezechilibrat, cel mai probabil evadat dintr-un azil de nebuni, a venit până în locul ăsta cu scopul precis de-a aduna rahat de câine. În orice caz, a studiat bine oferta, căutând o bucăţică de rahat uscat suficient de lungă şi de rezistentă ca s-o poată flutura, dar nu atât de groasă ca să nu-ncapă printr-o gaură din peretele ăsta despărţitor. Eram doar obiectul ghinionist al atenţiilor lui demente. Doar la un centimetru distanţă de privirea mea îngrozită, bucata de căcat a ieşit din metalul boţit şi s-a lăsat în jos într-un unghi ascuţit.

Era unghiul ţigărilor lui buni atunci când cădea pradă vreunei depresii; totuşi, în timp ce mă uitam, degetul de caca lăsat în jos a început să-şi mai revină. Ca un miracol oribil, cu încetinitorul, a început să se ridice. Hidosul rahat noroios s-a ridicat până când s-a proiectat direct afară din gaura neregulată din peretele de metal. Culoarea arămie s-a preschimbat din roşu maroniu în roz în timp ce unghiul se mărea. Cât ai clipi, a fost îndreptat către tavan. Se umflase deja şi se înclinase atât de tare, încât mă îndoiam că agresorul meu ar fi putut să-şi retragă cu uşurinţă scula ostilă din caca de câine.

Chiar şi văzută, vag şi neclar, prin ochii mei de cârtiţă, transformarea era incredibilă. Naturalista înnăscută din mine a început să pună la cale o strategie.

Cu grijă, am ridicat volumul domnului Darwin. De când mă ştiu am fost victima bătăuşelor din curtea şcolii, acele domnişorici Curva Curveanu care nu mă înţelegeau şi mă chinuiau. Nu mai tolerez astfel de forme de abuz înjositor. Încordându-mi muşchii fragili de pe braţele tinere, am ochit ţinta. Planul meu era să arunc cartea grea şi să lovesc rahatul ameninţător cu aşa o forţă, încât să zboare până în capătul celălalt al cabinei. După aceea aş fi luat-o la fugă cât puteam de repede şi m-aş fi întors în lumea senină de-afară înainte ca agresorul meu lunatic să afle că i-am stricat jucăria tristă şi ridicolă.

1. Abreviere de la Central Standard Time – zonă de fus orar cu şase ore în minus faţă de meridianul Greenwich.

2. The Erotic Review – site ce le permite clienţilor să-şi evalueze experienţele cu prostituatele contactate prin telefon.

21 DECEMBRIE, ORA 9:05 A.M. CST

Înfrângând minotaurul

Postat de Madisonspencer@viaţadapoi.iad

Tweeter drag,

Acum mulţi ani, stând cu picioarele desfăcute pe un veceu dintr-o toaletă publică din nord, am strâns tare cartea cu *Beagle*-ul. Ţineam cu amândouă mâinile tomul greu, legat în piele. Ca un jucător de golf pregătindu-se să lovească mingea la a paişpea gaură de la St. Donats sau ca un celebru jucător de tenis lăsându-se puţin pe spate înainte de-a trimite o servă devastatoare peste fileul de la French Open, am dus încet cartea până în dreptul răhăţelului de câine. Rahatul umflat ca prin farmec s-a ridicat de câteva ori spre mine, fără să ştie ce-l aşteaptă. Pic-picul muzical al apei răsuna în încăperea de beton, dar în rest se făcuse o linişte deplină, de parcă hărţuitorul meu şi cu mine ne-am fi ţinut respiraţia. Muşchii umerilor mei firavi şi ai braţelor mele încordate s-au îndoit, tari ca piatra, canalizând energia acumulată de la gurul de yoga drogat din Kathmandu şi Bar Harbor al maică-mii. Un strigăt sălbatic de karate se înfiripa în gâtlejul meu. Îngustându-mi ochii miopi, mi-am spus: *Expiră*. Mi-am spus: *Loveşte cu toată puterea*.

Întărindu-mă, eram Teseu pe punctul de-a se lupta cu Minotaurul în pivniţele jilave ale Cretei. Eram Hercule îndreptându-şi spinarea pentru a se lupta cu Cerber, câinele feroce cu două capete, paznicul lumii subpământene.

Mi-am spus: *Acum*.

Ridicând cartea grea deasupra capului, balansând-o pe diagonală, în jos şi într-o parte în acelaşi timp, i-am aplicat răhăţelului ameninţător de câine un *zbang* asurzitor. Fără ezitare, lovitura mea aterizase într-o clipă, cu zgomot, pe răhăţelul dezgustător, dar el pur şi simplu nu voia să se dezlipească şi să-şi ia zborul, aşa cum sperasem. Blocat acolo de grosimea lui ce creştea ca prin farmec, degetul periculos de caca părea strâns bine de tot de gaura zimţată. Bietul de el se mişca în sus şi-n jos şi se zbătea înnebunit, săltând şi răsucindu-se în toate părţile. Din spatele peretelui de metal s-au auzit o răsuflare grea şi apoi un strigăt cumplit. Presiunea

ce împinsese peretele către mine părea acum să se fi inversat – o forţă imensă trăgea peretele de metal. Bariera zgâriată, mutilată era trasă în spate de eforturile cârnăciorului din rahat de câine, ce încerca să se elibereze.

Mişcând iute cartea groasă, i-am aplicat răhăţelului ăstuia de căţeluş lovitură sălbatică după lovitură sălbatică. Drept răspuns, adversarul meu nevăzut mugea şi răgea. Erau sunete de animal. Ţipetele pe care le-ai putea auzi într-un abator. Vaietele astea disperate puteau fi ale unui cal sau ale unei vaci în chinuri la fel de bine cum puteau fi ale unui bărbat în agonie.

Potopind cu o ploaie de lovituri răhăţelul care se lupta din răsputeri, mi-am dat seama că şi eu scoteam strigăte de luptă. Dar strigătele mele erau strigătele răzbunătoare ale tuturor copiilor chinuiţi vreodată de bătăuşi nemiloşi, o combinaţie de furie şi plâns şi râs isteric. Încăperea de beton părea a fi invadată, inundată de ţipetele a doi luptători, aerul împuţit vibrând de ecouri. Aşa de tare ţipam, că de pe buze mi se scurgeau dâre de salivă cu spume.

Chiar şi în chinurile furiei, instinctele mele de naturalistă predominau. Până şi cu vederea mea neclară, fără ochelari, am văzut cum răhăţelul bătut începea să se micşoreze. Căcăcelul nociv se retrăgea, devenind mai subţire, mai scurt, până părea că poate să se retragă din gaura zimţată. Ca să nu-l las să scape, am deschis cartea cu *Beagle*-ul undeva la mijloc şi am aşezat volumul deschis în aşa fel încât paginile să se strângă în jurul răhăţelului slăbit. Aşa cum tovarăşii mei, Creionul şi Pixul Albastru, puseseră la presat frunze şi flori, păstrând plantele alea intacte pentru posteritate, la fel voiam să fac şi eu cu descoperirea mea şocantă. Chiar înainte ca răhăţelul să poată fugi, am închis cu putere volumul imens. Tot nordul s-a cutremurat la următorul strigăt. În Kuala Lumpur, Calcutta sau Karachi, oriunde ar fi stat ai mei la plajă, privindu-şi buricele cum se umplu de transpiraţie, sunt sigură că l-au auzit. Toată lumea s-a cutremurat sub puterea ţipătului.

Aşa ţineam captivă treaba mare pe care o torturasem şi care se micşora: făcută sendviş între paginile călătoriei domnului Darwin, după estimarea mea cam pe unde ne povesteşte cum e în Ţara de Foc. Am pus din nou stăpânire pe căcăcelul diavolesc când am închis cartea şi am încercat cu disperare să-l smulg din perete, smucindu-l într-o parte şi-n alta, trăgându-l cu toată forţa. Treaba asta însemna că răhăţelul era tăiat şi ros de marginile zimţate, colţuroase, ale găurii. Deja cabina mea de metal se legăna, scârţâind din toate balamalele, gata să se răstoarne.

Se întâmplă rar, Tweeter drag, să nu avem explicaţii pentru fenomenele naturale care se petrec. Rolul naturalistului e să descrie şi să consemneze fenomenul susmenţionat, sperând că acest eveniment izolat va căpăta sens la un moment dat. Spun asta pentru că atunci s-a întâmplat cel mai ciudat lucru: cum strângeam cartea cu căcăcelul prins înăuntru – ţinând-o de marginile înguste –, ea a părut să vomite. Un jet subţire de salivă albă a ţâşnit dintre pagini. Voma asta vâscoasă, albă-cenuşie a erupt din jurnalul domnului Darwin. Memoria mea derulează momentele astea cu încetinitorul, pentru a surprinde cât mai multe detalii: o pulsaţie, urmată de o a doua şi de o a treia pulsaţie a răhăţelului au împroşcat salivă incoloră din cartea pe care o strângeam în mâini. Nu multă, însă a ţâşnit aşa de repede, că n-am avut timp să reacţionez. N-am apucat să mă trag la o parte, aşa că gelatina a aterizat pe cămaşa mea albastră de chembrică. În momentul ăsta conduita profesională m-a lăsat baltă. Jeturile de flegmă necunoscută erau încă pe pieptul meu când am abandonat lupta. Am părăsit cartea cu *Beagle*-ul şi căcăcelul de câine pe care încă îl ţinea prizonier. M-am năpustit afară din cabina mea şi am luat-o la fugă urlând din toţi rărunchii.

21 DECEMBRIE, ORA 9:13 A.M. CST

Fugind de la locul crimei

Postat de Madisonspencer@viaţadapoi.iad

Tweeter drag,

Când am ieşit în fugă pe uşa maro a toaletei ăleia publice infernale din nordul plictisitor, soarele palid se pregătea să apună. În locul unde-mi potolisem setea cu prea mult ceai, borcanul de sticlă gol încă mai zăcea în iarba arsă. Curând, atacatorul meu nebun urma să iasă din toaleta pentru BĂRBAŢI, poate nu descurajat de lupta noastră, ci doar enervat la culme şi chitit să pună mâna pe mine, să mă sfârtece membru cu membru şi să întreţină relaţii sexuale frenetice cu trunchiul meu decapitat sub ochii unui milion de motociclişti vitezomani de pe autostrada din nord.

Valul ăla interminabil de cisterne, camioane pentru lemne şi camionete care circulau bară la bară huruia în continuare în jurul insulei de trafic ferite. Pentru faţa mea goală – ochelarii fuseseră abandonaţi pe podeaua toaletei –, vehiculele se încălecau şi se contopeau până când deveneau un zid solid din huruit de roţi. Nu exista nici un spaţiu între ele. M-am aplecat să ridic borcanul de patru litri, gândindu-mă la soarta care mă aştepta.

Fusesem oare prea dură cu degeţelul de rahat de câine care-mi fusese întins prin găurică? Până la urmă eram o străină acolo, în nord. Poate că să îndese batoane de căcat prin găurile cabinelor de toaletă era un obicei al ţinuturilor împădurite, ceva ca flirtul. Buni Minnie mi-a zis cândva: „Băieţii necăjesc doar fetele de care le place“. Drept răspuns, l-am citat pe Oscar Wilde şi am zis: „Cu toate astea, fiecare bărbat ucide ceea ce iubeşte“.

Chiar şi aşa, nordul fiind… nordul, nu-i exclus să fi respins încercările unui ţăran de a-mi intra pe sub piele. Dacă să fluture batoane de căcat prin faţa fetelor era un soi de preludiu amoros rural, atunci probabil că pierdusem un potenţial admirator.

Că ratasem un ritual de curtare rustic sau scăpasem de un criminal, inima îmi bătea încă în gât şi sudoarea rece îmi curgea pe frunte. Chestia misterioasă care ţâşnise din cartea

cu *Beagle*-ul se întărise, bucăţele închegate îmi atârnau de pieptul cămăşii. Fără ochelari, lucrurile erau ori prea aproape, ori prea departe ca să le pot vedea clar. Nu eram în stare să mă arunc din nou în mijlocul harababurii traficului aglomerat, dar – dacă un luptător nebun cu căcat urma să iasă din clădirea de beton – nu aveam altă scăpare. Privirea înceţoşată mi-a căzut pe borcanul cu ceai, pe care-l apucasem şi ridicasem de pe jos şi care părea ghintuit – ba nu, mai degrabă pavat – cu muşte negre lipite de zahărul de pe pereţii de sticlă. Speriindu-mă de muştele astea, am dat drumul borcanului şi l-am privit cum sare ca o minge prin iarbă. Aşa cum făcuse şi până atunci, naturalista din mine a pus repede la cale un plan. Prudentă, m-am aplecat din nou şi am ridicat borcanul gol, evitând cu băgare de seamă învelişul lui de insecte lipicioase. Din câţiva paşi, l-am cărat la graniţa dintre iarba pârjolită şi parcarea asfaltată; acolo era o bordură, razele soarelui sclipind pe betonul ei alb. Sigur că bunică-mii îi trebuia borcanul ăsta ca să-şi fiarbă ceaiul pe pervaz, însă protecţia mea era o prioritate. În viitor, dacă lui buni Minnie îi era dor de poşirca ei de casă, aveam să dau un telefon la Spago şi să-i pun să trimită prin FedEx o singură ceaşcă din ceaiul lor delicios. Dar atunci am ridicat cu amândouă mâinile vasul lipicios, plin de insecte, deasupra capului. Cu un scâncet cathartic, l-am izbit de bordură, iar sticla s-a făcut ţăndări. Am ales cel mai mare dintre cioburile astea ascuţite ca armă.

Ca nu cumva să pară că exagerez cu toată chestia asta, te rog să-nţelegi că mi-am scris numele pe paginile de la sfârşitul cărţii cu *Beagle*-ul. Chiar dac-aş fi reuşit s-o şterg repede de la locul crimei, cartea şi ochelarii mei rămâneau acolo. Maniacul psihotic ar fi putut să-mi vadă numele. Un nebun care flutura rulouri de căcat mi-ar fi ştiut numele şi ar fi început să mă urmărească pentru a se răzbuna. Ca să-mi protejez mâna, am înfăşurat câţiva euroi pe mânerul cuţitului meu de sticlă. Înarmată aşa, pregătită să-mi recuperez cartea, am pornit încet, fără să scot vreun sunet, înapoi către toaletele murdare din clădirea de beton.

Am zărit, împrăştiaţi în jurul meu, cârnăciori de rahat de câine exact ca ăla cu care fusesem atacată mai devreme şi ştiam deja că imaginea unui rahat de câine urma să-mi facă inima s-o ia razna pentru tot restul vieţii. Ochii mei urmau să vadă căcaţi de câine umflaţi pândind în fiecare umbră. Orice coşmar pe care urma să-l am ar fi fost un ecou al acelei zile.

La intrarea în clădire am întors capul într-o parte şi mi-am lipit urechea de uşa maro. Nu s-a auzit nimic dinăuntru. Din poziţia aia, privirea mea periferică defectă cuprindea şi

parcarea toaletelor, iarba arsă de soare, curenţii stârniţi de vehiculele cu motor. Un singur automobil aştepta în parcare, fără şofer. Era o camionetă lovită, ruginită, din alea cărora le zice „papuc“. O fisură secţiona parbrizul în lung. Vederea mea proastă putea să se înşele, dar un far din spate părea să fi fost reparat cu bandă adezivă roşie. Inamicul meu sărit de pe fix, am socotit eu, venise aici cu camioneta aia tristă, plină de noroi, zgâriată peste tot.

Cel mai bun tată din lume…

Creierul meu a dat afară ceva ce refuzam să diger. Am înghiţit la loc posibilitatea la care mă gândisem, oroarea pe-care-n-o-înţelegeam-încă înţepenită în gâtlejul meu. Chestia la care mă gândeam era un asiatic care vorbea spaniola. Părea pur şi simplu imposibil.

Fără-ndoială, eram în stare de şoc. Ca un zombi, strângând în mână cuţitul de sticlă, am deschis uşa cu umărul şi am intrat iar în toaleta publică împuţită. Trecerea de la lumina de-afară la întunericul dinăuntru m-a orbit, dar puteam să aud pic-picul robinetelor care curgeau. În ecoul ăla de catacombe se auzea şi respiraţia grea a unui bărbat. După ce-am clipit, ochii mei au zărit o siluetă întinsă pe podeaua murdară. Era un bărbat cu capul pe gresie. Pielea zbârcită şi părul cărunt îi erau lipite una de cealaltă, aşa că nu puteai să-ţi dai seama foarte bine unde i se termina faţa şi unde-i începea scalpul. La-nceput nu eram sigură dacă stătea cu faţa-n jos sau cu faţa-n sus, dar după aceea i-am văzut genunchii aduşi la piept, într-o poziţie de fetus. Pantalonii încă-i atârnau pe glezne, iar cureaua cu „Cel mai bun tată din lume“ era desfăcută. Părţile aflate la vedere ale picioarelor lui erau atât de albe că străluceau, sidefate, acoperite cu fire mici şi negre de păr. Dintre genunchii noduroşi, rozalii, i se iţeau chiloţii ponosiţi, ca un hamac gol, iar cu una dintre mâini, care-i dispărea între picioare, părea să-şi acopere ruşinea. Cealaltă mână se întinsese la maximum şi apucase aerul de lângă cartea mea. La fel de strălucitoare ca o rază de soare, în cavoul ăsta de pe insula de trafic, o bandă de aur îi înconjura inelarul. Nu era, după vederea mea defectă, decât de nouă carate.

Până şi ochii mei chiori puteau să vadă un şuvoi stacojiu izvorând dintre coapsele ofilite ale bărbatului. Pârâiaşul roşu curgea pe panta abia sesizabilă a podelei, colectând flegmele maronii de tutun şi vărsându-se în canalul din mijloc. Acolo, toate cantităţile astea uriaşe de fluide dispăreau. Urmărindu-i privirea, mâna întinsă, cele mai negre coşmaruri ale mele se adevereau, fiindcă avea de gând să se uite prin carte.

La pasul următor, mocasinul meu Bass Weejun mi-a găsit ochelarii pierduţi. Sub greutatea mea de copil durduliu, nu mai erau ochelarii nimănui; nici măcar nu mai erau ochelari. Un trosnet puternic şi zgomotul de sticlă şi plastic strivite l-au făcut pe bătrân să întoarcă imediat capul spre mine.

Cartea cu *Beagle*-ul căzuse cu faţa-n jos, deschisă, aşa că paginile ei preţioase erau lipite de podeaua aia groaznică. Un amestec patetic de flori şi frunze uscate căzuse din ascunzătorile sale din naraţiunea domnului Darwin. După ce fuseseră păstrate în siguranţă vreme de zeci de ani, floricelele astea erau împrăştiate şi presărate pe tot corpul perversului căzut la podea. Cuprinsă de panică, m-am năpustit înainte, străbătând repede distanţa scurtă, şi m-am aplecat să-mi recuperez proprietatea de hârtie.

Când degetele mele au prins de o margine a cărţii, ale psihopatului au prins de cealaltă margine. Pentru o eternitate înspăimântătoare, a ţinut bine de ea. Era o luptă decisivă între mine şi acest Altul anonim. Nici acum nu puteam să-i văd faţa, ascunsă de părul în dezordine. Chiar dacă îl lăsau puterile, nu dădea drumul cărţii, aşa că eforturile mele îl târau din ce în ce mai aproape. Era bătrân, un bărbat bătrân cu obraji veştezi, scofâlciţi şi ochi sticloşi, umezi. Pometii şi bărbia îi erau la fel de ascuţite ca sculpturile totemice pe care oamenii le făceau cu drujbele şi le vindeau pe terenurile virane de lângă benzinării. Florile uscate, violete şi panseluţe vechi, degetariţe îngălbenite, fire de lavandă, gălbenele ofilite, frunze fragile de trifoi cu patru foi, toate astea încă mai păstrau culorile verilor de mult trecute. Veri când eu nici nu eram născută. Părăluţele şi ochiul-boului atât de bine conservate alcătuiau un catafalc sub trupul lui şi ultima suflare a parfumului lor învechit îndulcea aerul împuţit din locul ăla drăcesc.

Mâinile mele au dat drumul cărţii, iar eu m-am tras un pas în spate, dar nu m-am putut hotărî s-o iau la sănătoasa. Printre florile şi lentilele sparte de ochelari era un fluture stacojiu, mort şi turtit. Era fluturele de culoarea flăcărilor al visurilor mele de naturalistă. Propria mea specie: *Papilio madisonspencerii*. Dar, la o examinare mai atentă, nu era nici stacojiu şi nici fluture. Era pur şi simplu o molie albă îmbibată în sângele necunoscutului, care se scurgea repede.

Bărbatul, înconjurat de flori, lungit pe flori, a întins o mână tremurândă spre mine. Buzele lui bătrâne s-au încordat şi au rostit un singur cuvânt, însă nu s-a auzit nimic. Buzele livide i s-au mişcat din nou, zicând de data asta:

— Madison?

Involuntar, mâna care ţinea cuţitul meu improvizat s-a relaxat – ciobul ăla lung de sticlă, cu un mâner din bancnote – şi cuţitul a căzut. Pereţii tari ai încăperii, plini de cicatricele lor de graffiti, au răsunat de clinchetul fragil al unui obiect casant ce se spărgea în milioane de bucăţi. Sticla spartă sclipea, iar bancnotele au zburat şi au aterizat în sângele ce se scurgea din corp. Nasul meu putea simţi mirosul aerului pe care nu-l voiam la mine-n gură.

Mi se părea mie cunoscută camioneta de-afară. Cel mai bun tată din lume.

Leonard vrea să culeg nişte flori pentru tata.

Buzele bătrâne au şuierat:

— Micuţa Maddy?

Inima mi-a învins creierul şi m-am apropiat, de-ajuns cât să văd că sângele roşu îi îmbibase pantalonii şi pieptul cămăşii. A întins o mână tremurătoare, iar mâna mea, goală după ce aruncasem cuţitul, a întâlnit-o pe a lui la jumătatea drumului. Degetele ni s-au împletit, iar pielea lui era rece ca gheaţa, cu toată canicula de-afară. Necunoscutul era tatăl mamei mele. Era soţul lui buni Minnie. Era bunicuţul Ben, bunicuţul meu drag, iar buzele lui slăbite se mişcau încet, zicând:

— M-ai omorât, copil rău ce eşti… O să arzi în iad pentru asta! Buzele lui au şuierat: Te blestem să-ţi petreci viaţa de apoi într-un lac de foc nestins!

Strânsoarea mâinii lui osoase îmi strivea degetele. Şi, precum cântecul unei cinteze… precum valurile lovindu-se de ţărm pe o plajă din Galápagos, a turuit mai departe:

— Eşti o fată rea, o nenorocită… Apoi a scrâşnit: Maică-ta şi bunică-ta o să te urască pentru că le-ai frânt inimile!

Dă-i şi dă-i, cu fiecare ultimă suflare, bunicuţul meu mă blestema.

21 DECEMBRIE, ORA 9:17 A.M. CST

Ambuscada de la toaletă: consecinţele

Postat de Madisonspencer@viaţadapoi.iad

Tweeter drag,

Fiind actriţă, maică-mea urăşte să pozeze pentru fotografii în care stă pe loc. Modelele, spune ea, sunt în stare să comunice un mesaj printr-o expresie fixă, însă un actor trebuie să-şi folosească registrul şi volumul vocii, ritmul gesturilor. Forţând un actor să stea pe loc, mut, îi limitezi posibilităţile, îl faci să fie la fel de fără savoare ca o poză perfectă cu cel mai delicios tofu prăjit cu *mesquite*[1] şi presărat cu caju. Cam aşa de nasol mă simt şi eu acum: fac din moartea bunicuţului Ben o postare pe blog. Simple cuvinte. Ca să trăieşti cu adevărat scena aia, ar trebui să te murdăresc pe mâini cu sângele cald al bunicuţului. În loc să citeşti asta, ar trebui să stai lângă el pe podeaua de beton acoperită de murdărie până când degetele i s-ar răci de tot. Ar trebui să iei cel mai mare ciob de sticlă ce mai rămăsese din ochelarii mei şi să-l apropii de buzele lui, rugându-te să vezi sticla aburindu-se măcar un pic. Nu că părinţii mei m-ar fi învăţat vreodată cum să mă rog. Îmboldite de-o panică gigantică, picioarele tale ar lua-o la fugă pe uşa maro, sprintând pe alei, pe covorul moale de iarbă moartă, tălpile tale lovind betonul parcării până când te-ai trezi că faci cu mâna maşinilor de la marginea autostrăzii. Plângând întruna. Fără să auzi nimic în afară de zgomotul asurzitor al plămânilor tăi trăgând aer în piept şi dându-l afară. Fără să te gândeşti de două ori, ai sări cu mâinile ridicate printre benzile ticsite de camioane şi maşini care claxonează şi semnalizează cu farurile şi ai face toate astea fără să vezi nimic. Ţi-ai flutura mâinile pline de sânge ca pe două steaguri roşii, sperând că vreun adult o să oprească.

Ar trebui să te întorci – învins – şi să-ţi vezi reflexia deformată, zgâriată în catarama curelei pe care i-o dăduse maică-mea într-o altă viaţă, înainte de-a se face star de cinema. Ca să-ţi placă cu adevărat după-amiaza aia târzie, ar trebui să vezi florile uscate cum îi sug sângele. Florile roşii de sânge. Părăluţele şi garoafele alea, reînviate la zeci de ani

după ce fuseseră culese, ar trebui să le priveşti întorcându-se la viaţă, înflorind din nou în nuanţe de roşu şi trandafiriu. Nişte mici vampiri.

Chiar dacă buni nu făcea altceva decât să fiarbă apă într-o oală, o spăla înainte de-a o pune la loc în dulap. Aşa e buni Minnie: fragilă. Nu puteam să-i spun adevărul.

Imaginează-ţi că eşti martorul-cheie al unui eveniment şi nu poţi să spui nimănui niciodată nimic despre asta. Mai ales cuiva pe care-l iubeşti. Urma să ajung în iad. De asta ştiu că sunt rea. Ăsta-i secretul pe care nu i l-am spus lui Dumnezeu.

1. Plantă leguminoasă răspândită în nordul Mexicului şi sud-vestul Statelor Unite, folosită în alimentaţie.

21 DECEMBRIE, ORA 9:20 A.M. CST

Apărarea caca-de-câine

Postat de Madisonspencer@viaţadapoi.iad

Tweeter drag,

În final, poliţiştii de la secţia locală au calificat ceea ce se întâmplase drept omor deosebit de grav. Am vrut să-i corectez şi să le explic politicos că moartea bunicului meu Ben a fost mai degrabă o *întâmplare* deosebit de gravă. Poate un *accident deosebit de grav*. Dar n-am avut curaj. Înainte să califice moartea lui în vreun fel, nu ne-a sunat nimeni. Buni Minnie a trebuit să lanseze primul tir de întrebări telefonice.

În noaptea de după moartea bunicuţului Ben, buni n-a închis un ochi, aşteptând camioneta lui ruginită să oprească pe alee. M-am făcut că mă duc la culcare, dar inima îmi era în stare de alertă ascultând-o cum scotea sunete îngrijorate în salon. Stomacul gânditor mă durea pentru că nu ştiam ce trebuia să fac. Ştiam că pot să-i risipesc toate grijile, dar asta ar fi însemnat să-i spun un adevăr care-ar fi făcut-o să se simtă mai rău decât acum. Stând tolănită în patul ăla ciudat din nord, fără camere de supraveghere care să mă urmărească non-stop, mi-am imaginat cămările şi pivniţele ei de legume, unde rafturile de lemn erau pline de borcane cu murături care trăiseră şi muriseră înainte să mă nasc. Etichetele lor ca nişte pietre funerare ale unor copii născuţi morţi spuneau toată povestea cu un singur an. Castraveţii pluteau în saramură, cu coaja lor cauciucată şi străvezie, ca la un spectacol de circ organizat acasă. Ca biologia, murăturile astea erau aşa de translucide, că puteai vedea seminţele moarte ale viitoarelor generaţii incrustate în ele. Mi-am imaginat toate rândurile alea de borcane bine păstrate ca să nu adorm şi să trăiesc din nou ziua aia groaznică. Trebuia doar să închid ochii ca să-l văd pe bunicuţul meu târându-şi corpul însângerat, cu pantalonii în vine, pe podeaua dormitorului, spunând şi urlând întruna că eram rea şi blestemată pentru totdeauna.

Patul ăsta fusese al maică-mii cu vreo sută de ani în urmă, doar că ea fusese blocată aici toată copilăria. Ursuleţii ei jerpeliţi de pluş, făcuţi de sclavi chinezi, stăteau în jurul pernei mele, mirosind ca ea. Nu ca parfumul ei Chanel No. 5,

ci ca pielea ei adevărată, aşa cum mirosea când nu se spetea muncind ca mare star de film. Degetele mele se aşteptau oarecum să găsească fire din părul ei de fată de la ţară.

A doua zi trebuia să mă prefac devastată. Dacă maică-mea putea fi o actriţă faimoasă, eu puteam măcar să mă prefac că dorm. Mai târziu urma să mă prefac că sufăr din cauza acestei pierderi grele. În fiecare zi trebuia să mă prefac că nu mă simţeam rănită şi abandonată, dar în noaptea aia mimatul somnului părea un antrenament bun.

Stând în pat, m-am întrebat dacă conturul bunicuţului meu mort fusese trasat cu cretă în jurul corpului sau marcat cu o bandă de mascat pe podea, lângă scurgerea prin care i se prelinsese tot sângele. Mi-am imaginat o scenă dintr-un film unde maică-mea juca rolul unui detectiv privat dur, care era aproape să prindă un criminal în serie. În povestea închipuită, eu eram criminalul în serie, dar chiar şi să fiu acest Jeffrey Dahmer era mai bine decât să fiu o puştoaică idioată, care îşi făcuse bunicul să sângereze până la moarte tăindu-i, fără să vrea, cârnăciorul tandru cu nişte lame de metal ascuţit. Cu mintea rătăcind aiurea, mult prea obosită să dorm, m-am întrebat dacă aş putea omorî din nou. Mi-am făcut griji că aş putea prinde gustul crimei. Omorând o gamă largă de victime, poate că aş reuşi să-mi creez un tipar propriu şi să nu par o amatoare jalnică la proces.

Cealaltă variantă era să spun adevărul şi să fiu complet ridicolă la procesul meu pentru un singur omor calificat cretin, pe jumătate fumat. Orice domnişorică Bunoaca Bunăciunea putea să facă diferenţa între un penis în erecţie şi un rahat întărit de câine. Mi le-am imaginat pe colegele mele din Elveţia uitându-se la procesul meu prin satelit. Până şi scaunul electric suna mai bine decât să mă întorc la internatul ăla şi toată lumea să chicotească pe la spatele meu. În Locarno, fetele m-ar urmări veşnic pe holuri, necăjindu-mă cu batoanele lor de ciocolată care arătau ca fecalele de câine.

Nimeni n-ar crede povestea mea. Toţi şi-ar bate joc încontinuu de explicaţiile mele şi le-ar porecli „Apărarea caca-de-câine“.

Fiecare drum pe care puteam s-o apuc era un coşmar.

Vocea lui buni s-a auzit prin hol, de după câteva colţuri, mult mai joasă decât fusese acolo de unde plecase, în salon. Întâi a venit un sunet uşor: o lovitură rapidă, urmată de o serie de zuruituri scurte. Era un deget care forma un număr pe telefonul lor vechi cu cadran rotativ. Da, bunicii mei aveau telefon, dar unul prăpădit de tot. Era un telefon din ăla din care ar folosi pelerinii să-şi verifice mesajele vocale de la

Piatra Plymouth[1], legat de zid printr-un cablu pe care nu-l puteai scoate de-acolo. Zuruitul cadranului s-a auzit de şapte ori şi bunică-mea a zis:

— Da, vă rog.

Mi-am imaginat-o jucându-se cu cordonul spiralat ce lega receptorul de telefon, neputând să se ridice de pe canapea pentru că acesta era prea scurt.

— Îmi cer scuze că vă deranjez…, a zis vocea ei pe un ton uşor, melodios, pe care îl foloseşti ca să-l întrebi pe un necunoscut cât e ceasul la un colţ de stradă. Apoi a adăugat: Soţul meu n-a ajuns încă acasă şi mă întrebam dacă a fost vreun accident în seara asta.

A aşteptat. Am aşteptat împreună. Dacă închideam ochii, îmi vedeam amprentele pe un veceu murdar din spatele benzii adezive Day-Glo bine întinse, folosite pentru izolarea locului crimei. În fantezia mea, detectivii locali cu pălării cu boruri largi în genul Poliţiei Regale Canadiene Călare îşi ţineau walkie-talkie-urile lipite de fălcile pătrăţoase şi lătrau buletine de urmărire generală. Două dungi le străbăteau pantalonii pe părţile laterale, ducând către nişte pantofi lustruiţi. Am văzut un expert legist în halat alb de laborator cum lua o amprentă folosind o bucată de bandă transparentă; ţinând mostra între faţa lui şi luna din nord, studia liniile curbe, zicând: „Suspectul nostru e o fată de unşpe ani, la un metru patruzeci, durdulie, îndesată, o grasa-grăsana cât un dulap de scândură de doi pe patru, cu păr care nu stă niciodată cum vrea ea…“ Ar da din cap cu înţelepciune, citind detaliile subtile: „N-a sărutat niciodată un băiat şi nimănui nu-i place de ea“.

În momentul ăla, un portretist criminalist, stând lângă el şi desenând de zor pe un bloc mare, ar zice: „Pe baza acestor dovezi, criminala trebuie să arate aşa“. Artistul ar întoarce blocul de desen şi pe el s-ar vedea portretul meu, cu ochelarii încă pe nas, cu pistruii mei, cu fruntea mea imensă, lucioasă. Până şi numele meu groaznic ar fi scris sub desen: *Madison Desert Flower Rosa Parks Coyote Trickster Spencer*.

Prin hol s-a auzit vocea bunică-mii:

— Nu, mulţumesc, a zis. Aştept pe fir.

Nu mă gândisem o clipă să-mi acopăr urmele. Până atunci nici nu mă gândisem la cartea cu *Beagle*-ul şi la cămaşa mea pătată. Arma crimei. Lumina lunii proiecta un dreptunghi alb în dormitorul meu, iar acesta se întindea de la pervaz până la perete, pe care aproape că-l acoperea. Sub atenta supraveghere a lunii, am ieşit de sub aşternuturi şi pături şi mi-am pus a doua cea mai bună pereche de ochelari.

Am îngenuncheat lângă pat şi am băgat o mână între arcuri şi saltea, pipăind împrejur până când degetele mele au scos cartea care mă incrimina, învelită în cămaşa de chembrică. Până şi la lumina lunii puteai să vezi petele de pe ea. Erau, practic, nişte stropi mai mari sau mai mici pe pieptul cămăşii, despărţiţi, însă apropiaţi unul de altul, ca o hartă de pânză a insulelor Galápagos. În mijlocul cărţii cu *Beagle*-ul, prin Ţara de Foc, paginile erau lipite. Am încercat să le desprind cu unghiile. Ca un expert legist care ia o amprentă, mi-am vârât unghiile între cele două pagini şi le-am dezlipit încet. Hârtia era grea, cleioasă, iar paginile s-au desprins cu un sunet ca acela scos de o esteticiană coreeană când o epila pe maică-mea pe picioare cu ceară, smulgându-i toate firele de păr din rădăcină. Sunetul durerii groaznice.

Prin hol se auzea vocea bunică-mii spunând în telefon:

— Înţeleg. Mda.

Mâinile mele au despărţit paginile cărţii cum ai despărţi două perdele şi, împroşcat acolo, în petele alea negre, era un test psihologic. Petele, mai mult sau mai puţin simetrice datorită cărţii care fusese închisă, semănau cu un fluture… sau cu un liliac-vampir. În timp ce ochii mei încă mai încercau să se decidă, am zărit forma albă din mijlocul cărţii, unde se întâlneau cele două pagini. Acolo, încă albă şi tipărită cu cuvintele domnului Darwin, forma lungă şi îngustă arăta, ca o săgeată, către mine. Mi-am dat seama că petele negre în lumina lunii urmau să fie pete roşii în orice altă lumină. Mâine urmau să fie sânge. Forma fantomatică din mijloc, golul unde nu era nimic, părea să fie un contur.

Încă îngenuncheată lângă pat, am auzit un vâjâit, care era de fapt oftatul bunică-mii. Dintr-un singur foc, am auzit-o zicând în telefon:

— Mulţumesc. În douăzeci de minute sunt acolo.

Forma din inima cărţii mele era cârnăciorul mort al bunicuţului meu. Când am auzit paşii grei apropiindu-se pe hol, am închis repede cartea. Mi-a luat mai puţin de doi paşi să-mi îndes cămaşa pătată în coşul de rufe. În alţi doi paşi care se apropiau, am ascuns cartea sub pernă şi m-am aruncat înapoi în pat, între ursuleţii care miroseau a mama. La ultimul pas, ochii mei erau închişi şi mă prefăceam că sunt cufundată într-un somn adânc când adevărul mi-a bătut la uşă.

1. Locul de debarcare a lui William Bradford şi a pelerinilor de pe *Mayflower* care au întemeiat colonia Plymouth şi oraşul cu acelaşi nume în 1620.

21 DECEMBRIE, ORA 9:25 A.M. CST

Bunicid

Postat de Madisonspencer@viaţadapoi.iad

Tweeter drag,

În noaptea în care a dispărut bunicuţul meu Ben, buni a trebuit să mă ia cu ea la spital ca să aflăm ceva ce poliţiştii nu putuseră să-i spună la telefon. Ceva ce eu ştiam deja. În maşină a fumat ţigară de la ţigară. Arunca mucurile pe geam, meteori micuţi, arzători, ce împrăştiau scântei portocalii în întunericul din jur. Stele căzătoare ce prevesteau moartea. Pe atunci mi se părea destul de ciudat să stau pe scaunul din faţă, lângă un şofer care conducea. Aşa, călăuzite de faruri, am mers în căutarea viitorului sinistru.

Am vrut să arunc asupra lui buni stigmatul social al fumatului pasiv şi al aruncatului chiştoacelor pe geam, dar m-am hotărât să-nghit. Femeia asta trasă la faţă era pe cale să devină văduvă. Cu siguranţă, dezvăluirea asta melodramatică urma să aibă loc în sala de autopsie a unui legist, în faţa unei mulţimi de oameni străini. Probabil că buni urma să se prăbuşească leşinată, purtând încă uniforma compusă din şorţul de stambă, rochia de casă cu pătrăţele decolorată şi un chiştoc fumegând între buzele încordate.

Câmpuri agricole se înşiruiau de-o parte şi de alta a autostrăzii, iar farurile noastre se opreau uneori câteva secunde pe o vacă nordică murdară, îmbrăcată în piele ponosită, de proastă calitate.

Pentru călătoria noastră nocturnă, am ales să port pijamale de flanelă, flanelă roz, pe sub paltonul meu lung de şinşilă. Aveam un aer fermecător, zici că eram o domnişorică Prosti Prostituata, cu picioarele goale îndesate în papucii de casă din puf roz, cusuţi astfel încât să arate ca nişte urechi clăpăuge de iepuraşi, cu ochi negri ca nişte mărgele. Buni nici măcar nu s-a uitat la hainele mele extravagante. Mintea ei avea un avans de cinşpe kilometri şi îşi aştepta corpul în faţă la Urgenţe.

Drumul nostru mergea pe lângă dezgustătoarea insulă de trafic şi, pe când treceam pe-acolo, am văzut maşini de poliţie roind în jurul toaletelor de beton; toate farurile erau

aţintite către clădirea scundă şi urâtă, de parc-ar fi fost o scenă. Poliţiştii în uniforme care stăteau în lumina farurilor păreau nişte actori bând cafea din pahare de carton şi jucându-şi rolurile cu naturaleţe. Camioneta bunicuţului meu, cu parbrizul ei crăpat şi farul lipit, încă mai era în parcare, dar acum era împrejmuită de garduri de protecţie şi şiruri lungi de bandă galbenă. Oamenii stăteau dincolo de baricade şi priveau camioneta de zici c-ar fi fost Mona Lisa.

Când am trecut pe lângă insulă, m-am prefăcut că nu mă uit. Picioarele mele nu atingeau podeaua maşinii. Îmi legănam papuceii de casă roz cu iepuraşi şi încercam să-mi scot din minte cârnatul bunicuţului care mă învăţase cum să vopsesc în galben o căsuţă pentru păsări. Memoria mea încerca să-şi amintească degetul de rahat ca pe un deget de rahat, însă minciuna asta dinăuntrul meu mă termina psihic. E obositor, de câtă energie ai nevoie ca să nu mai ştii ceva ce-ai ştiut. Nu mă ajuta nici faptul că era două noaptea.

În vacanţa aia din nordul plictisitor, toţi am avut câte un secret: eu omorâsem pe cineva. Bunicuţul meu era pândar prin toaletele publice. Bunică-mea avea un cancer de mărimea unei cireşe, a unei lămâi, a unui grepfrut crescând în corpul ei ca într-o o grădină, dar încă nu ştiam asta.

În caz că poliţia găsea vreun martor, plănuiam să nu mai arăt ca de obicei o vreme. Ăsta-i unul dintre motivele pentru care am devenit obeză: camuflajul. Să ajung o grăsană s-a dovedit a fi o deghizare foarte deşteaptă.

Astfel, pe autostradă, în toiul nopţii, nu eram decât bunică-mea, eu şi nişte şoferi beţi. Buni a trecut pe lângă insula de trafic fără să arunce nici măcar o privire în direcţia ei. Un fum de ţigară mai târziu, după ce-a tuşit din toţi rărunchii, m-a întrebat:

— Îţi place cartea?

Am înăbuşit din nou amintirea cârnăciorului strivit, mort, conturat cu sânge de om între două pagini. Cartea aia cu *Beagle*-ul, plină de o secreţie despre care încă-mi ziceam că nu e spermă.

— E în regulă, am zis. E pur şi simplu un *tour de force*[1] literar.

Numai Dumnezeu ştie despre ce tot turuia ea acolo. M-am întins să aprind radioul şi buni m-a plesnit peste mână înainte să ajung la buton. A fost nevoie doar de lovitura aia uşoară ca stomacul meu să-şi aducă aminte de cartea lui Darwin lovind chestia aia – ce-o fi fost ea – zbârcită şi ameninţătoare.

Acum nu aveam să aflu niciodată cum se termina evoluţia.

Felul în care vorbea buni, cu buzele strânse pe filtrul maro al ţigării şi cu hârtia albă arzând, pe jumătate fumată, dinaintea feţei sale, ca bastonul unui orb. Cu vârful roşu. Orbecăia prin întuneric întrebându-mă:

— Ai ajuns la partea unde ciobănescul scoţian ajută la jefuirea unei bănci?

Bineînţeles că vorbea de cartea cu *Chemarea străbunilor*. Saga unui animal implantat cu embrioni radioactivi de cimpanzei de pe Nebuloasa Crabului. Dacă alegeam cartea lui Jack London, încă am fi fost cu toţii în viaţă. Chiar şi cu ochii închişi am ales greşit.

— Jefuirea unei bănci? am zis. Mi-a plăcut la nebunie capitolul ăla.

Buni Minnie a ridicat puţin bărbia, luându-şi ochii de la drum pentru o clipă. S-a uitat în oglinda retrovizoare, privind scena crimei din toaletă cum se micşorează din ce în ce mai mult, devenind dintr-un spaţiu real o stea în noapte.

— Dar la partea unde câinele îl vede pe nebunul ăla omorându-l pe bătrân cu sânge-rece? a întrebat ea. Acolo ai ajuns?

Farurile noastre deschideau drumul, luminând o bună bucată din autostrada nordică, iar eu priveam orizontul calm fără să-i răspund. În schimb, mi-am imaginat piersici, caise, cireşe, roşii, boabe de fasole murate, chiar şi pepeni muraţi, păstrate în borcane de sticlă. O comoară a mâncărurilor, recompensa asta înecată în prea mult zahăr sau prea multă sare ca să nu-şi poată face bacteriile cuib. Buni Minnie opărise, fiersese şi pusese la borcan o tonă de mese viitoare pentru ea şi bunicuţul, iar acum era singură. Cea mai bună cale de-a o susţine era s-o ajut să le mănânce. Poate am fi reuşit, împreună, să nu lăsăm să se ducă pe apa sâmbetei toţi anii ăia de curăţat şi scos sâmburi.

Buni mi-a zis:

— Ştii, tot timpul mi-a părut rău de ciobănescul ăla scoţian. Dac-ar fi spus adevărul, ar fi fost şi-acum iubit de toată lumea, a adăugat.

Oricare-ar fi fost lucrurile alea despre care vorbea ea, nu erau în nici o care pe care s-o fi citit. În loc să-i mai torn nişte minciuni, am înclinat capul şi am lăsat gâtul moale. Mi-am băgat mâinile în buzunarele hainei de şinşilă. Am închis ochii şi am scos un sforăit, de parc-aş fi adormit, însă a sunat ca şi cum aş fi citit cuvântul *sforăit* de pe o mie de cartonaşe ajutătoare.

Buni Minnie a zis:

— Toată lumea ştia că doar se apăra.

Buni a trebuit să facă o pauză din vorbit ca să tuşească zdravăn. Iar pentru mine maşina aia era plină până la refuz de cuvinte pe care nu voiam să le spun. Dacă buni urma să fie rănită, nu eu aveam s-o rănesc.

Nu puteam să-i spun secretul meu, aşa cum nici ea nu-şi putea tuşi tumora.

La spital s-a prefăcut că mă trezeşte şi eu m-am prefăcut ameţită, clipind des şi imitând nişte căscaturi. Una dintre consecinţele neintenţionate era că trebuia să facem o înmormântare, iar părinţii mei ar fi trebuit să vină. Aveau să mă ia şi să mă ducă cu ei, iar salvarea asta părea un lucru pentru care merita să omori pe cineva. Am mers de mână, buni şi cu mine, pe aleea din faţa spitalului şi prin lumina orbitoare din spatele uşilor de sticlă. Podeaua acoperită cu linoleum era lustruită aşa de tare, că părea la fel de strălucitoare ca tavanul fluorescent, iar sala de aşteptare părea să fi fost făcută sendviş între cele două tipuri de lumină. Când am ajuns acolo, m-a lăsat lângă reviste, într-un scaun tare de plastic, ce ar fi fost grozav de şic în Oslo, dar în nord era pur şi simplu neîngrijit. Printre reviste erau şi trei numere vechi din *Cat Fancy* cu poza cu mine mângâindu-mi pisoiul, pe Tigrişor, pe copertă. Începând cu *People*, *Vogue* şi *Time*, m-am apucat să frunzăresc fiecare revistă, încercând să găsesc imagini din cealaltă viaţă a mea. Viaţa mea adevărată.

Dintr-odată m-am speriat că bunicuţul e viu, într-un pat din apropiere, legat la o pungă moale, atârnată cu capul în jos, cu sânge *second hand*, râzând şi mâncând Jell-O în timp ce le povestea asistentelor cum nepoţica lui durdulie şi răsfăţată încercase să-i reteze cârnăciorul când tot ce făcuse el fusese doar o mică farsă. După aia l-am auzit pe un ofiţer de poliţie care a trecut pe lângă mine zicându-i unui doctor cuvintele „omor deosebit de grav“ şi m-am gândit că sunt în siguranţă.

În raza mea auditivă, ofiţerul povestea cum portmoneul, ceasul şi verigheta bunicului dispăruseră şi am simţit că încep să spumeg dându-mi seama că cineva ar putea fura de la un bătrân care zace mort pe podeaua unei toalete publice. E-adevărat că eu l-am omorât. Se înţelegea de la sine. Dar eu eram Mica lui Păstaie de Fasole. Asta schimba situaţia. Din ce vorbeau, mi-a fost clar că poliţia nu-nţelesese nimic din toată afacerea asta. Mă enerva să-i las să îi dea înainte cu teoriile alea complet greşite, dar nu vedeam nici un motiv pentru care buni trebuia să fie văduvă *şi* să ştie că soţul ei fusese un pervers.

Nimeni n-a zis nimic de euroii şi de rublele mele mânjite de sânge sau de ochelarii mei sparţi sau de cuţitul de sticlă făcut din cioburile borcanului cu ceai. Poliţistul a zis:

— Un criminal complet nebun.

Doctorul a zis:

— Mutilare rituală.

Trimiţând la extratereştri, am sperat eu.

Poliţistului i-a scăpat:

— Cult satanic.

În tot timpul ăsta am crezut că vorbeau prostii despre bunicuţul meu Ben, dar după aia mi-am dat seama că de mine era vorba. Se refereau la un criminal sărit de pe fix, în libertate, dar criminalul ăsta eram eu, fetiţa care stătea în sala de aşteptare în papuci de casă cu iepuraşi şi haină de blană. Doar pentru că el era mortul fără bani şi sânge, cu cârnatul smuls pe jumătate, bunicu-meu reprezenta partea vătămată. Nu era corect. Da, mă durea când auzeam autorităţile vorbind despre mine ca despre un „sadic nenorocit“, însă – dac-aş fi încercat să mă apăr – aş fi ajuns în scaunul electric, iar asta n-avea cum s-o facă pe buni să se simtă mai bine. Sau să-mi facă părul rebel, care zbura în toate părţile, să arate mai bine.

1. Tur de forţă, capodoperă (în fr., în orig.).

21 DECEMBRIE, ORA 9:29 A.M. CST

O carte nouă şi un băiat nou

Postat de Madisonspencer@viaţadapoi.iad

Tweeter drag,

Abia la înmormântarea bunicuţului mi-am dat seama că buni începuse să tuşească altfel, mult mai tare ca înainte. Printre bebeluşi, unul plânge, altul tuşeşte ca să atragă atenţia plină de iubire a cuiva. Alţi bebeluşi beau vodcă şi bagă în ei droguri ilegale. Alţi bebeluşi îşi dau întâlniri cu bărbaţi care abuzează de ei. Sau mănâncă prea mult. Până şi atenţia negativă e mai bună decât să ajungi un orfan din ţările baltice, uitat într-un pătuţ, depozitat într-un salon de spital plin de golani renegaţi. Tuşind pe tot parcursul înmormântării bunicuţului Ben, tuşind şi dregându-şi vocea lângă mormânt – aşa îşi exprima de fapt buni nevoia de compasiune. Niciodată nu mi-am imaginat că şi-ar transforma nevoia emoţională în cancer.

În ciuda rugăminţilor mele, ai mei n-au venit în nord la înmormântare. Au angajat un echipaj de filmare cu o dubă ce transmitea prin satelit evenimentul, în timp real, către casa lor din Tenerife. Chiar şi aşa, era plin de paparazzi pe-acolo. În *New York Post* apăruse titlul: „Tatăl unui megastar găsit mort în toaleta groazei“.

În loc de flori sau felicitări cu condoleanţe, maică-mea ne-a trimis bunică-mii şi mie nişte coşuri mari de cadou pline ochi cu Xanax.

De fiecare dată când suna telefonul mă aşteptam ca poliţia să mă cheme să-mi administreze injecţia letală. La înmormântare am purtat un voal negru Gucci peste nişte ochelari de soare Foster Grant. Am purtat o blană *vintage* de nurcă Blackglama până la genunchi şi mănuşi negre, în caz că avea de gând vreun detectiv particular să-mi ia amprentele de pe băncile stranei. Ca să-i răspund SIDACanadienceiEmily, micuţei Emily, biserica era, de fapt, o clădire rustică cu şindrilă, unde un corp mort nu părea deloc deplasat, aşezat cum era lângă farfurii de unică folosinţă pline cu prăjiturele cu unt de arahide. Enoriaşii păreau cu adevărat îndureraţi de trecerea tragică în nefiinţă a

bunicuţului şi îşi manifestau empatia aborigenă printr-un cadou: o carte. Spre deosebire de cartea cu *Beagle*-ul sau cea cu *Chemarea strămoşilor*, volumul ăsta era tipărit de curând, un titlu abia apărut, legat într-un material frumos, aproape-de-piele. Părea să fie lectura de plajă de anul ăsta, pentru că toată lumea ţinea în mână un exemplar. Aveam în faţă megabestsellerul momentului, acest *Angela's Ashes* sau *Codul lui Da Vinci du jour*[1]. O privire rapidă asupra cărţii îmi dădea de înţeles că era ceva postmodern, o poveste spusă din mai multe puncte de vedere – foarte Kurosawa ca structură – o creaţie epică centrată pe intrigă, cu săbii-şi-sandale, plină de magie şi dragoni, de sex şi violenţă. Am acceptat ofranda lor rustică, ce ţinea loc de condoleanţe, cu aceeaşi graţie cu care ar fi acceptat maică-mea un Oscar.

Cu litere aurii, pe cotor, era imprimat titlul: *Biblia*.

La fel de bizar ca un roman semnat de Tolkien sau Anne Rice, volumul ăsta înşira o poveste elaborată despre creaţie. În inima mea, ar fi putut foarte uşor să-i ia locul cărţii cu *Beagle*-ul, cu parfumul de didacticism de secol al XIX-lea al domnului Darwin. Saga lui înfăţişa existenţa ca pe-o poveste pe care o trăieşti o singură dată, o luptă disperată de a îndura şi procrea. Nu e reconfortant să ştii că, atunci când dai ochii cu moartea, nu eşti decât o variaţie plină de cusururi a vieţii, ce îşi găseşte sfârşitul într-o fundătură a evoluţiei. În timp ce cartea cu *Beagle*-ul spunea o poveste despre moarte după moarte, adaptare continuă şi eşec – toată istoria sudată la propriu cu spermă şi sânge –, cartea cu *Biblia* promitea o viaţă eternă şi fericită.

Supravieţuirea celui mai puternic contra supravieţuirii celui *mai drăguţ*.

Pe care dintre autori l-ai alege, Tweeter drag, pentru o lectură înainte de culcare?

Biserica asta modestă avea până şi un club de carte săptămânal, unde lumea discuta cea mai nouă senzaţie din domeniul literaturii. Pentru a-mi da cartea, locuitorii simpli din nord l-au împins în faţă pe un puşti de vârsta mea. Când ieşeam din biserică împreună cu buni, blondul ăsta drăguţ s-a desprins împleticindu-se de grupul lor pestriţ. În mâinile strânse la piept ţinea cartea cu *Biblia* şi ochii mei de fetiţă de unşpe ani, care deja se săturase de oameni, l-au văzut îmbrăcat în zdrenţele lui spălate de curând, ca pe un jucător minor, al cărui destin era să mulgă vaci şi să toarne alţi muncitori agrari asemenea lui şi să moară, în cele din urmă, într-un anonimat pe care n-ai putea spune că nu-l merita, probabil victimă a unei combine defecte. El, un David

Copperfield rural, şi eu, o globe-trotteriţă fermecătoare care poartă doar haine la modă, păream să fim de aceeaşi vârstă fragedă. O ţărancă brutală l-a împins către mine cu mâna ei aspră, zicând:

— Dă-i-o bietei fetiţe, Festus.

Ăsta era numele lui, Festus. A pus cartea în mâinile mele acoperite de mănuşile negre.

Chiar dacă nu m-am îndrăgostit pe loc, Festus mi-a stârnit curiozitatea romantică. O scânteie, cel mai probabil energia statică a naturii, a sărit de la el la mine, aşa de puternică încât am simţit şocul micuţ prin mănuşile elegante. Am acceptat cadoul lui cu o încuviinţare scurtă din cap şi un murmur de recunoştinţă. Prefăcându-mă a fi distrusă emoţional, m-am făcut că leşin pe el, iar braţele lui puternice, de fermier, m-au prins în cădere. În îmbrăţişarea noastră, braţele prepubere ale lui Festus m-au strâns zdravăn; doar cartea cu *Biblia* mai stătea pavăză contactului direct al zonelor noastre inghinale sensibile.

Festus, ţinându-mă o clipă în braţe, mi-a şoptit:

— Cartea Sfântă o să te sprijine, domnişoară Madison.

Şi da, Tweeter drag, Festus era un primitiv sălbatic, mirosind a găinaţ de pasăre, care îi rămăsese pe sub unghii, dar a folosit cuvântul *sprijine*.

’Mnezăi. Eram înnebunită.

— *Au revoir*[2], i-am zis cu răsuflarea tăiată flăcăului meu îndrăzneţ. Pe data viitoare… o să ne-ntâlnim la…, am citit repede titlul cărţii… la ora de *Biblie*.

Buzele lui înflăcărate de copil au şoptit:

— Mişto ceas…

Şi din momentul ăla am fost la degetul mic al tânărului fermier. Mintea mea fertilă a început imediat să depene scenarii romantice desfăşurate în lumea aceea a agriculturii de subzistenţă. Împreună ne-am fi câştigat pâinea zilnică din pământurile sărăcăcioase din nord şi iubirea noastră ar fi fost materia primă a unui poem de Robert Frost.

Ca să mă înveselească după înmormântare, buni Minnie făcuse tartă cu mere şi prăjitură Bundt cu glazură de lămâie şi flan de caise. Prăjitură sfărâmicioasă cu mirodenii, gogoşi cu sirop de arţar, găluşte cu cireşe, plăcintă de piersici, tort Betty de pere, tartă cu stafide, fursecuri cu fulgi de cocos, plăcintă cu nucă, tartă cu scorţişoară, tartă cu prune şi cremă de alune de pădure. A înălţat piramide de fursecuri cu nuci pecan pe farfurii. Platouri de prăjiturele cu ghimbir şi biscuiţi. Ocupată să pună la rece brioşe glasate şi gogoşi glazurate, nu era mai văduvă decât fusese înainte. Niciodată nu ştii care sunt

înţelegerile complicate pe care le încheie doi oameni ca să rămână căsătoriţi după primele zece minute. Poate că ştia de prostiile pe care le făcea bunicuţul pe insula de trafic. Cât despre mine, am găsit cartea lui Jack London în biblioteca din salon, am dus-o în dormitor împreună cu o farfurie plină cu brioşe şi am citit din ea, aşteptând să ajung la embrionii de cimpanzeu. Până să trec de mijlocul cărţii am hotărât că ce nu-şi spun doi oameni unul celuilalt formează o legătură mai puternică decât sinceritatea.

Brioşele cu căpşuni ale lui buni mă mituiau să nu spun adevărul. Se prea poate ca brioşele să fi fost pedeapsa pentru toate minciunile alea. La ferma lui buni nu puteai vedea decât până la primul copac. Aşa că era greu să te gândeşti la viitor. Orice viitor.

Nu numai în ziua înmormântării, nici la o zi după aia, nici la două zile după aia, ci la o săptămână după aia *încă* mâncam. Buni Minnie spărgea ouă, turna lapte dintr-o cutie de carton, lua cu cuţitul un pătrăţel de unt de pe o farfurie pe care o scotea din frigider. Presăra făină. Tuşea. Punea zahăr cu lingura. Tuşea. Îmi arăta toate lucrurile astea oribile cu care faci mâncare: ulei vegetal, drojdie, extras de vanilie, fixa temperatura cuptorului şi turna cu polonicul aluat spumos în forme de brioşă, tuşind cuvintele:

— Când era de vârsta ta, maică-ta venea tot timpul acasă plină de păduchi…

Buni Minnie îşi depăna viaţa în sens invers în timp ce gătea, recitând detaliile ca pe ingrediente. Cum maică-mea făcea pipi-n pat. Cum maică-mea a mâncat odată rahat de pisică şi buni i-a scos o tenie lungă cât un fir de spaghete din fund. Nici măcar povestea asta nu m-a oprit din mâncat.

I-a dat înainte – pe larg – despre cum maică-mea a cumpărat un bilet la loto şi a câştigat averea ce urma să fie zestrea ei de actriţă în devenire.

Noaptea, cartea cu *Beagle*-ul, băgată între saltea şi somieră, nu mă lăsa să dorm deloc. Stăteam trează, cu cărămida aia înfiptă în şira spinării, convinsă că procurorul districtual urma să bată la uşa dormitorului meu cu un mandat de percheziţie. Investigatorii urmau să mă aşeze într-o cameră goală, cu un singur bec atârnând deasupra mea, insistând că au găsit nişte cuvinte imprimate în oglindă pe cârnăciorul mort al bunicuţului. Era evident că toate cuvintele se luaseră sau fuseseră transferate de pe arma crimei. Cuvintele alea erau amprentele de care aveau nevoie ca să bage pe cineva la închisoare. Cuvintele în oglindă erau: *Wollaston*, *colibă*, *guanaco*, *Goeree*[3], *fuegieni*[4], *scorbut* şi,

cel mai groaznic dintre toate, *Beagle*. O gaşcă de gealaţi de la poliţie urma să-mi întoarcă dormitorul cu susul în jos şi să descopere cartea ascunsă.

În rarele momente când adormeam, bunicuţul meu mort împingea un cărucior plin cu hotdogi în cameră şi mă servea cu cârnăciori polonezi fierţi, cu varză acră şi sânge. Sau cu o farfurie cu tenii aburinde din rahat de pisică în sos marinăresc.

De parc-ar fi fost un alt coşmar, într-o zi buni sorta hainele murdare şi a intrat în bucătărie cu ceva albastru în mână. Eu stăteam la masă, mâncând o plăcintă cu brânză. Nu o *felie* de plăcintă cu brânză – îmi făceam drum cu o furculiţă prin mijlocul unui ocean de plăcintă cu brânză, nu gustând-o doar, ci înfulecând-o cu viteza luminii. Pe masa din bucătărie era cartea cu *Biblia*, deschisă. M-am oprit din citit şi mestecat, în mijlocul unei înghiţituri, când am văzut cămaşa mea albastră, de chembrică, mototolită în mâinile ei şi m-am străduit din toate puterile să nu mă înec.

Nu că mi-aş fi mestecat mâncarea. Felul în care mâncam la vremea aia era mai degrabă opusul vomitatului.

În faţa mea, la fel de aproape ca următoarea furculiţă plutitoare plină de plăcintă cu brânză, erau petele misterioase de salivă uscată. Cu o privire blândă şi sinceră, bunică-mea m-a întrebat, tuşind cuvintele:

— Strop de ploaie? Îţi aminteşti de ce-s petele astea, ca să ştiu cum să le scot?

În primul rând, nu eram tocmai sigură că ştiam. În al doilea rând, eram sigură că n-ar fi vrut să ştie. Mutându-mi plăcinta gustoasă departe de petele uscate, îngălbenite, am zis:

— Muştar de Dijon.

Spre groaza mea, buni a ridicat materialul mototolit aproape de faţă şi s-a uitat atent. A râcâit o pată întărită cu unghia, zicând:

— Nu mi se pare că-i muştar…

Din pata pe care o râcâise au început să zboare particule ca de praf. Au aterizat pe furculiţa mea. Pe farfuria mea pe jumătate plină cu plăcintă. Buni Minnie şi-a apropiat şi mai tare faţa de cămaşa pătată şi a întins vârful limbii către ea.

— Nu-i muştar! am ţipat eu.

Furculiţa mi-a căzut zăngănind pe podea. M-am ridicat în picioare aşa de repede, că scaunul de crom s-a clătinat şi a căzut în spatele meu. Bufnetul a făcut-o pe buni să fie foarte atentă la ce ziceam. Calmă acum, am spus:

— Nu-i muştar.

Ea s-a holbat la mine, băgându-şi limba în gură, în siguranţă.

— Sunt muci, am zis.

Ea a întrebat:

— Muci?

Am strănutat şi a trebuit să-mi şterg nasul cu ceva, i-am explicat eu. Nu aveam nici un şerveţel la-ndemână, aşa că am fost nevoită să-mi folosesc cămaşa.

Ochii rotunzi şi uluiţi ai lui buni au cercetat arhipelagul Galápagos de pete întărite.

— Toţi ăştia sunt mucii tăi? a întrebat ea, de parcă eu eram cea care urma să moară din cauza cancerului pulmonar.

Am ridicat din umeri. Nu mi-a mai păsat. Atâta timp cât n-o răneam, putea să creadă că eram un animal murdar şi dezgustător. Aveam unşpe ani şi mă umflam ca o scroafă de rasă.

Ca la comandă, a tuşit şi-a tuşit şi-a tuşit, ruşinată, ascunzându-şi faţa roşie după cămaşa albastră, mototolită, pe care-o ţinea în mână. Tusea ei suna ca atunci când bunicuţul Ben se pregătea să scuipe, adunându-şi saliva cu bucăţi de tutun din gâtlej. Venele proeminente de pe gâtul ei arătau ca hărţile lui Darwin cu sistemele fluviale. Era o tuse aşa de îngrozitoare, că nu se putea opri nici măcar când am văzut amândouă chestia aia stacojie pe care o scuipa peste petele de salivă deja uscate.

Cu zeama de cârnăcior şi sângele de plămâni pe ea, cămaşa aia de chembrică putea fi considerată pe moarte.

Ce-am învăţat e că niciodată nu-i prea târziu să salvezi pe cineva. Şi de fiecare dată-i prea târziu. Şi care sunt şansele să poţi face într-adevăr ceva? Şi în loc să-i spun lui buni că nepoţica ei era o mincinoasă şi că soţul ei era un pervers nenorocit şi că propria ei fată, acum star de cinema, n-o plăcea foarte tare, i-am spus că făcea cea mai bună plăcintă cu brânză şi unt de arahide din lume. Şi i-am întins farfuria goală, cerându-i încă o porţie.

1. Al zilei (în fr., în orig.).

2. La revedere (în fr., în orig.).

3. Insulă din sudul Olandei.

4. Indigeni din Ţara de Foc.

21 DECEMBRIE, ORA 9:33 A.M. CST

Numărătoarea inversă către la revedere

Postat de Madisonspencer@viaţadapoi.iad

Tweeter drag,

Noaptea târziu, în patul meu din nord, am devenit din nou naturalistă. Încercând să adorm, am supt ceva dulce, cu mult zahăr, de sub unghii şi am privit în întuneric, spre locul unde ştiam că trebuie să fie tavanul. Şi am ascultat. Am ascultat şi am numărat. Puteam să spun în orice moment unde era buni – în bucătărie, salon, dormitor – doar după tusea ei, ca după cântecul regulat al unei păsări, o melodie atât de reconfortantă şi totodată atât de cumplită. Tusea aia. Accesele alea de tuse. În acelaşi timp, ele dovedeau că era încă în viaţă şi că n-avea să fie pentru totdeauna. În nopţile alea am învăţat să mă agăţ de fiecare acces de tuse, de fiecare val de chihăituri şi hârcâieli. Cu tot disconfortul dat de cartea cu *Beagle*-ul, care mă împungea în spate, adormeam într-un târziu cu cartea cu *Biblia* deschisă pe piept, lipită de inimă.

În acelaşi fel în care oamenii ar număra secundele dintre fulger şi tunet, eu număram secundele dintre chihăituri. *Un aligator*, *doi aligatori*, *trei aligatori*. Sperând că, dac-aş fi numărat mai mult, buni Minnie s-ar fi simţit mai bine. Sperând măcar că avea să adoarmă. Dacă ajungeam la *nouă aligatori*, îmi spuneam că nu avea decât o răceală. Poate o bronşită, dar ceva vindecabil. Până s-ajung la *douăzeci de aligatori* deja moţăiam, văzându-l pe bunicuţul meu Ben mort, pe jumătate dezbrăcat, din coşmar cum îşi înfigea ghearele pline de sânge în cearşafurile mele. Dar în cele din urmă chihăiturile izbucneau din nou, împreună cu sufocarea şi gâfâitul, atât de dese că de-abia puteam să strecor un aligator între ele.

În pat îmi lingeam degetele. Buni şi cum mine făcuserăm pop-corn cu caramel toată ziua şi mirosul umplea casa. Ţi-am zis că a doua zi era Halloweenul? Ei bine, aia era noaptea din ajunul Halloweenului şi pregătiserăm pop-corn cu caramel ca să-l împărţim celor care veneau cu „ne daţi ori nu ne daţi“. Ca muncitorii din halele din străinătate, amestecaserăm pop-cornul cu sirop de porumb şi câteva

picături de colorant alimentar portocaliu, după care modelaserăm porumbul cu mâinile unse cu unt ca să facem nişte dovlecei noduroşi. Lipiserăm pe ei bomboane Candy corn în formă de boabe de porumb ca să facem nişte dovleci cu ochi ascuţiţi şi dinţi de vampir. Apoi îi împachetaserăm în hârtie cerată.

Şi am apucat să-ţi spun că am condimentat toate trataţiile noastre pentru Halloween cu proviziile mele vaste de Xanax de la înmormântare? *Ei bine, să nu facem risipă…*, m-am gândit.

Un chihăit s-a auzit din dormitorul lui buni şi am numărat: *un aligator… doi aligatori…*, dar un altul a venit mult prea repede. Cu detaşarea unui Darwin, am început să clasific chihăiturile după caracteristici. Unele erau uscate. Altele erau umede. Al treilea tip era doar un şuierat sufocat. Putea să fie, să zicem, primul tuset al unui bebeluş care învăţa să respire sau ultima gură de aer pe care o trăgea în piept cineva pe moarte.

Ascultând cu atenţie, tolănită în pat, buricele degetelor mele aveau gust de clătite cu unt şi sirop. De cum s-a auzit ultimul chihăit, am numărat: *un Mississippi… doi Mississippi… trei Mississippi…* până când un altul m-a forţat s-o iau de la-nceput.

Părinţii mei nu sărbătoreau nici Crăciunul, nici Pesah-ul[1], nici Paştele, dar felul în care sărbătoreau Halloweenul compensa un milion de sărbători ignorate. Pentru maică-mea era vorba doar de costume şi de însuşirea unor personalităţi arhetipale alternative, bla-bla-bla. Taică-meu era chiar mai plictisitor când venea vorba de asta, delirând despre răsturnarea ierarhiilor puterii şi copiii subjugaţi trimişi în lume ca renegaţi pentru a cere tribut de la hegemonia triumfătoare a adulţilor. Mă îmbrăcau ca Simone de Beauvoir şi-mi dădeau drumul pe holurile Ritz-ului din Paris ca să cer egalitate de gen la locul de muncă şi batoane Hershey mari, dar singurul lucru pe care-l urmăreau era să-şi demonstreze propria perspicacitate politică. Într-un an m-au îmbrăcat ca Martin Luther şi toată lumea cu care m-am întâlnit m-a întrebat dacă eram Bella Abzug[2]. Adulţi, bleah!

În patul meu din nord, chihăiturile nu s-au mai auzit până am ajuns la *şaişpe aligatori* şi mi-am încrucişat degetele lipicioase sub plapumă, sperând să am noroc. M-am gândit, pentru o clipă, să mă îmbrac ca Charles Darwin anul ăsta, dar nu am vrut să fiu nevoită să dau explicaţii pe fiecare prag provincial din cartierul ăsta vechi şi plictisitor.

Am ajuns la *douăşnouă de aligatori*. Am ajuns la *treişpatru de aligatori*.

Uşa dormitorului s-a deschis fără zgomot şi o mână zbârcită s-a întins către mine direct din holul umbrit. O siluetă a început să se târască în cameră, deshidratată şi scheletică, cu faţa ca un craniu lacom pătat cu insecticid. În loc de lanţuri fantomatice, trăgea după ea o cataramă argintie. Cu o mână osoasă întinsă în faţă, îmi oferea un răhăţel lung, întărit, de câine, cuibărit într-o chiflă de hotdog. Beţigaşul de rahat era decorat cu o buclă aurie de muştar de Dijon. Vedeam în fiecare noapte monstrul ăsta sau o variantă a lui, dar în ultima vreme asta era o veste bună, întrucât însemna că în sfârşit reuşeam să adorm. Gata cu număratul. Aveam un coşmar, dar adormisem. Asta însemna că şi buni adormise.

Patul care cândva fusese al maică-mii era cald şi moale. Buni schimbase aşternuturile în ziua aia, iar cele noi miroseau a aer curat, fiindcă stătuseră o întreagă după-masă însorită pe sârma de rufe. Nu mă mai durea nimic.

Cadavrul bunicuţului Ben înota pe podea, cu pantalonii de gabardină în jurul gleznelor. Craniul rânjit a şuierat:

— Criminalo!

Şi în timp ce se târa din ce în ce mai aproape, cadavrul lăsa în urmă o dâră de sânge.

Nu mă mai durea nimic.

La fel de repede ca un chihăit, m-a trăsnit: cartea cu *Beagle*-ul. N-o mai simţeam. Împunsătura ei dureroasă. Monstrul rânjit – bunicuţul meu mort – dispăruse şi acum eram trează. Ieşind în grabă din aşternuturi, am văzut că pe podea nu era sânge. Uşa era închisă. Mi-am băgat amândouă mâinile până la coate sub saltea şi am pipăit în jur. N-am găsit nici o carte. M-am târât de-a lungul patului, căutând peste tot între saltea şi somieră, dar tot n-am găsit nici o carte. Un coşmar mai cumplit decât cel mai rău coşmar al meu. Am îngenuncheat lângă pat şi m-am rugat să fiu încă adormită, să fie doar un vis. Nu c-aş fi crezut în Dumnezeu pe-atunci, dar o văzusem pe maică-mea jucând rolul unei călugăriţe pioase într-un film la un moment dat, iar personajul ei îşi petrecuse jumătate din timpul de filmare în genunchi, murmurând rugăciuni cu mâinile împreunate.

Când am văzut că asta nu funcţionează, am ieşit pe vârfuri din cameră şi am pornit-o pe hol, până la biblioteca din salon. În lumina chioară, am pipăit cu degetele cotor după cotor şi am găsit-o: *Călătoria pe Beagle*. Făcea din nou cărţile să stea înghesuite una-n alta, ca prima dată când o descoperisem, arătând la fel, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Ca şi cum fiecare lucru sângeros din ultimele

săptămâni se petrecuse în vis. Poate de asta nu am reuşit s-o scot din raft, pentru că nu voiam s-o deschid şi să văd realitatea sângeroasă în formă de cârnăcior. Pentru că nici măcar nu voiam să mă gândesc că buni descoperise adevărul.

Am stat în salonul întunecos până când lumea s-a transformat în Halloween la miezul nopţii, numărând: *şapte sute opt aligatori, şapte sute nouă Mississippi*…, mişcându-mi mâna în aer între mine şi carte până când a-nceput să mă doară umărul. Mâna mea întinsă cum fusese mâna în putrefacţie a bunicuţului. Degetele mele portocalii de la popcorn; portocaliul părea roşu închis în întuneric.

Am numărat aşa, fără să accept adevărul, până când cineva a rupt vraja. Buni a tuşit. Sunetul groaznic atât de reconfortant a venit din dormitorul ei, dovada vieţii şi a morţii, chihăituri peste chihăituri, aşa de dese că m-am oprit din numărat. Am lăsat cartea acolo şi m-am întors în pat.

1. Paştele evreiesc.

2. Avocată americană, activistă socială şi feministă.

21 DECEMBRIE, ORA 9:35 A.M. CST

Halloween

Postat de Madisonspencer@viaţadapoi.iad

Tweeter drag,

Singurul lucru care face din toamnă o tragedie e că ne aşteptăm ca vara să ţină o veşnicie. Vara-i vară. Toamna-i toamnă. Nici bunicuţele nu ţin o veşnicie. De Halloween, buni Minnie îmi pusese geamantanele pe patul din dormitor şi făcuse bagaje de dimineaţă până seara. A doua zi, în noiembrie, o maşină urma să mă ia de-acolo şi să mă ducă la Boston, pentru avionul de New York, pentru avionul de Cairo, pentru avionul de Tokyo, pentru tot restul vieţii mele. În timp ce-mi împachetam hainele, mi-am dat seama că trăiam un veşnic drum către casă, din Mazatlán la Madrid la Miami, dar nu ajungeam niciodată.

Călcând şi împăturind lenjeria de corp, buni îmi povestea:

— Când era de vârsta ta, maică-ta se scobea în nas şi lipea mucii de dosul scaunului. Îşi rodea unghiile de la picioare, povestea. Maică-ta scria pe cărţi, povestea…

Vara aia din nordul plictisitor fusese cea mai lungă perioadă pe care o petrecusem într-un singur loc. Într-un fel, mă întorsesem în timp şi trăisem copilăria maică-mii. Acum ştiam de ce mama plecase de-aici în graba aia frenetică, în lumea largă, să se întâlnească cu toţi oamenii posibili şi să facă toate lucrurile greşit.

Învârtindu-mă pe lângă bagajele mele pe jumătate pline, am întrebat:

— *Unde* scria?

În timp ce îndesa înăuntru hainele mele proaspăt spălate, luate de pe sârmă, buni a repetat:

— Maică-ta scria pe cărţi.

Creionul şi Pixul Albastru. Ferigile şi firele de cimbru şi petalele de trandafir.

N-am întrebat, Tweeter drag, care fusese soarta cămăşii mele de chembrică distruse de spermă.

Patterson zice să culeg flori…

Leonard vrea să culeg nişte flori…

Astea toate fuseseră gândurile maică-mii şi ale lui buni, când erau de vârsta mea. M-am uitat la buni la fel de atentă cum mă uitam în oglindă. Pentru că acolo era nasul meu, viitorul meu nas. Coapsele ei erau ale mele. Felul cum îşi apleca umerii în faţă când mergea era felul cum aveam să merg şi eu într-o zi. Până şi tusea ei, aspră şi neîntreruptă, urma să fie o parte a moştenirii mele. Petele de ficat de pe mâinile ei aveau să presare cândva mâinile mele. Părea un lucru imposibil: să îmbătrâneşti. Mă speriau toate chestiile pe care trebuia să le fac ca să am riduri.

Buni nu m-a întrebat niciodată despre borcanul cu ceai care lipsea. Nu părea să-şi dea seama că purtam a doua cea mai bună pereche de ochelari pe care-o aveam. Şi că, dacă înainte nu mâncam nimic, acum înfulecam totul. În Toulouse, bucătarii zic că prima clătită e întotdeauna *pour le chat*. Pentru pisică. Prima clătită e întotdeauna plină de defecte, arsă sau ruptă, aşa că i-o dau pisicii. M-am decis cumva că puteam face acelaşi lucru cu defectele lui buni. Cu cât gătea şi cocea mai mult, cu atât mâncam mai mult. Puteam să-i iert păcatele mâncându-le. Şi, dacă nu să le iert, măcar puteam să le car în jurul şoldurilor, ca pe propria povară.

Cu fiecare îmbucătură îmi înghiţeam frica şi îmbătrâneam. Şi mă îngrăşam. În fiecare îmbucătură îmi înghiţeam vina groaznică.

Cartea cu *Beagle*-ul mă învăţase despre ouăle de ţestoasă, dar cartea cu *Biblia* mă învăţa despre Iisus Cristos şi Iisus părea să fie cel mai bun aliat pe care puteam să-l am în lupta cu părinţii mei făcători-de-bine. Ce vară fusese aia. Mă făcusem cât un butoi… cât o buturugă… groaznică, de fapt. Începuse să-mi placă cititul. Şi omorâsem un om. Îmi omorâsem bunicul. Şi învăţasem ce-nseamnă discreţia.

Da, poate c-aveam unşpe ani şi eram în secret o ucigaşă de bunici, o snoabă pasiv-agresivă care ura nordul, dar am învăţat ce-nseamnă *discreţia*. În vara aia am învăţat să fiu discretă şi rezervată şi răbdătoare: calităţi pe care părinţii mei cândva-hipioţi, cândva-punkişti, cândva-orice n-o să le aibă niciodată.

De Halloween n-am zis nimic când am văzut-o pe buni strecurându-se pe lângă mine pe vârfuri. Mă prefăceam că trag un pui de somn pe canapeaua din salon, când ea s-a strecurat până la bibliotecă şi din zidul de cărţi a scos una pe care n-o observasem niciodată. Ascunzând cartea în şorţ, buni Minnie a dus-o în camera unde-mi făcea bagajul.

Dând dovadă de un autocontrol ieşit din comun, n-am mâncat coşuleţul de pop-corn cu caramel portocaliu pe care îl pregătiserăm pentru musafirii din noaptea asta.

Când nu se uita, am tras cu ochiul în geamantan. Cartea era îngropată sub puloverele mele bine împăturite. *Persuasiune* de Jane Austen. O carte pe care urma s-o ador pentru tot restul scurtei mele vieţi.

Când soarele a apus peste nordul plictisitor, un pâlc de monstruleţi a început să mişune prin întuneric. Au apărut scheletele. Au apărut fantomele. Veneau de peste tot, cărând feţe de pernă şi pungi de hârtie. Parcă se materializau din tenebre, cu feţele murdare pline de noroi din cimitir şi cu hainele lor rupte. Cu mâinile pătate de sânge, zombii şi vârcolacii ăştia se împleticeau către pragul casei, unde-i aşteptam buni şi cu mine.

Cadavrele astea poticnite, şovăitoare urlau: „Ne daţi ori nu ne daţi!“, iar buni le dădea pop-corn în formă de dovleac dintr-un coş de nuiele pe care-l ţinea cu amândouă mâinile. După aia a urmat un chihăit şi, la mai puţin de *doi aligatori* distanţă, altul. Mi-a pus coşul în braţe şi şi-a acoperit faţa cu şorţul. În timp ce monstruleţii scotoceau prin coş, ea s-a întors în salon şi s-a aşezat pe canapea, chinuindu-se să respire. Coşul din mâinile mele era din ce în ce mai uşor.

În primul val de spirite era un înger blond, un băiat a cărui faţă liniştită era la fel de netedă ca pâinea scoasă din cuptor. O brioşă puţin pistruiată. Aura lui subţire de păr blond strălucea gălbuie, ca untul topindu-i-se pe frunte. Avea nişte aripi false, legate de spinare cu un ghem întreg de sfoară aspră, dar pe cartonul alb al aripilor, penele unei gâşte de fermă aborigene erau lipite cu migală. În mâinile de heruvim căra o liră primitivă, cu trei coarde, şi zdrăngănea din ea, cântând:

— Ne daţi ori nu ne daţi, domnişoară Madison.

Căra o faţă de pernă ce dădea pe dinafară de batoane roşii de lemn-dulce şi ursuleţi din jeleu.

— Te-a ajutat Cartea Sfântă la vremuri de restrişte?

În faţa mea pe verandă stătea băiatul zdrenţăros pe care-l întâlnisem la înmormântarea bunicuţului. Varianta nordică a lui David Copperfield. Ca şi înainte, mi-am simţit carnea cum strigă după a lui. În clipa aia, în ultima noapte în casa lui buni, simţeam nevoia să-mi lipesc trupul de unşpe ani de al lui, dar mi-am înăbuşit impulsul carnal zicându-i:

— Pop-corn cu caramel? Ca bonus, i-am şoptit: E plin de Xanax. Părea confuz, aşa că am adăugat: E un medicament, nu un rege din Vechiul Testament. Serioasă, am zis: Nu te juca cu maşinăriile de la fermă când eşti sub influenţa pop-cornului cu caramel.

Băiatul meu de la ţară a luat câţiva dovleci. Muşcând lacom din Xanaxul dulce, s-a oprit puţin să mă-ntrebe cum

fusese vara mea. Am vorbit despre cartea cu *Biblia*. În sfârşit, mi-a zis noapte bună şi a plecat.

Ca să-i răspund SIDACanadienceiEmily, nu, nu i-am cerut adresa de e-mail; mă-ndoiesc că are aşa ceva. Dar în timp ce aripile lui pline de pene se îndepărtau, micşorându-se tot mai mult, odată cu paşii lui pe drumul de ţară, am strigat după el:

— Festus, nu? Te cheamă Festus?

Fără să se întoarcă, şi-a fluturat harpa deasupra capului într-un salut fericit. Şi după asta a dispărut.

Tuşind cuvintele, buni Minnie a zis:

— Nu-ţi face griji, dulceaţă. De pe canapea, a tuşit: Totul o să fie bine.

Şi am iertat-o pentru c-a zis cea mai mare minciună din lume.

Am stat singură în întunericul crepuscular. Din cauza lui n-a văzut buni că se apropia cineva: o sperietoare. La baza verandei s-a oprit un bătrân sfrijit. Obrajii şi bărbia îi erau la fel de ascuţite ca sculpturile pe care oamenii le făceau cu drujbele şi le vindeau pe terenurile virane pline de buruieni de lângă benzinăriile din nord. Cel mai cumplit coşmar al meu devenise realitate, bunicuţul Ben stătea la marginea zdrenţuită a luminii verandei. Ochii lui se holbau la mine din spatele părului cărunt, ciufulit. În timp ce harpii şi vrăjitoare roiau în jurul lui şi urcau treptele, privirea lui continua s-o susţină pe-a mea.

Naturalista din mine ştia că asta era imposibil. Morţii nu se întorc. Se întâmplă rar, Tweeter drag, să nu avem explicaţii pentru fenomenele naturale care se petrec. Rolul naturalistului e să descrie şi să consemneze fenomenul sus-menţionat, sperând că acest eveniment izolat va căpăta sens la un moment dat.

Spun asta pentru că după aia s-a întâmplat cel mai ciudat lucru posibil…

O voce afectată a întrebat:

— Pop-corn cu caramel?

Întrebarea m-a scos din transă. Lângă umărul meu stătea un puşti îmbrăcat ca un egiptean din Antichitate sau ceva de genul ăsta. Făcând semn din cap către coş, a întrebat:

— Iar *pop-corn cu caramel*? Ce naiba-i cu locul ăsta?

O Maria Antoaneta de *ancien régime*[1], în rochie şi cu perucă, a urcat treptele zicând:

— Da, care-i treaba cu pop-cornul cu caramel?

Purta pantofi Manolo Blahnik contrafăcuţi şi o geantă Coach la fel de contrafăcută.

În grupul egipteanului mai era şi un legionar roman… şi un punkist gen Sid Vicious cu o agrafă prinsă de obraz… Ăştia patru miroseau a sulf şi a fum. Părul punkistului era albastru electric şi avea creastă. Şi-a băgat unghiile date cu ojă neagră în coş şi a scos un dovleac în formă de pop-corn întrebând:

— N-ai nimic mai de Doamne-ajută, Maddy?

Punând mâna la gură ca să nu mă audă şi ceilalţi, i-am şoptit:

— Sunt plini de Xanax.

Nu-i cunoşteam pe oamenii ăştia, dar aveau ceva care-mi părea cunoscut. Nu *cunoscut*. Mai degrabă *inevitabil*.

Legionarul roman a tresărit la vederea mingiuţelor portocalii şi a întrebat:

— Ştii cât costă astea în iad? Şi-a tras un pumn în cap zicând: Alo? Pământul către Madison Spencer… Nici cât un căcat!

Indignată, i-am întrebat:

— Vă cunosc de undeva?

— Nu, a zis fata. (Era dată cu fard de ochi albastru şi oja albă îi era ciobită. Din urechi îi atârnau două bucăţi imense de zirconiu cubic orbitor.) Fata a zis: Nu ne cunoşti, dar o să ne cunoşti curând. Ţi-am văzut dosarul. Cu ochii aţintiţi la ceasul meu, a întrebat: Cât e ceasul?

Am întors mâna îndeajuns cât să-i arăt că era trecut de unşpe. Tusea lui buni se auzea după fiecare propoziţie, după fiecare cuvânt. Şi, când m-am uitat iar după sperietoarea-bunicuţ, dispăruse. Nici unul dintre cei patru puşti n-a luat dovlecei în formă de pop-corn. Când mi-au întors spatele şi-au început să coboare treptele verandei, am întrebat:

— Nu sunteţi cam mari pentru asta?

Tusea a-ncetat.

Fără să se întoarcă, egipteanul a strigat:

— Doar cu vreo două mii de ani.

Fluturându-şi pumnul în aer, cu arătătorul ridicat către cer, punkistul a strigat:

— Nu uita, Maddy, pământu-i pământ. Mortu-i mort. Mergând prin noapte, a strigat: N-are nici un sens să te superi.

Şi, pe când se retrăgeau în întuneric, mi s-a părut că mai zăresc o siluetă alături de ei. Silueta asta purta un şorţ de stambă legat peste o rochie Mother Hubbard cu pătrăţele. Femeia fuma o ţigară, dar nu tuşea. Punkistul a atins-o pe umăr, iar ea a scos un pachet din buzunarul şorţului şi i-a dat şi lui o ţigară. Când şi-a lovit bricheta de podul palmei şi a aprins-o, flacăra micuţă i-a dezvăluit faţa măcinată de griji.

Mi-a făcut cu mâna, iar grupul a dispărut în noaptea de Halloween.

Într-un târziu, când m-am întors în salon, pe canapea mai rămăsese doar corpul lui buni. Tot ce avea ea mai bun – râsul, poveştile, chiar şi tusea – dispăruse.

1. Vechiul Regim (fr.) – perioada din istoria Franţei cuprinsă între Renaştere şi Revoluţia Franceză.

21 DECEMBRIE, ORA 9:40 A.M. MST[1]

Abominaţiunea capătă putere

Postat de Leonardtocilarulluihades@viaţadapoi.iad

De la Solon a aflat marele Platon cum se va sfârşi lumea. La rândul său, Platon i-a destăinuit miturile Zilei Judecăţii discipolului său Xenocrates, care i le-a destăinuit discipolului său Crantor, care i le-a destăinuit lui Proclus, iar astfel a fost profeţită sosirea creaturii-bebeluş înainte să fie inventaţi polimerii sintetici.

Urme minuscule de salivă umană se zăresc încă pe idolul nostru umflat. Cu trupul pictat în culori de război cu ciocolată şi ruj de buze, îşi cheamă armatele de polistiren şi polipropilenă în apele portului Los Angeles. Aşa cum au prevestit anticii, întăririle vor veni în număr mare din nord, pe râul Yukon[2] şi prin strâmtoarea Prinţul William[3].

Şi ce fusese un pâlc de ambalaje pentru alune din polistiren, plutind în derivă pe fluviile tributare strâmtorii Puget, Skagit şi Nooksack, toate astea sunt acum prezente la datorie şi salută intrarea creaturii-bebeluş în Oceanul Pacific. Mai mulţi şi mai compacţi decât somonii şi păstrăvii-curcubeu, emisarii aceştia de plastic se vor strânge pe coasta temperată de lângă Long Beach şi vor aştepta naşterea creaturii-bebeluş. Mult mai multe decât păsările dintr-un stol sau peştii dintr-un banc, obiectele astea coapte de soare şi se descompun, devenind o supă de corpusculi din plastic. Boabele astea de plastic. Lacrimile astea de sirenă. Fluoropolimeri şi melamino-formaldehide. Ele alcătuiesc o supă fierbinte, nu foarte diferită de noroiul din pielea creaturii-bebeluş.

Aşa rămân o vreme fragmentele acestea nehotărâte de trecut, conform lui Platon, şi astfel se unesc pentru a crea viitorul. Şi, departe de ţărmul din Long Beach, o fărâmă infinitezimală de plastic intră în contact cu creatura-bebeluş şi rămâne înţepenită. Şi o altă fărâmă de plastic i se lipeşte de corp până când idolul-bebeluş e învelit într-un strat de plastic. Acestui prim strat i se adaugă un al doilea strat, iar creatura-bebeluş începe să crească strat cu strat. Şi cu cât

creşte mai mare, cu atât atrage mai multe fărâme, devenind un copil. Devenind o creatură-copil.

Şi astfel Platon a prevestit că plasticul se va hrăni cu plastic. O nouă piele va creşte deasupra pielii sale. Hrănită cu o dietă îmbelşugată, alcătuită din cutii de suc şi scutece de unică folosinţă, acea creatură devine o abominaţiune.

1. Abreviere de la Mountain Standard Time – fus orar cu şapte ore în minus faţă de meridianul Greenwich.
2. Fluviu ce străbate, în cursul său superior, teritoriul canadian al cărui nume îl poartă.
3. Strâmtoare din golful Alaska.

21 DECEMBRIE, ORA 9:41 A.M. MST

Sfânta Camille: o teorie

Postat de Madisonspencer@viaţadapoi.iad

Tweeter drag,

SIDACanadiancaEmily întreabă: „Fantomele dorm?“. Experienţa mea de supranaturalistă dovedeşte că nu, nu dorm. În timp ce pasagerii aeronavei moţăie sau urmăresc o gamă variată de filme cu Camille Spencer – n-ai cum să scapi de maică-mea – eul meu de fantomă îşi updatează blogul. Îmi verific mesajele.

Cu cât mă gândesc mai mult la noul rol de lideri religioşi pe care şi l-au luat ai mei, cu atât sunt mai puţin şocată de întorsătura asta profanatoare. Zece ani am urmărit-o pe maică-mea cum joacă roluri în care era iradiată în accidente de genu' China syndrome[1] în timp ce investiga centrale nucleare supraîncălzite pe cale să se topească… în care era ameninţată cu toporul de spărgători de grevă de la Pinkerton[2], care îi dispreţuiau eforturile de-a organiza ţesătorii la război dintr-o fabrică de textile din sudul îndepărtat… în care era otrăvită, în stil Erin Brockovich, cu apă din pânza freatică, contaminată de plutocraţi creştini republicani aliaţi cu marile companii militaro-industriale. Până şi în momentul ăsta, în zbor, pasagerii din jurul meu înfulecă snackuri cu alune în timp ce privesc câini alsacieni de poliţie şi klansmani[3] rasişti sfâşiind hainele de pe sânii ei perfecţi.

O carieră de martirii cathartice. Filme pentru îndrăgostiţi. A murit de o mie de ori pentru ca publicul ei să poată trăi fericit până la adânci bătrâneţi.

Cu toate săgeţile astea ascuţite şi lupii ăştia sălbatici, ea se întoarce din morţi… chiar şi mai seducătoare. Femeia pe care o vedem murind în chinuri groaznice apare din nou la Cannes, arătând divin în rochia ei de seară Alexander McQueen. Renaşte ca purtătoare de cuvânt a celor de la Lancôme cosmetics, strălucind de diamante şi plesnind de sănătate.

Ideea e că cel mai apropiat lucru de o martiră seculară pe care îl are lumea e Camille Spencer. E sfânta erei

moderne – nici mai mult, nici mai puţin decât Busola Morală a tuturor –, sacrificată ritual iar şi iar şi iar. Ea şi taică-meu sunt conştiinţa socială a unei generaţii, salvează specii pe cale de dispariţie, eradichează pandemii periculoase. Nu există foamete până nu le atrag ai mei atenţia celor din presa internaţională şi până nu înregistrează un cântec ale cărui încasări o să meargă la cei care n-au ce mânca. Femeia asta pe care-am văzut-o îndurând toate atrocităţile şi supravieţuind, de ani de zile ea şi taică-meu decid ce-i bine şi ce-i rău pentru toată lumea. Nici un om politic nu are o autoritate morală mai mare; aşa că, atunci când Camille şi Antonio Spencer renunţă la viaţa fără credinţă şi îmbrăţişează unica şi singura doctrină adevărată, Boorismul, trei miliarde de agnostici în derivă hotărăsc să le calce pe urme.

Oricât de încântată aş fi să acaparez atenţia întregii lumi, mi-aş dori să nu fie pentru o minciună nechibzuită. Locuitorii lumii subpământene care îmi urmăresc blogul mă avertizează că deja condiţiile de viaţă – condiţiile de viaţă? – din Hades sunt din ce în ce mai rele. Deja sfaturile mele cu înjurăturile, râgâielile, brutalităţile au avut drept rezultat o creştere exponenţială a numărului de suflete. După spusele SIDACanadienceiEmily, aceşti oameni proaspăt-morţi ajung acolo cu speranţa că ăla-i raiul. Nu sunt doar dezamăgiţi – sunt furioşi de-a binelea. Toată lumea dă vina pe mine. Toată lumea o să ajungă în iad şi o să mă urască. Mai rău, toţi o să-i urască pe ai mei în toate limbile pământului. Poate taică-meu s-ar putea descurca, dar maică-mea o să urască să fie urâtă. E o femeie slabă, frumoasă, cu păr perfect; nu e deloc echipată ca să se descurce cu ura.

Mi se rupe inima când mi-i imaginez pe ai mei omorâţi de pescari japonezi sau de vreo explozie grozavă şi după aia cu pielea sfârtecată de demoni doar pentru că eu le-am vândut un pont fals.

Dincolo de hubloul micuţ al avionului soarele străluceşte, pe jumătate scufundat într-o saltea pufoasă de nori. Nu e nici un înger aici. Nici un înger pe care să-l pot vedea.

1. Accident nuclear fictiv şi film omonim lansat în 1979.

2. Firmă privată de securitate ai cărei angajaţi erau folosiţi ca spărgători de greve.

3. Membri ai Ku Klux Klanului.

21 DECEMBRIE, ORA 10:09 A.M. PST[1]

Un cadou de aniversare!

Postat de Madisonspencer@viaţadapoi.iad

Tweeter drag,

Munca unui supranaturalist nu se termină niciodată. Pe când zborul meu îşi începe coborârea spre Calgary sau Cairo sau Constantinopol, mă găseşti târându-mi eul de fantomă prin orificiul pentru căştile stereo al scaunului meu. Pătrund adânc în măruntaiele electronice ale avionului. Urmărind fire. Deschizând comutatoare. Prin satelit, intru ilegal în diferitele servere unde ajung imaginile camerelor de supraveghere, care nu pierd nimic din viaţa în casele îndepărtate ale părinţilor mei. Nu vreau să-i spionez; nu, accesez arhiva fişierelor. Filtrându-le după zona de fus orar, găsesc filmări cu mine de la aniversarea de zece ani, petrecerea aia de copii de acum mult timp, unde hainele nu erau obligatorii şi unde ai mei au înălţat o *piñata*[2] plină cu medicamente pe bază de reţetă şi halucinogene recreaţionale. Uite-mă pe mine, prepubera de mine, umilită, ţinând strâns şerveţele pastel ca să-mi acopăr ruşinea cărnoasă în timp ce adulţii dezbrăcaţi îi scot maţele măgăruşului meu din *papier-mâché* cu mâinile goale. Fanii ăştia înrăiţi, cândva de punk, cândva de New Wave, cândva de grunge, se îmbulzesc pe podeaua murdară ca nişte ţipari transpiraţi, înnebuniţi după droguri.

Doar ca să mă simt mai bine acum caut înregistrări ale celor mai înjositoare, celor mai umilitoare evenimente din viaţa mea anterioară. Voi toţi, ăştia pre-morţi, fiţi atenţi. De fiecare dată când vă simţiţi deprimaţi că sunteţi morţi, gândiţi-vă bine că viaţa n-a fost mereu un picnic. Singurul lucru care face prezentul suportabil e faptul că trecutul a fost, uneori, o tortură. Pentru şi mai multă alinare, dezgrop filmuleţul care te face s-o iei la fugă, cu mine la şase ani, executând dansul Morris dezbrăcată, în jurul trunchiului unui pin bătrân. Revăd filmuleţul cu mine la patru ani, întoarsă cu spatele la cameră, folosind cu grijă peria de bambus cu care curăţam toţi veceul în tabăra de ecologie.

’Mnezăi, copilăria mea a fost groaznică.

Şi, căutând printre filmuleţele din diferitele zone de fus orar, o văd pe maică-mea. În Taşkent sau Taipei, îi spune cuiva la telefon:

— Nu, Leonard, încă n-am reuşit să găsim asasinul potrivit…

Într-o altă zonă de fus orar, îl văd pe taică-meu vorbind la telefon în Oslo sau Orlando. Zice:

— Ultimul potenţial asasin a fugit cu cărţile de credit ale lui Camille…

Amândouă flashbackurile astea s-au petrecut în ultimele luni ale vieţii mele.

Ca să savurez liniştită nefericirea altcuiva, deschid filmuleţul cu fratele meu, Goran, la ultima lui aniversare. Dacă vrei să ştii, Goran a fost fratele meu pentru vreo cinşpe minute. Părinţii mei l-au adoptat dintr-un lagăr de refugiaţi cu nişte condiţii groaznice, în principiu ca o şmecherie publicitară. Adopţia de care vă vorbesc n-a fost, ca să zicem aşa, un succes. În filmuleţul ăsta, ai mei închiriaseră Centrul EPCOT de la Disney şi îl umpluseră cu artiştii bizari dintr-o duzină de spectacole cu Cirque du Soleil. Media depăşea covârşitor numărul invitaţilor, oferindu-le alor mei răsplata dulce, dulce, pe care o voiau atât de mult. Camerele şi microfoanele transmiteau fiecare fărâmă de magie când ai mei i-au adus lui Goran cadoul de aniversare, de care erau atât de mândri: un ponei Shetland drăguţ. Ce era să facă Goran în situaţia asta, când tocmai aterizase din sânul unui regim politic post-Cortina de Fier? Era înconjurat de mulţimi de clovni din partea franceză a Canadei, care făceau tumbe, şi dansatoare chineze cu panglici, ca nişte nimfe. Era, evident, invitatul de onoare, iar gazdele lui îi ofereau acest animal tânăr şi fraged. Coama şi coada poneiului erau împletite cu panglici din satin albastru, iar blana îi era presărată cu sclipici argintiu. Taică-meu trăgea poneiul de nişte hăţuri de argint, iar de grumazul lui micuţ fusese atârnată o fundă de mărimea unei verze.

Nu că eu, progenitură de star de cinema ce mă aflu, am văzut vreodată o varză.

În filmuleţ toţi ochii strălucesc de fericire. Sau mai bine zis de la inhibitorii recaptării serotoninei. Goran primise un cuţit antic ornamentat ca să taie şi să mănânce prima felie din tortul lui cât un mamut. Corpul lui viguros de gulag era îmbrăcat cu ţoale Ralph Lauren pentru a respecta clauzele contractului de publicitate. Ca masca unui anarhist, părul des îi cade pe faţă, ascunzându-i ochii dispreţuitori, de culoarea pietrei. Artiştii din vreo zece spectacole de Andrew Lloyd

Webber încep să cânte în cor „Mulţi ani trăiască“ şi de-acum încep ororile.

N-a fost doar vina lui Goran. În multe culturi un animal înfăţişat cu atâta pompă ar fi considerat o jertfă de sânge. E echivalentul, să zicem, al lumânărilor în care sufli înainte de-a măcelări ritual tortul şi a oferi tuturor invitaţilor tăi câte-o porţie. În astfel de culturi lubrice, înapoiate, carnea fragedă era considerată cea mai sfântă ofrandă. Ştiind asta, n-ar fi trebuit să ne mirăm atât de tare când am văzut lama uriaşă a cuţitului năpustindu-se înainte. Cu acelaşi efort cu care un copil american ar stinge fiecare lumânare de pe tort dintr-o singură suflare, Goran a strâns mânerul cuţitului şi l-a ridicat în stilul unui gladiator: pentru a străpunge inima prăzii. Aici încetinesc viteza filmuleţului şi îl analizez cadru cu cadru. Clovnii care ţopăiau sunt prinşi în mişcările lor maniacale. Hăţurile de argint sunt înfăşurate de două ori în jurul mâinii lui taică-meu. Murmurând în ralanti, maică-mea zice:

— Pune-ţi… o… dorinţă…

La început nu se zăreşte nici o picătură de sânge. Ce urmează sunt scenele în reluare ale unei tragedii. Goran descrie un arc larg, strălucitor şi vârful cuţitului trece de-a lungul grumazului îmblănit al poneiului speriat. Până să cadă la podea, până să ţâşnească sângele cald din artera şi traheea lui secţionate, împroşcând în toate direcţiile, ochii animalului se dau peste cap până nu li se mai vede decât albul.

Precum capa stacojie a unui matador, perdeaua de sânge cabalin împroaşcă tortul imens, topind florile sculptate în zahăr şi stingând flăcările micuţe ale celor treişpe lumânări. Inima înnebunită a poneiului aruncă în jur stropi groşi de sânge, care murdăresc paietele şi spandexul clovnilor de la Cirque. Pe când camerele televiziunilor continuă să filmeze, sângele cald al poneiului asaltează zâmbetele elegante, liniştite, de Xanax ale părinţilor mei. Chiar şi-acum, uitându-mă la filmarea asta, mă văd în fundal, în timp ce bietul căluţ se prăbuşeşte pe gazon. Oamenii îşi apără feţele ridicând antebraţele şi întorcând capetele; leşinând sau ferindu-se de sânge, mulţimea asta gură-cască pare să facă plecăciuni, cuprinsă de-o umilă veneraţie. Când poneiul se prăbuşeşte, toată lumea se aruncă la pământ, toată lumea în afară de Goran şi de mine. Doar fratele meu şi cu mine rămânem în picioare. Singuri în mijlocul unui câmp de luptă, în mijlocul unui masacru sângeros.

Aşa îmi imaginasem întotdeauna, în ciuda discuţiilor cu maică-mea şi cu Judy Blume, că o să arate primul meu ciclu, ca un gheizer roşu ce împroşca în toate părţile. Aşa că rămân neclintită.

Judecând după feţele noastre calme, e evident că Goran şi cu mine fuseserăm martori la atrocităţi mult mai mari. Eu, într-o toaletă din nord. El, în cătunul ăla distrus de război din care venise. Nici unul dintre noi nu era străin de realitatea rece a morţii. Nici unul dintre noi nu va fi oprit de ea. În ciuda tinereţii noastre, ne-am călit în secrete şi suferinţe mai nasoale decât îşi pot imagina vreodată clovnii ăştia fraieri – clovnii adevăraţi, vreau să zic, nu părinţii noştri. Poneiul de Shetland îşi scuipă ultimii stropi de viaţă umedă în iarba de la picioarele noastre, iar vechile regate ale lumii ne înconjoară: Europa, Asia, Africa şi Americile, chiar dacă sunt reproduse în microcosmosul ciudat al Disney-ului.

Ce imagine oribilă. Un tablou al Armaghedonului. Nenumărate populaţii îngenuncheate la picioarele noastre, subjugate, botezate cu sânge de cal şi în mijlocul lor, de-o parte şi de alta a unei bestii măcelărite, un Adam şi o Evă tineri, netulburaţi, cercetându-şi trupurile pline de sânge cu o curiozitate şi o admiraţie de-abia descoperite. Prin lentilele pătate de sânge ale ochelarilor mei cu rame de baga, am recunoscut un spirit înrudit.

Niciodată nu-mi găsisem locul în lumea asta, nu uşor, nu precum cafeaua într-o cană. Totuşi, văzându-l pe Goran cum cântărea cu răceală greşeala pe care-o făcuse, mi-am dat seama că nu eram în întregime singură. Până şi acum, uitându-mă pe filmuleţele cu rezoluţie mică ale camerelor de supraveghere, pot să văd clar că fetiţa aia vie era îndrăgostită.

1. Abreviere de la Pacific Standard Time – zonă de fus orar cu opt ore în minus faţă de meridianul Greenwich.

2. Formă făcută din materiale necasabile, umplută cu dulciuri şi jucării şi agăţată foarte sus, pe care copiii o lovesc cu beţe, încercând s-o spargă, la sărbătorile tradiţionale mexicane (în sp., în orig.).

21 DECEMBRIE, ORA 10:15 A.M. PST

Faceţi cunoştinţă cu Diavolul

Postat de Madisonspencer@viaţadapoi.iad

Tweeter drag,

Fiţi atenţi, oameni pre-morţi: voi, cei cândva-cinici, cândva-critici, cândva-nihilişti, aţi evitat toate formele de credinţă ani de zile. Vai de voi, pentru că din cauza asta sunteţi predispuşi să fiţi aburiţi de un fals profet. Anorexia asta spirituală v-a lăsat înfometaţi şi gata oricând să vă îndopaţi cu orice religie nouă vi se pune în farfurie. Uitaţi-vă la însoţitorul meu, „vânătorul de fantome“, trimis să-mi prindă fantoma în capcană şi să mă ducă acasă, la părinţii mei. Mergând prin terminalul de sosiri de la LAX[1], domnul Crescent City crede că mă îmbrăţişează strâns, dar ţine în braţe doar aer.

— Micuţa mea moartă, zice sărind de pe-un picior pe altul, mai întâi trebuie să-l găsim pe şoferul nostru. După aia trebuie să luăm elicopterul ca să ne ducă pe barca maică-tii.

Trecem pe lângă o mamă tânără care se apleacă spre bebeluşul ei, gângurind şi ispitindu-l:

— Zi „pulă“, scumpule. Zi „pulă“ şi nimic n-o să te ia de lângă mami, în lumea asta sau în cealaltă…

Nici n-are sens să mai zic că-l urmăresc de la o distanţă îndeajuns de mare ca să nu am nimic de-a face cu trupul lui dezgustător. Până şi cel mai mic contact pe care l-aş putea avea cu domnul Crescent City înseamnă suprapunerea substanţei lui pământene cu substanţa mea spirituală, o uniune mai intimă decât orice şmecherii pasionale ale unei căsătorii de pe pământ.

Atingerea lui e… ei bine, imaginează-ţi că pufăi dintr-un chiştoc de depresie vaporizată. Sau că dai pe gât un pahar mare de regret amar.

— Când o s-ajung în pula raiului, zice Crescent, o să-i învăţ pe copii că drogurile sunt o pizdă de rută ocolitoare pe care intri şi nu mai ieşi toată viaţa.

În timp ce mă ţin după Crescent prin mulţime, văd că LAX arată mult mai rău decât de obicei. Prin hoardele astea în care te pierzi uşor văd oameni atât de înfometaţi, că sunt

siliţi să mănânce cheeseburgeri cu trei felii de bacon, din care curge un sos identic cu lichidul ăla dezgustător care-a ţâşnit odată dintre paginile cărţii cu *Beagle*-ul. Văd familii întregi nevoite să poarte haine Tommy Hilfiger pentru că nu câştigă destul. În orice parte ţi-ai arunca ochii, dai peste astfel de imagini ale greutăţilor şi privaţiunilor. Una e să auzi că există o asemenea sărăcie cumplită în lumea modernă, însă e dureros să vezi oameni care îşi cară propriile bagaje.

O babă ofilită, cam de-aceeaşi vârstă cu maică-mea, clar că n-are nici măcar cu o oră mai puţin de treişdoi de ani, trece pe lângă noi purtând nişte pantofi Liz Claiborne de anul trecut şi imaginea asta patetică îmi umple ochii de lacrimi de fantomă. Trebuie doar să vezi consecinţele destructive ale vopselei de păr şi ale carbohidraţilor ca să simţi aceeaşi empatie înflăcărată ce îi impulsiona pe progresiştii gen Jane Addams.

Călătorii ăia înaintând în pâlcuri mohorâte – care, spre deosebire de părinţii mei, nu sunt plătite ca să-şi poarte hainele – trebuie să fie complet demenţi. Complet demenţi sau drogaţi. De ce? Pentru că rânjesc exact ca nişte clovni. Sunt săraci şi plini de coşuri, strâng în mâini bilete la clasa a doua pentru Sioux Falls şi totuşi… zâmbesc. Se plimbă pe-acolo de parc-ar da o tură prin Jardin du Luxembourg, ascultând susurul apei în Fântâna Medici. Ăsta nu-i al şaselea *arrondissement*[2]. Pe podeaua de beton a aeroportului nu e decât un covor subţire de plastic. Nu-mi dau seama de ce, dar necunoscuţii ăştia se strâng în grupuri. Se ţin de mâini în timp ce-şi aşteaptă zborurile, formând cercuri de rugăciune ad-hoc în mijlocul zonelor sterile din faţa porţilor. După ce-şi dau mâinile, închid ochii. Cântă la unison, extrem de sobri: „Pulăăă…“ Cu ochii închişi, cu mutre de biserică. Cu capetele date pe spate, cântă imnuri: „Pulă… homalău… cioroi… pizdă… jidov…“ cu nişte voci solemne şi domoale ca numărătorile inverse de la NASA.

Tweeter drag, cât de paşnică-i o lume unde toţi îşi bagă pula şi asta nu deranjează pe nimeni. Toţi cei pe care-i văd aruncă gunoaie pe jos şi scuipă şi nimănui nu pare să-i fie silă de lucrurile astea necuviincioase.

Mai mult, mă cutremur zicând asta, dar da, graşii se ţin de mână cu slabii. Limbile mexicane împart îngheţata cu limbile albe. Homosexualii sunt drăguţi cu ceilalţi homosexuali. Negrii stau lângă evrei. Eroului meu, Charles Darwin, i-ar fi ruşine cu mine. Mi-am băgat nasul unde nu-mi fierbea oala şi-am distrus ordinea naturală a lucrurilor.

— Toată pizda asta de lume te iubeşte, micuţa mea moartă, pentru că ne-ai arătat calea cea dreaptă, futu-i mama ei.

În timp ce domnul Crescent zice asta, coborâm cu o scară rulantă. N-avem bagaje. Dedesubt, şoferul nostru ne aşteaptă într-o mulţime de alţi şoferi în uniformă. Unul dintre ei pocneşte din degete ca să ne atragă atenţia. În cealaltă mână ţine o mapă pe care scrie cu litere de mână *domnul City*. Chiar dacă suntem înăuntru, şoferul ăsta poartă ochelari de soare şi chipiu. N-are ecuson. Poartă cizme de motociclist demodate şi pantaloni de călărie din lână gri. Cu toată canicula din Los Angeles, are o jachetă cu două rânduri de nasturi, ca un şofer desprins direct din cărţile Agathei Christie, trimis de Western Costume Company prin 1935.

— Ăştia suntem noi, îi zice Crescent şoferului, arătând către aerul de lângă el şi după aia către el. Mergem la elicopter.

Şoferul îşi întoarce ochelarii de soare către mine.

— Să fie chiar îngerul? întreabă, cu respiraţia mirosind a ou fiert. (Pune un genunchi în pământ.) Salvatoarea noastră glorioasă.

Cu o mână înmănuşată îşi dă jos chipiul de pe cap şi îşi acoperă inima cu el. Vocea lui e batjocoritoare. Un miros de metan îi însoţeşte cuvintele.

N-am nevoie să văd vreun ecuson. Când îngenunchează dinaintea mea, zăresc cele două punctişoare gemene ale coarnelor lui îngropate adânc în părul blond şi des. Mulţimea de şoferi se repede să-şi întâmpine clienţii şi un Falstaff fericit, îmbrăcat într-o uniformă albastră de serj, se împiedică de bărbatul îngenuncheat. Ochelarii de soare îi cad şi îi zăresc ochii galbeni de ţap. Falstaff-ul împiedicat se ridică, în timp ce şoferul nostru urât mirositor şi rugător se aruncă pe burtă ca să-şi recupereze chipiul ce se rostogoleşte tot mai departe. În picioare, Falstaff îi întinde şoferului căzut o mână, zicând:

— Iartă-mă, camarade. Râde şi întreabă: Mă ierţi, în pula mea?

Alt şofer se apleacă să ridice ochelarii de soare, dar lentilele lor sunt sparte, făcute deja bucăţi de mulţimea agitată de călători. Totuşi alt şofer prinde chipiul ce se rostogolea şi i-l înapoiază omului întins pe podea, care şi-l îndeasă pe cap şi trage cozorocul în jos pentru a-şi ascunde ochii ciudaţi. Îl prinde pe Falstaff de mâna întinsă. Mâinile li se ating, iar imaginea asta seamănă cu una de pe tavanul Capelei Sixtine sau de pe podeaua unei băi publice din nord, iar bărbatul căzut şuieră:

— Eu nu iert pe nimeni.

Corpul lui în uniformă se târăşte pe covorul din LAX ca un şarpe.

Cu mâna liberă, împiedicatul scutură praful de pe ţoalele victimei sale întâmplătoare. Mănuşile lui ating umerii hainei de lână, curăţând mânecile.

— Uite, nu s-a-ntâmplat nimic, zice el, dar – când bărbatul căzut se ridică în picioare – celălalt cade în genunchi.

Mâinile li se desprind.

— Pula mea, zice Falstaff.

La rădăcina părului încep să-i apară stropi de sudoare, care se preling de parcă fruntea lui ar fi un pahar de plastic biodegradabil, pe bază de grâu, ce are înăuntru un *latte* de soia cu gheaţă. Zâmbetul tâmp i se preschimbă într-un scrâşnet de dinţi şi atât de mult sânge îi năvăleşte în obraji de zici că e ars de soare. Ţinându-se cu mâinile de piept, se chirceşte ca un fetus pe podea, în timp ce picioarele îi aleargă prin aer, grăbindu-se spre nicăieri. Gura lui de Falstaff se încordează şi faţa roşie îi e întoarsă pe dos în timp ce scurmă cu mâinile în jacheta lui ca un câine, de parc-ar vrea să-şi scoată inima şi să ne-o arate. Nasturii de alamă ai uniformei lui plesnesc şi zboară-n toate părţile. Unghiile lui zgârie pielea, scoţând la iveală sângele, după care se cutremură şi împietreşte.

Şi da, Tweeter drag, poate că uneori mai iau organele genitale masculine drept rahat de câine, dar pot să-mi dau seama când un om are un atac de cord pe podea, la picioarele mele. Însă asta e deja o imagine cu care m-am obişnuit.

Pe sub pleoapele ce clipesc repede, Falstaff-ul pe moarte se uită la şirurile gură-cască ce îi înconjoară ultimele clipe de suferinţă, holbându-se la el cu ochi uluiţi şi invidioşi. E împresurat de fermoarele de crom ale geamantanelor lor pe rotile. Nu poţi să nu vezi invidia de pe feţele oamenilor din mulţimea asta care-i urează la revedere. Nimeni nu sună la 911. Nimeni nu se apropie să ia măsuri eroice. Bărbatul pe moarte şopteşte:

— *Rahat*.

O voce se aude strigând din mulţimea de trecători:

— Aleluia!

Bărbatul pe moarte şopteşte:

— *Căcat*.

Toţi cei prezenţi, chiar şi domnul Crescent City, şoptesc:

— Amin.

O voce ca un clinchet de clopoţel spune:

— Adio.

E un băieţaş cu o şa de pistrui roz pe nas. Cu braţul ridicat, îşi mişcă încheietura în stânga şi-n dreapta şi îi face din mâna micuţă. În acelaşi timp, zice:

— Ne vedem în rai!

Luându-se după el, ceilalţi îi fac şi ei din mână. Încet. De parc-ar fi la un bal. Baba cu pantofi Liz Claiborne de anul trecut îi trimite un pupic. Un cor de sfinctere trâmbiţează cu tristeţe, un cor de „Ave, Maddy“-uri tânguitoare. Spectatorii râgâie în semn de respect.

Bărbatul în chinuri nu se mai mişcă. Sângele nu mai curge din gaura pe care şi-o făcuse în piept. Asta e şansa mea să îndrept lucrurile, să refac ordinea naturală şi tristă a lucrurilor de pe pământ. Abia când sosesc paramedicii îmi pun în aplicare planul.

1. Referire la Aeroportul Internaţional din Los Angeles.

2. Arondisment (în fr., în orig.).

21 DECEMBRIE, ORA 10:22 A.M. PST

Reînviată!

Postat de Madisonspencer@viaţadapoi.iad

Tweeter drag,

Deja m-am obişnuit cu oamenii care cad laţi dinaintea mea. Nu mă-ncântă să văd oameni în toată firea pălind şi murind la picioarele mele, dar nici nu mă dă peste cap chestia asta.

Ca să-nţelegeţi ce se-ntâmplă în continuare la LAX, trebuie să vă explic, viitorilor morţi, nişte lucruri cu privire la fizicul vostru. Până acum vă gândeaţi, în principiu, la corpul vostru ca la o unealtă în formă de om pe care o folosiţi ca să faceţi sex. Sau ca să înfulecaţi bomboane de Halloween. Da, corpul vostru e aplicaţia care vă ajută să interacţionaţi cu volanele automobilelor, cirezi de boi, gherghefuri, delfini îmblânziţi, gel de păr, bâte de crichet, termometre anale, maseuze bune de-ţi curg balele, biscuiţi săraţi, Chanel No. 5, ideră otrăvitoare, lentile de contact, prostituate, ceasuri de mână, contracurenţi, tenii, saune electrice, ardei iuţi, oncologi, roller coastere, solarii, metamfetamină şi pălării drăguţe. Fără un corp fizic, toate lucrurile enumerate mai sus ar fi discutabile. Mai mult, corpul vostru e pânza de care aveţi nevoie ca să vă exprimaţi în lume. Şi, nu în ultimul rând, e singurul lucru care-ţi dă posibilitatea să-ţi faci un tatuaj marfă.

Pe lângă faptul de-a fi o unealtă şi un mijloc de exprimare, al treilea adevăr general e că un corp din carne seamănă cu o pătură caldă, pufoasă, de care te-ai ataşat. Imaginaţi-vă o armură confortabilă, cu alte cuvinte, voi ca propriul vostru ursuleţ de pluş. Un corp e o geantă de umăr Marc Jacobs înăuntrul căreia sunt toate gunoaiele din care eşti făcut. Şi în momentul ăsta, un corp neocupat e întins pe podeaua aeroportului, chiar în faţa mea. Nu, dacă e să fiu întrebată ce-mi place, corpul ăsta n-ar fi prima mea alegere – un şofer gras, de cea mai joasă speţă, un bărbat între două vârste a cărui ultimă masă a fost un curry de vită luat la pachet –, dar cerşetorii n-au de ales. Mort pe covorul din LAX, poartă o uniformă de şofer din serj cu camgarn şi se

pare că a mierlit-o pentru c-a dat noroc cu Satan. E întins pe spate şi îngheţat într-o poză de victimă a unui atac de cord groaznic. Cu câteva secunde în urmă, faţa lui avea culoarea unei limbi. Acum, faţa, mâinile şi toată pielea îi sunt de culoarea cromului. Degetele lui disperate desfăcuseră nasturii jachetei şi cămăşii şi unghiile panicate îi sfâşiaseră pieptul până ajunsese ca o pizza margherita de piele sfârtecată, cheaguri roşii şi păr negru, încâlcit. Stropit cu roşu de hemoglobină, ecusonul cromat îi atârnă undeva la subraţ. Pe el scrie HARVEY.

Aşa groaznic cum arată, nu-i cu mult mai rău decât arătam eu pe podeaua unui apartament de hotel din Beverly Hills, înconjurată de resturi de mâncare de la room-service. Nu te gândi, Tweeter drag, că tu o să arăţi mai bine.

Văd spiritul ieşind din cadavrul lui, dar nu în felul în care ochii tăi văd fumul sau ceaţa. Mai degrabă în felul în care nasul tău vede un miros. În felul în care simţi ce se petrece sub ţeastă când te doare capul. Aşa cum sângele i s-a scurs din piept, băltind pe podea, sufletul i se ridică într-un şuvoi albastru, la fel de gros ca un lichid, care se adună în aer, lângă tavan. La început albastrul închipuie un cocoloş, apoi un bulgăre, apoi un nor, dar norul ăsta capătă repede forma unui embrion de manual, după aia pe-a unui fetus. Rămâne spânzurat acolo. Albastrul ăsta e albastrul pe care îl vede limba ta când mănânci frişcă. Nici nu trece bine o secundă, că o versiune albastră, în mărime naturală, a bărbatului se uită în jos, la corpul lui mort.

Priveşte mirat la propriile rămăşiţe, mişcându-şi buzele precum cineva care se îneacă cu ceva mult prea mare ca să poată fi înghiţit. Mulţimea de necunoscuţi de pe aeroport strânsă acolo studiază ultimele lui momente de parc-ar urma un test după aia. Numai eu îi văd fantoma scurgându-se din corp şi plutind în aer. Mă uit, Satan se uită şi el. Una dintre mâinile lui Satan, învelită într-o mănuşă mulată de şofer, din piele, se întinde către spiritul uluit. Ochii băgătorilor de seamă urmăresc mâna înmănuşată mişcându-se în aer, dar nu înţeleg de ce. Îl auzim cu toţii pe Satan zicând:

— Harvey, nu-i aşa? Harvey Parker Peavey? Pe aici, te rog…

Ochii fantomei văd mâna întinsă. Urechile ei aud întrebarea.

— Tu eşti şoferul care mă duce-n rai, nu?

Satan zâmbeşte batjocoritor. Cu ochii ascunşi în spatele cozorocului, mă îndeamnă:

— Spune-i, Madison.

Ochii fantomei novice se mută de la Satan la mine, după care întreabă:

— Madison Spencer? Madison Spencer *a noastră*? Madison Desert Flower Rosa Parks Coyote Trickster Spencer?

Zâmbeşte de parcă l-ar vedea pe Dumnezeu.

— Spune-i cum e-n rai, Maddy, mă tachinează Satan.

Toţi cei prezenţi, publicul nostru de corpuri vii şi ocupate, întorc capetele către mine, urmărind vocea lui Satan, dar nu mă pot vedea. Însoţitorul meu, Crescent, se uită şi el într-acolo, murmurând:

— Micuţa mea moartă?

O echipă de paramedici îşi face loc prin mulţime.

Of, Tweeter drag, drumul către pierzanie e pavat cu acte provizorii de caritate. Pe când Satan îl prinde pe bărbatul-fantomă de încheietura albastră, eu zic:

— Da.

Pe când Diavolul începe să-şi tragă după el victima zâmbitoare, eu îl asigur că:

— Poate că o să dureze puţin mai mult decât te-ai aşteptat, dar da, îţi promit, o să ajungi în rai, Harvey.

Satan trage după el silueta albastră, bulboasă şi plutitoare de parc-ar fi o chestie de la parada de Ziua Recunoştinţei de la Macy's[1].

Săracu' Harvey, chiar în timp ce Satan îl târăşte după el, zice:

— Mulţumesc, înger de copil!

Capul albastru i se leagănă fericit dintr-o parte-n alta, iar el îmi cântă numele: *Madison. Madison Spencer*. Mesia care s-a întors din morţi pentru a conduce omenirea spre fericita mântuire.

Bunicuţul meu avea dreptate. Sunt blestemată şi îngrozitoare. Sunt o laşă.

Pe când paramedicii se ghemuiesc lângă corpul abandonat, profit de şansa pe care-o am. În timp ce ei scot foliile de pe electrozii lipicioşi şi îi aşază pe pieptul distrus, zgâriat de unghii, fac un pas în faţă şi îngenunchez lângă cap. Îmi pun mâinile căuş pe ochii sticloşi. Ca un tămăduitor al spiritului ghiftuit cu stricnină şi îmblânzitor de şerpi, ating uşor pielea de pe fruntea dezgustătoare a acestui necunoscut mort. În aceeaşi clipă, unul dintre paramedici strigă:

— Liber!

Voi, viitori oameni morţi, nu încercaţi asta acasă. Dacă vă e cunoscut obiceiul de a-i spune „Sănătate" cuiva care strănută, poate veţi reuşi să înţelegeţi ce se întâmplă. Şocul

electric al defibrilatorului nu reporneşte inima cuiva, ci deschide un portal pentru ca spiritul care părăsise corpul să se întoarcă înăuntru. După ce scoţi dopul de la o vană din hotelul Danieli, imaginează-ţi cum apa de baie veneţiană strânsă înăuntru se scurge în spirale în canal. Încărcarea momentană cu energie cu ajutorul unui defibrilator deschide o asemenea cale şi îi îngăduie spiritului care a părăsit corpul să se întoarcă.

Dacă sufletul a plecat de tot – aşa cum e evident că s-a întâmplat cu al lui Harvey –, atunci orice spirit care rămâne în contact poate să ocupe corpul. Aşa că, atunci când deschid ochii, am imaginea pe care o are cineva întins pe covorul murdar din LAX, înconjurat de privirile bovine ale trecătorilor curioşi, împrejmuit de zgomotul monoton al rotiţelor în timp ce geamantanele trec ca un puhoi pe lângă faţa mea plină de transpiraţie. Mă aflu în corpul distrus al unui străin, încă mai simt gustul de curry în gura mea ciudată şi nouă, dar sunt în viaţă.

'Mnezăi, Tweeter drag, uitasem cât de nasol e să fii în viaţă. Chiar şi atunci când eşti un om viu fără probleme de sănătate, tot te chinuie pielea uscată, pantofii strâmţi, gâtlejul uscat. Ca un copil în pragul pubertăţii, nu mă gândisem niciodată ce înseamnă cu adevărat corpul unui adult. Totuşi în clipa asta mă zgârie părul de la subraţ. Mă sufocă mirosul de mosc al propriei mele glande endocrine, atât de asemănător cu cel al unei toalete publice din nord. Ca fată, tot timpul mi-am imaginat cât de tare trebuie să fie să ai puţulică: e ca şi cum ai avea un prieten foarte bun şi un confident, doar că unul ataşat. În realitate, nu-mi simt noul cârnăcior mai mult decât îmi simt apendicele. Îmi răsucesc gâtul groaznic de gros şi mă uit în toate părţile. O voce de femeie mă întreabă:

— Domnule Peavey, mă auziţi?

E un paramedic care se apleacă asupra mea, femeia care mi-a administrat şocul, îmi bagă o lampă de diagnostic în ochi. Zice:

— Domnule Peavy, pot să vă spun Harvey? Nu vă mişcaţi, vă rog.

Lumina orbitoare a lămpii de diagnostic e agonie pură. Măruntaiele îmi sunt deranjate şi mă dor. Pieptul de care tocmai am făcut rost zvâcneşte în locul în care pielea sfâşiată începe să sângereze din nou, iar coastele îmi iau foc în locul de care încă mai sunt lipiţi electrozii. Vreau s-o dau la o parte uşor pe doctoriţă, dar gestul pe care-l fac, o ridicare viguroasă a mâinii, o aruncă pe spate. Imaginează-ţi că eşti apa veneţiană scurgându-se pe conductă şi luând forma unei

reţele de canalizare ciudate, complet noi. Nu ştiu cât de puternică sunt. Nici nu-mi dau seama cât de mare sunt. Mă aflu înăuntrul unui robot imens de carne, încercând să-mi fac mâinile şi picioarele să funcţioneze. Mâinile şi picioarele astea sunt uriaşe. Doar pentru a mă ridica am nevoie de un plan ingineresc deştept; mă echilibrez concentrându-mi greutatea în cealaltă parte şi fac un pas. Rotindu-mi repede braţele ca să nu cad, dobor paramedici şi agenţi de securitate de zici că-s popice. Stau în picioare, mă clatin, merg şontâc-şontâc. Ăsta-i coşmarul meu: sunt o şcolăriţă timidă care se trezeşte pe jumătate dezbrăcată în mijlocul unuia dintre cele mai mari aeroporturi din lume. Dându-mi seama că sânii mei sunt la vedere – ba mai mult, că sunt păroşi şi acoperiţi de muşchi –, ţip şi-mi strâng umerii vânjoşi, ca să-mi ascund sfârcurile mari, maro, umilitoare. Lovindu-mi frenetic cu mâinile enorme faţa grasă, ţip şi-o iau la fugă.

— Drace, îmi pare rău, ciripesc clătinându-mă prin masele terifiate de pasageri. Scuze, strig în timp ce sângele meu de bărbat îi împroaşcă pe toţi gură-cască ăştia care se trag înapoi.

În ciuda staturii mele de fundaş, galopez ca o puştoaică, cu braţele încrucişate pe piept, cu umerii ridicaţi până la urechile păroase. Calc strâmb. Fiecare pas al meu se loveşte de scaune cu rotile, cărucioare de bebeluşi sau de bagaje. Încercând să mă strecor, mă mişc greoi şi îmi croiesc drum prin masele uluite de simulanţi de pe aeroport de parc-aş fi un buldozer, în vreme ce o patrulă de poliţişti o ia la fugă după mine, cu walkie-talkie-urile pârâind de cuvinte dure şi neoficiale.

Mă clatin pe urmele lui Satan şi al ultimului său ostatic, doborând călători nevinovaţi şi strigând:

— Drace, Doamne, la naiba…

Mă strădui să vorbesc în triluri vesele, dar zbier cuvintele cu o voce stranie, tunătoare: Scuze… greşeala mea… scuze… ups…

Acum simt cum ceva mi se mişcă în sus şi-n jos în pantaloni. Puţulica mea e mai mult o chestie dezgustătoare ieşindu-mi din pelvis decât un *compadre*[2] loial. Ca o fractură care atârnă şi se leagănă. Ca o hernie strangulată de câţiva inchi. ’Mnezăi! E ca şi când aş face caca prin faţă! Cum pot bărbaţii să suporte chestia asta? Vederea începe să mi se îngusteze şi îmi închipui că e de la sângele pe care l-am pierdut. Inima începe să-mi bată cu putere. Inima mea e un Porsche 950 turat. Nu foarte departe, îl zăresc pe Satan, trăgându-şi prizonierul după el printr-o ieşire de urgenţă.

Îmi vin în minte anii pe care i-am petrecut la cursurile de prevenire a agresiunilor sexuale, aşa că strig:

— Mă violează! Cu picioarele mele mărimea 50 tropăind înainte, zbier: Ajutor! Mă violează!

Urmăritorii mei sunt vreo zece mâini de poliţişti care se întind să mă prindă din spate.

Mă împiedic, tensiunea îmi scade şi încep să alunec către podea.

Satan priveşte umilirea mea, râzând la fel de silenţios ca orice personaj de-al lui Ayn Rand. Fantoma albastră legată de el se uită nedumerită în urmă.

Şi eu ţip:

— Să-l oprească cineva! E Diavolul!

Simt cum nişte mâini mă apucă de braţe şi mi le îndepărtează de piept, dezgolindu-mi cu răutate sânii păroşi, musculoşi, prepuberi, iar eu zbier:

— Madison Spencer nu v-a zis adevărul! E o mincinoasă!

Ameţită, cu mult prea puţin sânge în corp ca să roşesc plină de modestie din cauza ţâţişoarelor mele dezgolite, cu sfârcurile îndreptate direct spre aerul condiţionat rece din LAX, ţip:

— Nu mai ziceţi nici unul, vă rog, cuvântul cu P!

Agonia, Tweeter drag, e cumplită. Până şi râsul lui Satan miroase a metan. Mai ales râsul lui Satan. În cele din urmă, îndurătoare, inima mea imensă de gigant cedează încă o dată şi totul se cufundă în întuneric.

1. Paradă anuală organizată de lanţul de magazine american Macy’s.

2. Camarad (în sp., în orig.).

21 DECEMBRIE, ORA 10:29 A.M. PST

Un obstacol înspăimântător

Postat de Madisonspencer@viaţadapoi.iad

Tweeter drag,

Data viitoare când o persoană sensibilă şi curioasă te întreabă dacă crezi în viaţa de după moarte, fă cum îţi zic. Întrebarea asta pompoasă – pe care intelectualii democraţi ce se dau deştepţi o pun ca să despartă idioţii de cei de-acelaşi soi cu ei: Crezi în viaţa de după moarte? Convingerile tale personale includ o viaţă după moarte? – nu contează cum formulează testul lor jalnic, fă cum îţi zic. Uită-te în ochii lor, râzi ironic şi răspunde-le:

— Sincer, numai un ignorant din provincie ar putea să creadă-n moarte.

Dă-mi voie să-ţi spun o poveste din viaţa mea anterioară. De data asta, *en route*[1] către un platou de filmare din Nürnberg sau Nagasaki sau Newark, studioul a trimis tipul greşit de maşină. În loc de un Lincoln Town Car negru şi elegant, a trimis o limuzină personalizată Cadillac superlungă, cu toată tapiţeria din interior ca o orgă de lumini mov. Mirosul de Ozium al mochetei era direct proporţional cu numărul de burlăciţe care vomitaseră ice tea-uri Long Island şi spermă pe banchetele din spate şi, ca să fie şi mai rău, maşina asta avea o baterie sau un rezervor sau un alternator sau ceva stricat, care n-ar fi ţinut nici măcar cinci metri. Şi, ca să dau un pic pe repede-înainte, maică-mea, taică-meu şi cu mine ne-am trezit la intrarea pe o autostradă din lumea a treia, în timp ce o echipă de paramedici auto a sosit într-o ambulanţă a unei companii de remorcare şi a încercat să-i transmită limuzinei un şoc electric folosind două cleme pentru sfârcuri destul de înfricoşătoare. Oricâte defibrilatoare de maşină ar fi adus, nimic nu putea să repornească autobuzul ăla odios; nici părinţii mei şi cum mine nu voiam să intrăm iar în interiorul ăla zgrunţuros, mirosind înţepător a fluide corporale.

Exact aşa mă simt când mă uit în jos, la corpul diform al bietului Harvey Peavey. Trădat din nou de inima lui, zace pe

covorul insalubru din LAX, şoferul împiedicat al cărui suflet a plecat tras după el de Satan.

Paramedicii strigă: „Liber“ şi îi mai dau un impuls electric, dar nici să nu te gândeşti că mai intru în mizeria aia.

— Norocosul, zice o voce.

Spiritul albastru al domnului Crescent City se apropie de mine şi ne uităm amândoi în jos, la cadavrul lui Peavey.

Îl întreb:

— Unde ţi-e corpul?

Mă uit împrejur, dar nu zăresc nici o păpuşă de cârpă supradozată prăbuşită pe vreunul dintre scaunele de plastic ale aeroportului. O coadă scurtă, de vreo trei sau patru oameni, se formează la uşa încuiată a unei toalete pentru handicapaţi. Chiar şi acum, când sunt post-vie, numai gândul de-a folosi o toaletă publică mă umple de groază. Îi spun lui Crescent City:

— Toaletele alea private sunt rezervate pentru infirmi.

Crescent face semn cu capul lui păros către cadavru şi spune:

— Ai auzit ce-a zis? Chiar înainte de-a muri te-a făcut mincinoasă.

De fapt, eu m-am făcut mincinoasă. Doar că foloseam gura lui Peavey.

— Am auzit, răspund.

Sceptic, Crescent zice:

— Pun pariu că-i deja în rai.

Nu spun nimic.

Încet, în barbă, Crescent City începe să cânte fără oprire:

— Pulăă… pulă… pulăăă…

În călătoria aia când am primit limuzina lungă şi urât mirositoare… în călătoria aia către o locaţie de filmare dezolantă din Angola sau Alger sau Alaska, ataşatul cultural al guvernului, care a făcut o inspecţie amănunţită, s-a lamentat cum că transporturile de brânză din ajutoarele pentru săraci din Statele Unite fuseseră atacate de grupările de gherilă şi pierderea acestei surse cruciale de proteine multinutritive de mare densitate însemna că fiecare sat din împrejurimi era înfometat. Şi, stând acolo, pe marginea autostrăzii ăleia uitate de Dumnezeu, maică-mii i-a venit o idee. Fără să piardă o clipă, a pocnit din degete şi a făcut o faţă de genul „am-o-idee, nu-vedeţi-că-am-gura-deschisă?“. Soluţia ei genială era să-şi scoată din geantă telefonul mobil şi să facă două milioane de rezervări la cină, pentru refugiaţi,

la The Ivy[2] sau la Le Cirque[3]. I-a zâmbit ataşatului cultural şi l-a întrebat dacă vreuna din hoardele înfometate ţine regim.

Problemă rezolvată.

Nu aşa, Tweeter drag, nu aşa vreau să fiu. În timp ce lunaticul ăsta de Crescent, de fapt, în timp ce fantoma lui de ketamină psalmodiază cuvântul cu P revoltător, zic:

— Opreşte-te, te rog.

Silueta lui albastră se destramă deja. Amuţeşte.

— Du-te, îi zic. Du-te şi recuperează-ţi corpul. Du-mă la maică-mea. Trebuie să spun odată adevărul.

1. În drum (în fr., în orig.).
2. Restaurant de lux din Londra, în apropiere de Covent Garden, frecventat de celebrităţi şi iubitori de teatru.
3. Restaurant francez din Manhattan, considerat unul dintre cele mai scumpe din lume.

21 DECEMBRIE, ORA 10:30 A.M. PST

Abominaţiunea înaintează

Postat de Leonardtocilarulluihades@viaţadapoi.iad

Mitul creaturii-bebeluş continuă şi la discipolii lui Platon. Conform logografului Hellanicus din Lesbos, ambalajele de plastic şi flacoanele goale de medicamente formează o flotă pestriţă, lansată la apă într-o misiune blestemată. Atacată în acelaşi timp de un soare năucitor şi de ploi torenţiale, armada aceasta de gunoi îşi continuă călătoria anevoioasă de-a lungul ecuatorului, traversând cea mai mare parte a Oceanului Pacific, călătoria aceasta nu foarte diferită de cele ale lui Darwin şi Gulliver şi Odiseu. Şi în fruntea ei stă creatura-copil, muiată în supa asta de plastic degradat. Pentru că soarele fotodegradează pungile de cumpărături şi sacii de curăţătorie chimică. Sub acţiunea vânturilor şi a valurilor, se dezintegrează în particule din ce în ce mai mici. Pe măsură ce particulele astea se lipesc una de alta, braţelor creaturii-copil îi cresc mâini, iar din mâinile astea încolţesc degete de plastic fluturânde. Picioarelor creaturii-copil le cresc glezne şi tălpi. Iar tălpile astea se termină cu degete moi. Plutind în voia curenţilor din mijlocul Pacificului, creatura-copil e palidă şi fără viaţă, cu membrele flasce, precum leşul unui înecat, dar creşte în continuare. Hrănite de supa asta de particule de plastic, şuviţe subţiri ca firele de păr îi ies din cap. Două bule se umflă şi se sparg, devenind urechi. Bucăţi de plastic se strâng laolaltă, alcătuind un nas, dar creatura-copil nu e nici acum vie.

Observaţi cât de similară e peregrinarea creaturii-copil cu cea a pruncului Perseu. Cel din legendele greceşti, care mai târziu avea să nimicească gorgonele şi să încalece pe calul înaripat Pegas, fusese închis într-un cufăr şi lăsat în voia valurilor când era doar un prunc. Şi să nu uităm cât de mult seamănă încercările grele prin care a trecut Perseu şi cu cele ale sfântului galez Cenydd, care – pe când era doar un prunc – a fost pus într-un coş de salcie şi aruncat în valurile mării de nimeni altul decât regele Arthur. Şi că până şi această poveste era ecoul sorţii bardului galez Taliesin, care pe vremea când era prunc fusese îndesat într-o băşică umflată

şi lăsat să plutească în voia valurilor. Şi povestea regelui războinic Karna, din mitologia hindusă, a cărui mamă l-a aşezat într-un coş şi l-a lăsat la mila apelor Gangelui. Toată această istorie şi această teologie interculturală navighează alături de creatura-bebeluş şi armada ei de plastic.

Şi în atât de multe călătorii toate religiile sunt unite într-una singură.

Şi acum forţa asta teribilă se năpusteşte asupra insulelor Hawaii. Mingile de plajă şi periuţele de dinţi în descompunere sunt vânturate de mări şi se sparg, devenind fulgi şi fărâme şi fâşii nediferenţiate. Cumaron-indenă şi dialilftalat. Fotonii radiaţiilor infraroşii şi ai luminii ultraviolete sudează legăturile care ţin atomii împreună. Hidroliza cauzează scindarea lanţurilor polimerice. Şi toate acestea, brichetele şi zgărzile anti-purici sunt reduse la stadiul iniţial de monomeri.

Şi, în mijlocul acestei băi bogate, spun neoplatonicii, creatura-copil se dezvoltă. Îi apar buzele, iar buzele acestea se desfac pentru a da la iveală o gură, dar creatura-copil nu este încă vie. Şi în gura asta cresc dinţi de poliarilat.

Deasupra insulei Wake, puhoiul de polistiren termoplastic şi oxid de polifenilenă cârmeşte către nord, zăbovind lângă Yokohama, de-a lungul coastei Japoniei. Acolo, un ceas de mână stricat se înfăşoară în jurul unei încheieturi care creşte. Chipul creaturii-copil pluteşte la suprafaţa apei ca un atol micuţ. Ceasul stricat începe să ticăie. Idolul înfiripat astfel deschide ochii, ochii întunecaţi ce privesc cerurile de deasupra oceanului. Şi, în noaptea ecuatorială senină, ochii aceştia de polistiren privesc miraţi stelele.

Noile buze tremură şi rostesc cuvântul:

— ’Mnezăi!

Totuşi creatura-copil nu este încă vie.

21 DECEMBRIE, ORA 10:31 A.M. PST

O pereche în ceruri

Postat de Madisonspencer@viaţadapoi.iad

Tweeter drag,

Cu ani în urmă, după ce fusesem recuperată de la înmormântarea lui buni din nordul plictisitor şi mă întorsesem în habitatul meu natural de Lincoln Town Car-uri şi avioane închiriate, mi-am continuat campania de însemnări lubrice contrafăcute mâzgălite în jurnal.

„Dragă jurnalule“, scriam eu, „ce credeam că simt la un moment dat pentru puţulicile de elan cu miros de mosc era pur şi simplu fascinaţie. Ce m-a atras mai întâi la o fluierice catifelată de leopard n-a fost iubire…“

Aici ai mei erau nevoiţi să dea pagina, aşteptând cu sufletul la gură următoarea mea destăinuire. Cu răsuflarea tăiată, citeau mai departe, disperaţi să găsească dovada că pasiunea mea pentru puţele de lemingi dispăruse.

„Dragă jurnalule“, scriam eu, „trăind în nord, printre oameni simpli, bătuţi de vreme, am descoperit că iubesc pe cineva care îmi eclipsează toţi foştii prieteni animalici…“ Aici mi-am schimbat scrisul, făcându-l greu de citit şi de urmărit, ca să măresc tensiunea celor care-mi citeau gândurile. Pixul îmi tremura de parc-aş fi fost copleşită de emoţiile mele puternice.

Părinţii mei megaocupaţi se chiorau ca proştii. Se contraziceau la fiecare cuvânt ilizibil.

„Dragă jurnalule“, continuam eu, „mi-am găsit o pereche mai minunată decât mi-aş fi imaginat. Acolo, în casa aia de rugăciune primitivă din nord…“

Părinţii mei fuseseră şi ei la înmormântarea lui buni Minnie. Amândoi mă văzuseră cu capul pe umărul blondului David Copperfield, cu faţa lui ca pâinea proaspătă şi părul lui ca untul, flăcăul ăla de la ţară care îmi pusese cartea cu *Biblia* în mână şi-mi zisese c-o să găsesc acolo puterea să trec peste toate. Aşa că, în timp ce-mi citeau jurnalul, probabil îşi imaginau că făcusem cine ştie ce sex tantric gen Kama Sutra în nord, cu pre-fermierul ăla blond şi arătos.

„Dragă jurnalule“, scriam eu, ducându-mi părinţii de nas, „nu mi-am imaginat niciodată că poate să fie atât de bine…“

Scriam: „Până acum inima mea de unşpe ani n-a iubit cu adevărat pe cineva…“

Maică-mea citea deja tare. Cu aceeaşi voce elegantă cu care făcea voice-over-ul la reclamele televizate pentru Bain de Soleil, zicea: „Am găsit, în sfârşit, fericirea“.

Amândoi părinţii mei se holbau la paginile alea de parc-ar fi fost un text sacru. De parcă bietul meu jurnal fals era *Cartea tibetană a morţilor* sau *Profeţiile de la Celestine*: acel ceva măreţ şi profund din vieţile lor. Maică-mea, cu vocea ei antrenată pentru scenă şi relaxată de Xanax, citea tare: „…de azi înainte, iubirea mea îi aparţine pe veci…“ şi vocea îi tremura. Pentru ei, ce-a urmat a fost mai rău decât imaginile cu mine sugând oricâte mădulare de panteră sau sfârcuri de grizzly. Chestia aia îi îngrozea mai tare decât ideea că fiica lor mult iubită s-ar fi putut căsători cu un republican rigid.

După ce citeau ce scrisesem acolo, maică-mea şi taică-meu nu puteau decât să se holbeze la cuvinte, nevenindu-le să creadă.

— Iubirea mea îi aparţine pe veci, continua taică-meu, singurului stăpân şi călăuzitor adevărat…

— Stăpân şi călăuzitor, repeta maică-mea.

— Iisus, citea taică-meu.

Maică-mea zicea:

— Iisus Cristos.

21 DECEMBRIE, ORA 10:34 A.M. PST

Flirtul meu nevinovat cu Divinul

Postat de Madisonspencer@viaţadapoi.iad

Tweeter drag,

Iisus Cristos a fost cel mai bun iubit fals pe care l-am avut. De fiecare dată când călătoream cu ai mei, la casele noastre din Trinidad sau Toronto sau Tunisia, se auzea soneria şi un curier zilier băştinaş se ivea în prag, cu un buchet imens de trandafiri de la El. Când mâncam la Cipriani sau la Centrale şi taică-meu îmi comanda *lapin à la sauce moutarde*[1], aşteptam să-l primesc înainte de a-l refuza cu un dezgust prefăcut. Trăgându-mă înapoi, îi făceam semn chelnerului, zicând:

— Iepure? Nu pot să mănânc iepure! Dacă citeai măcar o iotă din „Leviticul" doi, ştiai că un animal pe care ai voie să-l mănânci trebuie să fie rumegător şi *să aibă copite*!

Taică-meu comanda *salade Lyonnaise*[2] şi eu o trimiteam înapoi pentru că porcii nu erau rumegători. El comanda *escargot bourguignon*[3], pe care eu îi refuzam pentru că în cartea cu *Biblia* scrie clar că n-ai voie să mănânci melci.

— Nu-s curaţi, insistam eu. Se caţără peste tot.

Maică-mea îşi punea pe faţă o mască senină de Xanax. Cuvintele fundamentale ale vieţii ei erau *toleranţă* şi *respect* şi era prinsă în capcană între ele ca într-o menghină ideologică. Cu o voce calmă, mă întreba:

— Ei bine, scumpo, ce *poţi* să mănânci din…

Dar o întrerupeam cu un: „Stai aşa!", îmi căutam agenda electronică în buzunarul fustei-pantalon şi mă prefăceam că am primit un mesaj nou. Ziceam, făcându-i pe părinţii mei să tresară:

— E Iisus. Mi-a scris un SMS!

Îi lăsam să aştepte, chiar dacă li se răcea mâncarea. Dacă vreunul dintre ei scotea un cuvânt de protest, le strigam: „Şşş" şi mă prefăceam că citesc şi răspund. Fără să ridic capul din agendă, ţipam destul de tare ca să mă audă toată lumea din jur:

— Cristos mă iubeşte!

Mă încruntam la ecranul micuţei mele agende electronice şi ziceam:

— Lui Iisus nu-i place rochia pe care o porţi, mamă. Zice că-i prea tinerească pentru tine şi că te face să arăţi ca o curvă…

Părinţii mei? Devenisem cel mai mare coşmar al lor. În loc să duc mai departe ideologia pe care se străduiseră cu mândrie să mi-o bage în cap, în loc să accept torţa umanismului lor ateist, citeam mesajele de pe telefon, spunându-le:

— Iisus zice că tofu e mâncarea Diavolului şi că toată soia e mâncarea Diavolului.

Părinţii mei… în trecut părinţii mei crezuseră cu ardoare în puterea cristalelor de cuarţ, a camerelor hiperbarice şi a I Ching-ului, aşa că nu mai aveau pe ce să se sprijine. De-a lungul cinei ăsteia deja în impas, chelnerul rămăsese nemişcat, stând drept lângă masa noastră, aşa că m-am întors către el şi l-am întrebat:

— Aveţi, din întâmplare, lăcuste cu miere sălbatică? Sau mană?

Chiar când chelnerul a deschis gura să răspundă, m-am întors la agenda electronică de pe genunchi şi am zis:

— Stai aşa. Iisus tocmai a postat pe Twitter!

Taică-meu s-a uitat în ochii chelnerului şi a zis:

— Perry?

Să-i dăm Cezarului ce-i al Cezarului, taică-meu ştie numele tuturor chelnerilor din toate restaurantele de cinci stele din lume.

— Perry, ne laşi o clipă singuri?

În timp ce chelnerul se îndepărta, taică-meu i-a aruncat o privire maică-mii. Aproape imperceptibil, sprâncenele lui s-au arcuit şi a ridicat scurt din umeri. Erau prinşi în capcană. Ca foşti scientologi şi foşti bahá'í-i[4] şi foşti EST-holes[5], nu prea puteau să mă ia la-ntrebări că de ce îmi tastez fericită devotamentul pentru propriul meu sistem ideologic.

Resemnat, taică-meu şi-a ridicat furculiţa şi a aşteptat ca maică-mea să facă la fel.

Pe când luau prima îmbucătură şi-o băgau fiecare-n gura lui, i-am anunţat:

— Iisus zice c-ar trebui să-l sprijin public pe următorul candidat GOP[6] la preşedinţie.

Auzind grozăvia asta, părinţii mei au simţit că nu mai au aer, inhalând mâncare şi înecându-se. Chiar şi după ce-au dat nişte vin pe gât, tot tuşeau şi toată lumea din restaurant se

uita la ei cum gâfâiau, iar lui taică-meu i-a sunat telefonul. Abia respirând, a răspuns:

— Un sondaj comercial? a zis el nevenindu-i să creadă. Despre ce? Despre *scobitorile pe care le cumpăr*? Aproape strigând, a întrebat: Cine-i la telefon? Împroşcând cu scuipat, a întrebat insistent: De unde ai numărul ăsta?

Şi pentru asta, MohawkArcher666, îţi mulţumesc din suflet.

1. Iepure cu sos de muştar (în fr., în orig.).
2. Salată lyoneză (în fr., în orig.).
3. Melci de Burgundia (în fr., în orig.).
4. Adept al credinţei Bahá'í, religie monoteistă fondată de Mírzá Ḥusayn-'Alí Núrí (Bahá'u'lláh) în Persia secolului al XIX-lea.
5. Prescurtare de la Erhard Seminars Training – o serie de ateliere organizate în anii '70-'80 de Werner Erhard, al căror scop era să transforme percepţiile oamenilor despre trăiri astfel încât acestea să fie din ce în ce mai intense.
6. Grand Old Party (Partidul Republican) este unul dintre cele mai importante partide politice din Statele Unite.

21 DECEMBRIE, ORA 10:37 A.M. PST

O supradoză mică şi aurie

Postat de Madisonspencer@viaţadapoi.iad

Tweeter drag,

Aşa, aşa a intrat scumpul meu pisoi, Tigrişor, în viaţa noastră.

Post-nord, post-buni, părinţii mei şi cu mine stăteam la hotelul absolut adorabil Beverly Wilshire. Luam micul dejun în apartamentul nostru, în traducere liberă: eu mă uitam la ai mei cum mănâncă. În traducere liberă: taică-meu îşi făcea jocurile obişnuite, punându-mi în faţă daneze cu caise şi ştrudele cu brânză ca să mă momească să las baltă întâlnirile mele toride cu Iisus. Ca să-i fac în ciudă, ţineam telefonul lipit de ureche, alintându-mă şi gângurind şi ignorând privirile nimicitoare pe care mi le aruncau ai mei. Am chicotit:

— Termină, Iisus! Nu mă mai tachina!

Le-am dat voie ochilor mei să se plimbe pe faţa de masă albă, pe lângă flori şi sucul de portocale, şi să se oprească pe moaca maică-mii. Făţiş, am studiat-o în amănunt, zăbovind cu privirea pe buzele şi pe gâtul ei înainte ca bustul să-mi atragă atenţia, în timp ce ziceam:

— Nu, nu sunt! Nu, Iisus, n-are cum!

Maică-mea s-a foit stânjenită pe scaun. A ridicat şervetul din poală şi şi-a şters colţurile gurii. Cu un aer Ctrl+Alt+Natural, s-a uitat la taică-meu şi l-a întrebat:

— Antonio, iubitule, îmi dai zahărul, te rog?

Vorbind cu Iisus, prietenul meu fals, aşa cum vorbisem cu întregul meu cerc fals de prietene, am râs şi am zis:

— Nu-i adevărat! E chiar în faţa mea şi *nu-i aşa de rău*!

Taică-meu i-a întins zahărul şi a zis:

— Maddy, scumpo, ştii că nu-i politicos să vorbeşti la telefon în timpul mesei.

Maică-mea a început, cu cel mai mare Ctrl+Alt+Sadism de care putea da dovadă, să-şi pună foarte, foarte multe linguriţe de zahăr în cafea.

Cu telefonul încă lipit de ureche, m-am holbat la taică-meu şi am mimat cuvintele: *Nu pot să-nchid*. Fără să scot

vreun sunet, am urlat: *E Iisus!*

Cum să te răzvrăteşti împotriva unor părinţi care venerau răzvrătirea? Dacă luam droguri şi mi-o trăgeam cu o gaşcă de motociclişti bătăuşi sau de tipi cu negi genitali, nimic n-ar fi putut să-i facă pe ai mei mai fericiţi.

Purtându-se de parcă micul dejun ar fi fost o masă sfântă în familie, taică-meu era un ipocrit. Lângă farfuria lui, pe masă, stăteau deschise nişte dosare din teancul obişnuit de orfani, doi ochi duri priveau dintr-o poză lucioasă în care era prins doar capul. Ochii ăia ca de cremene păreau să dispreţuiască fiecare lux stupid pe care îl puteau vedea în hotelul ăsta elegant. Cam cât ai trage aer în piept, tremurul chicotitului meu de şcolăriţă s-a oprit în timp ce ochii mi-au căzut pe trăsăturile ascuţite şi privirea îndărătnică a copilului ăluia slav. Rânjetul ăla de golan mă vrăjise.

Într-un târziu, maică-mea a rupt tăcerea, zicând:

— Închide telefonul, domnişoară.

Întorcându-mă către ea, am ripostat:

— Iisus zice că tu eşti grasă!

— Închide acum, a zis taică-meu.

Şi eu le-am răspuns:

— Hei, nu omorâţi mesagerul. Am zis în telefon: IC? Te sun eu mai târziu. Am adăugat: Taică-meu cel dictatorial şi atotputernic e un mare spărgător de gaşcă; ştii cum e cu treburile astea. Ca o *coup de grâce*[1], am zis în telefon: Şi ai dreptate cu burta maică-mii.

Cu un gest Ctrl+Alt+Calculat, am închis telefonul şi l-am pus lângă farfuria mea goală de la micul dejun. Ca să ştii, Tweeter drag, la masa aia n-am mâncat altceva în afară de-o jumătate de grepfrut, o felie subţire de pâine prăjită şi un ou fiert mic. Un ou de prepeliţă, ţine minte! Porţiile astea de lagăr de exterminare nu îmi prea ridicau moralul. Luându-mi cea mai bună poză gen Elinor Glyn, am întors capul către taică-meu şi l-am anunţat:

— Dacă tot eşti aşa de hotărât să mă faci să sufăr… (Aici am închis ochii ca o eroină adevărată.)…Mai bine m-ai plesni!

Aşa cum alţi prepuberi îşi doresc o alocaţie imensă sau păr strălucitor sau prieteni, eu îmi doream ca ai mei să mă bată. Un pumn sau o palmă. Visam la asta. Nu conta dacă lovitura venea de la maică-mea sau de la taică-meu, făcătorii ăştia de bine pacifişti, idealişti şi nonviolenţi. Pe obraz sau în stomac, tânjeam după impactul ăsta, pentru că ştiam că nimic altceva nu putea să încline mai mult balanţa părinte / copil în favoarea mea. Dacă reuşeam să-i fac să mă

plesnească măcar o singură dată, după aceea puteam să le aduc aminte de asta şi să-mi folosesc memoria pentru a câştiga orice dispută.

Ah, aş fi fost Helen Burns, prietena din copilărie a lui Jane Eyre, care a fost adusă în faţa elevilor de la Şcoala Lowood şi pedepsită în văzul tuturor de domnul Brocklehurst. Sau aş fi fost Heathcliff şi aş fi fost lovită cu o piatră mare în capul meu fragil de tânărul stăpân Hindley. Un abuz public de genul ăsta era tot ce-mi doream.

Cu ochii închişi, cu faţa senină pregătită, aşteptam cu nerăbdare lovitura dureroasă. Am auzit-o pe maică-mea mestecând în cafea, clinchetul linguriţei răsunând în ceaşca ei de porţelan. Am auzit hârşâitul cuţitului când taică-meu şi-a uns o felie de pâine prăjită. În sfârşit, maică-mea a zis:

— Antonio, hai să n-o mai lungim… Dă-i drumul: dă-i o palmă fiicei tale.

— Camille, s-a auzit vocea lui taică-meu, *n*-o încuraja!

Am continuat să mă aplec înainte, cu ochii închişi, oferindu-mi faţa drept ţintă.

— Mama ta are dreptate, Maddy, a zis taică-meu. Dar n-o să-ncepem să te batem serios până nu faci optşpe ani.

În mintea mea, dragă SIDACanadiancoEmily, eram legată la ochi şi dintre buze îmi atârna o ţigară Gauloise aprinsă. Mă rugam să fiu lovită cu pumnul cum ai lovi un sac de box în formă de fetiţă.

Maică-mea a zis:

— Vrem să te ajutăm să treci peste durerea pe care ţi-a provocat-o moartea bunicilor tăi.

— Avem un cadou pentru tine, scumpo, s-a auzit vocea lui taică-meu.

Am deschis ochii şi în faţa mea era Domnul Gelatinos. Un peştişor auriu ce înota de colo-colo fericit prin paharul meu cu apă. Ochii lui bulbucaţi s-au rotit şi s-au uitat la mine drăgăstos. Trapa micuţă care-i ţinea loc de gură se deschidea şi se închidea. Faţa mea înverşunată s-a topit când am văzut spiriduşul auriu înotând în apa din paharul meu. Într-un cuvânt, eram încântată. Numele de „Domnul Gelatinos“ mi-a venit în minte imediat, iar în clipa aia eram un copil fericit, care bătea din palme, datorită familiei mele zâmbitoare. După aia, în mod tragic, n-am mai fost.

În clipa următoare Domnul Gelatinos s-a oprit. S-a întors cu burta-n sus şi plutea aşa prin pahar. Părinţii mei şi cu mine ne holbam la el nevenindu-ne să Ctrl+Alt+Credem.

— Camille? a întrebat taică-meu. Ai încurcat cumva paharele cu apă?

S-a întins peste masă şi a luat paharul cu Domnul Gelatinos mort înăuntru. Ducându-l la buze, a sorbit o gură din apa din jurul peştelui ţeapăn şi a zis: Da, aşa mă gândeam.

Maică-mea a întrebat:

— Ţi-a luat Maddy GHB[2]-ul?

— Nu, a zis el. Cred c-a fost noul ei peştişor auriu.

Părinţii mei cândva-fumători-de-iarbă, cândva-drogaţi, cândva-îndopaţi cu speed, i-au administrat, din greşeală, o supradoză peştelui meu, punându-l într-un pahar plin de GHB. În traducere liberă: ecstasy lichid. În traducere liberă: acid gama hidroxi butiric. Netulburat, taică-meu a continuat să bea în timp ce micuţul cadavru auriu al animalului meu de companie se lovea de buzele lui. L-a scos din pahar cu două degete şi i l-a întins menajerei somaleze.

— În veceu, a intonat el solemn, şi înapoi în ciclul naturii.

Când mă întindeam după telefon ca să-l sun repede pe Iisus şi să-i povestesc cu lux de amănunte ultima atrocitate, maică-mea a împins coşul de fursecuri către mine şi a oftat.

— Atâta i-a fost Domnului Peşte… Ce-ai zice dacă am merge azi să adoptăm o pisică micuţă şi drăguţă, Maddy?

1. Lovitură de graţie (în fr., în orig.).

2. Prescurtare pentru acidul gama hidroxibutiric – drog puternic, fără culoare, gust sau miros, ce induce o stare de euforie, amnezie temporară sau totală, folosit de agresori în unele cazuri de viol pentru a-şi imobiliza victima.

21 DECEMBRIE, ORA 10:40 A.M. PST

Iubirea mea adevărată salvată din ghearele morţii

Postat de Madisonspencer@viaţadapoi.iad

Tweeter drag,

Părinţii mei nu adoptau nimic fără zece milioane de comunicate de presă. Nici Tigrişor n-a scăpat de ele. O echipă de filmare specializată în documentare ne-a urmărit ca o umbră până la un adăpost „Nu omorâţi pisicile“ din East Los Angeles, unde taică-meu şi cu mine am cântărit calităţile pisicilor abandonate. Maică-mea a condus şirul de camere până la o pisică tărcată, jerpelită, singură în cuşca ei cu gratii. Citind fişa pe care fusese scris curriculum-ul animalului, a zis:

— Ooooh, Madison, asta are leucemie! Se estimează că va muri în patru luni. Sună perfect!

Cel mai important criteriu pe care trebuia să-l aibă o relaţie de interdependenţă a alor mei era efemeritatea. Voiau case, angajaţi, afaceri şi adoptau orfani din lumea a treia de care puteau scăpa cât ai zice peşte. Nimic nu întreţine mai bine relaţiile publice decât ceva pe care poţi să-l salvezi şi să-l iubeşti intens vreo lună şi după aia să-i faci o înmormântare generoasă, filmată de njdemii de camere.

Când am refuzat pisicuţa pe moarte, taică-meu m-a tras către un motan bătrân, cu blana în mai multe culori. Angajaţii adăpostului estimau că mai avea cam şase săptămâni de trăit.

— Diabet, a zis taică-meu dând solemn din cap. Să-ţi fie învăţătură de minte, domnişoară, şi să te gândeşti la asta data viitoare când vrei ceva dulce.

Camerele ne-au urmărit de la o pisică condamnată la alta. De la pisicile cu peritonită infecţioasă la cele cu cardiomiopatie hipertrofică. Unele dintre ele se luptau să-şi ridice capul când le mângâiam în spatele urechilor fierbinţi. Părea mai mult un azil decât un adăpost pentru pisici. Faţă-n faţă cu pisici care aveau tumori intestinale şi piometru în stadiu terminal, m-am simţit groaznic. E adevărat, toate voiau iubire şi o casă, dar eu n-o voiam pe nici una dintre ele. Voiam ceva care să trăiască şi să mă iubească.

O siameză zăcea pe nişte scutece de unică folosinţă, mult prea slăbită ca să-şi controleze vezica. O persană mieuna plângăreţ şi clipea afectuos spre mine din ochii împăienjeniţi de cataractă. Când a văzut lista lungă de medicamente de care avea nevoie într-o zi, taică-meu s-a luminat la faţă şi a zâmbit:

— Asta n-are cum să reziste mult, Maddy! Cu o mână, m-a împins către cuşca mirositoare a pisicii şi a zis: Poţi să-i spui „Cat Stevens“ şi putem să-i facem cea mai mare înmormântare pe care a avut-o vreodată o pisică.

Maică-mea s-a întors către camere şi a adăugat:

— Copiii adoră să organizeze mici înmormântări pentru animalele lor de companie… să construiască un cimitir şi să umple fiecare mormânt! Asta îi învaţă să fie atenţi la formele de viaţă bacteriană din sol.

Dacă maică-mea era plină de respect pentru orice formă de viaţă, maică-sa nu se număra printre ele. Când buni a făcut atac de cord în noaptea de Halloween, de la un cheag de sânge produs de cancerul ei, maică-mea a venit a doua zi cu avionul de la Cannes, cărând după ea celebra rochie albastră de seară, cu paiete şi perle.

— *Haute couture*, a zis ea intrând în biroul firmei de pompe funebre din văgăuna nordică cu rochia învelită într-o folie de plastic şi atârnată pe braţ.

Antreprenorul din nord era uluit: de cealaltă parte a biroului său stăteau Antonio şi Camille Spencer. Umil, a recunoscut că rochia era superbă, dar după aceea le-a explicat răbdător că era mărimea 38, iar cadavrul mâncat de cancer al lui buni Minnie avea mărimea 44. Fără să piardă vremea, taică-meu a scos un carnet de cecuri din buzunarul interior al sacoului şi a întrebat:

— Cât?

— Nu-nţeleg, a zis antreprenorul.

— Ca să faci rochia să se potrivească, i-a suflat maică-mea în ureche.

Bietul antreprenor naiv a întrebat:

— Ce drăguţ. Sunteţi sigură că vreţi să desfac cusăturile?

Maică-mea a icnit. Taică-meu a dat din cap cu o dezamăgire amară, zicând:

— Rochia aia e o operă de artă, prietene. Atinge-te numai de-o cusătură şi te dăm în judecată până te-aducem la faliment.

— Ce vrem noi, a explicat maică-mea, e să faci câteva ajustări… un pic de liposucţie pe ici-pe colo… ca maică-mea să arate cât mai bine.

— Pe cameră eşti mai gras cu cinci kilograme, a zis taică-meu.

Pixul lui ajunsese deja la un număr cu şase cifre.

— Camere? a întrebat antreprenorul.

— Poate iei un pic şi din spatele urechilor…, a zis maică-mea şi s-a apucat să-i demonstreze ce-nseamnă asta împingându-şi în sus pielea tâmplelor până când obrajii au devenit întinşi şi netezi. Şi o mărire de sâni, un lifting, poate nişte implanturi ca să stea bine corsetul.

— Şi extensii de păr, a adăugat taică-meu. Vrem să aibă un păr bogat.

— Poate, a sugerat maică-mea, ar fi bine să-i scoţi rinichii şi să-i muţi un pic mai sus, cam pe-aici.

Maică-mea şi-a atins sânii perfecţi cu mâinile.

Taică-meu a semnat cecul cu o înfloritură.

— Şi am adus noi un specialist în tatuaje. A rupt cecul din carnet şi i l-a fluturat prin faţă cu un zâmbet atotştiutor. Asta dacă n-ai ceva împotrivă ca Minnie să fie tatuată…

— A, a zis maică-mea pocnind din degete. Şi fără lenjerie, fără tanga, fără nimic. Nu vreau ca lumea care urmăreşte înmormântarea în direct prin satelit să vadă dungile de la lenjerie prin rochia iubitei, dragei mele mame moarte.

Am crezut că maică-mea s-ar putea să plângă puţin în momentul ăsta, stând în biroul antreprenorului de pompe funebre. Dar în schimb s-a întors către mine şi m-a întrebat:

— Maddy, scumpo, ce se-ntâmplă cu ochii tăi? De ce sunt aşa de roşii şi de umflaţi? (A scos un flacon de Xanax din geantă şi mi-a oferit o pastilă.) Hai să facem rost de nişte felii de castravete pentru umflăturile alea.

Tweeter drag, plânsesem non-stop de la Halloween. Nu că maică-mea şi-ar fi dat seama.

Când îmi aduc aminte de sărutările lui buni, simt mirosul de ţigară. Prin comparaţie, sărutările maică-mii miros a medicamente împotriva anxietăţii.

În adăpostul „Nu omorâţi pisicile“, iar îmi vâra Xanax pe gât ca să mă facă să accept o Manx cu blană neagră şi deasă. Nu părea să-i pese că pisica murise cu câteva clipe înainte. Taică-meu a ridicat trupul ei cald încă din cuşca murdară şi a încercat să aşeze cadavrul ce începea să-nţepenească în mâinile mele grăsuţe.

— Ia-o şi gata, Maddy, a şoptit el. Pe cameră o să pară că doarme. Hai, n-avem toată ziua la dispoziţie…

Când a întins încet pisica Manx moale, moartă către mine, m-am tras un pas în spate şi am văzut altceva. În aceeaşi cuşcă, ascuns de pisica neagră care tocmai îşi dăduse

duhul, stătea un pisoiaş portocaliu. Asta era ultima mea şansă. În orice moment puteam fi dusă înapoi la Beverly Wilshire cu un cadavru rigid de felină pe genunchii mei de fetiţă. În văzul camerelor, cu toţi angajaţii adăpostului ca martori, am întins degetul arătător către ghemotocul ăla de blană portocaliu şi am zis:

— Asta, tati! Cu o voce ştrengărească, am adăugat: Asta-i pisica mea!

Ghemotocul portocaliu către care se îndrepta afecţiunea mea disperată a deschis doi ochi verzi şi s-a uitat la mine.

Maică-mea a aruncat o privire rapidă pe fişa de lângă cuşcă. În vreo zece cuvinte, spunea întreaga poveste a pisicuţei. În după-masa aia, în adăpostul „Nu omorâţi pisicile“, maică-mea s-a aplecat spre taică-meu şi i-a şoptit:

— Las-o să o ia pe aia portocalie. Pune-o la loc pe asta moartă şi las-o pe Maddy să ia pisoiul.

Încă ţinând în braţe pisica Manx inertă, taică-meu a scrâşnit din dinţii îmbrăcaţi şi a zis:

— Camille, e o pisicuţă. Cu un zâmbet încordat, a şuierat: Chestia aia afurisită o să trăiască în veci. A scuturat puţin cadavrul îmblănit, zâmbind afectat, şi a zis: Dac-o luăm pe asta, poate să-l sune pe prietenul ei să-şi facă numărul cu Lazăr[1].

— Dacă micuţa noastră Maddy a hotărât că asta-i pisicuţa pe care-o vrea…, a zis maică-mea întinzându-se în cuşca cu gratii şi scoţând de-acolo ghemotocul de blană portocaliu, care tremura, …atunci asta-i pisicuţa pe care o s-o primească.

Stând în aşa fel încât camerele să-i poată filma toate mişcările, întoarsă puţin către ele, mi-a pus ghemotocul călduţ în braţe. În acelaşi timp, a-ntors capul către taică-meu şi i-a şoptit făcându-i semn să se aplece şi să citească fişa:

— Nu-ţi face griji, Antonio.

În clipa aia, un fotograf de la revista *Cat Fancy* a făcut un pas în faţă, strigând: „Zâmbiţi!“, şi toţi am fost orbiţi de bliţ.

1. Aluzie la Lazăr din Betania – personaj biblic înviat din morţi de către Iisus.

21 DECEMBRIE, ORA 10:44 A.M. PST

Mama anului

Postat de Madisonspencer@viaţadapoi.iad

Tweeter drag,

Niciodată nu mi-am imaginat că e aşa de greu să fii o mamă bună. De asta propria mea mamă era o dezamăgire aşa de mare. Serios, ce eforturi supraomeneşti trebuia să faci ca să fii o mamă bună? Trebuia doar să strângi o cantitate suficient de mare de spermatozoizi proaspeţi în pântece şi s-aştepţi să produci un ovul viabil. Din câte pricepeam eu, întregul proces părea mai mult sau mai puţin automat. Naşterea propriu-zisă implica umplerea unei camere sterile, cu gresie pe jos, cu o echipă de filmare, cu toţi inginerii şi şefii de echipă şi sunetiştii, cameramanii şi asistenţii de regie şi machieurii. Am văzut rezultatul: maică-mea, ameţită de o injecţie intravenoasă cu Demerol, cu picioarele şi mâinile depărtate, pe un fel de podium de vinil cu locuri speciale în care să-ţi pui picioarele. Un stilist îi pudrează pubisul ras meticulos şi – *voilà* – bulbul de culoarea noroiului, care e de fapt tărtăcuţa mea de bebeluş, începe să iasă. Drăguţa de maică-mea face o grimasă de-o clipă, dar în rest zâmbetul ei orbitor rămâne neschimbat în timp ce corpul meu miniatural, mânjit cu nămol, iese ca un burghiu din burta ei fierbinte. Sunt urmată imediat de un cordon ombilical la fel de neatrăgător. Chiar şi-atunci, e evident că speram ca doctorul să-mi tragă o scatoalcă sănătoasă. O bătaie în văzul tuturor. Doar un copil atât de iubit şi de privilegiat ca mine ar putea să-şi dorească o bătaie soră cu moartea aşa tare cum mi-o doream eu.

De obicei maică-mea punea filmuleţul de la naştere când oamenii veneau la noi de ziua mea.

— Am reuşit s-o scot din prima, zicea ea de fiecare dată. Madison era mult mai slabă pe vremea aia – slavă cerului!

Şi de fiecare dată râdea cu poftă pe seama mea. Atacurile astea sub centură sunt motivul pentru care îmi doresc aşa de tare s-o iau în bot. Ochiul meu învineţit ar trâmbiţa peste tot ororile prin care trec în fiecare zi.

Tu, Tweeter drag, ai văzut cu siguranţă cadrele de la naşterea mea publicate în revista *People*. Colegele mele fără inimă de la internatul elveţian le-au văzut sigur şi, până-n ziua în care am murit, aveam să găsesc non-stop pozele astea – o eu de mărimea unui bol alimentar regurgitat, stacojie ca o roşie coaptă presărată cu brânză rasă, zbătându-mă la capătul unui cordon ombilical lipicios – prinse pe furiş pe spatele puloverului meu cu bandă adezivă sau publicate în locul portretului meu în anuarele şcolii.

După ce m-am născut, am văzut pe pielea mea că n-aveai nevoie de nu ştiu ce abilităţi ca să fii mamă. Impresia mea generală era că ţi se măresc puţin diverse glande şi ţi se înmânează o păpuşă sau un sclav al reglării secreţiilor corporale – colostru, pipi, caca. Tot timpul consumi sau elimini nişte mâzgă vitală.

Înţelegând pe deplin ce înseamnă să fii mamă, eram hotărâtă să-i ofer pisoiului meu, Tigrişor, o copilărie mai bună decât avusesem eu. Mi-am jurat să-i arăt mamei cum se face treaba asta.

— Puneţi nişte haine pe voi, oameni buni! îi admonestam pe părinţii mei goi pe plajele din Nisa sau Nancy sau Newark. Vreţi să-mi transformaţi pisoiul într-un pervers?

Le găseam proviziile de haşiş şi le aruncam în veceu, zicând:

— Poate vouă nu vă pasă de siguranţa copilului vostru, dar mie îmi pasă de siguranţa copilului meu!

Am primit pisoiul ăla ca să mă distragă de la chestia cu religia şi trebuie să recunosc c-a funcţionat perfect. Nu-i mai răspundeam la telefon lui Iisus la cină. Îl căram pe Tigrişor cu mine peste tot, ţinându-l în braţe, şi îi spuneam în şoaptă, tot timpul destul de tare ca să mă audă ai mei:

— Mami şi tati pot să fie nişte zombi sexuali înfometaţi de droguri, dar n-o să-i las niciodată să-ţi facă vreun rău.

Cât despre ai mei, erau pur şi simplu mulţumiţi că Iisus şi cu mine ne despărţiserăm. Aşa că mă lăsau să-l car pe Tigrişor cu mine peste tot, în Taipei şi Turin şi Topeka. Dormea cu mine în patul meu din Kabul şi Cairo şi Cape Town. La micul dejun din Banff sau Bern, ziceam:

— Nu *ne* plac cârnăciorii din tofu fără grăsimi şi nu mai vrem să-i vedem la masa *noastră* niciodată.

În Copenhaga îi anunţam pe ai mei:

— Noi am vrea încă un ecler cu ciocolată sau nu venim la premiera operei *La Bohème* în seara asta.

Nici nu mai are rost să spun că Tigrişor era un însoţitor excelent la operă, dormind în cea mai mare parte a

spectacolului, totuşi – prin simpla lui prezenţă – făcându-mi părinţii alergici să-şi stăpânească cu greu accesele de furie. La Scala şi la Met şi la Royal Albert Hall, o dâră de păr de pisică şi purici săltăreţi ne urmărea peste tot.

Cu cât mă îndepărtam mai mult de restul lumii şi mă bucuram mai tare de compania noului meu pisoi, cu atât taică-meu strângea mai multe dosare şi poze cu orfani săraci disponibili pentru adopţie. Cu cât mă izolam mai mult, cu atât maică-mea căuta mai multe case pe site-urile de imobiliare. Nici unul dintre ei nu sufla o vorbă despre asta, dar – cu toate beţele-n roate pe bază de soia pe care mi le puneau – grija mea exagerată l-a transformat pe Tigrişor într-un pisoi foarte gras. Mâncarea părea să-l facă fericit şi, când îl vedeam fericit, eram şi eu fericită, aşa că – după doar câteva săptămâni de mâncat ca porcul – era ca şi cum aş fi cărat o nicovală Louis Vuitton.

Nu eram în Basel sau Budapesta sau Boise, dar într-o după-masă am dat de uşa unei camere de proiecţie întunecoase. Eram în casa noastră din Barcelona şi treceam prin hol când am văzut că uşa era întredeschisă. Din întunericul dinăuntru, am auzit un amalgam de mieunături, un duet discordant ce semăna cu miorlăitul pisicilor vagaboande când sunt în călduri. Pândind prin deschizătura îngustă dintre uşă şi toc, am văzut pe ecran o bulă ce se zvârcolea, acoperită cu clei. Plânsetele veneau de la o creatură gelatinoasă, bebeluşul-eu, evident nu prea fericită să se nască printre lumini orbitoare, documentarişti şi crenguţe de salvie arsă. Şi, singură în mijlocul camerei goale, stătea maică-mea.

Ţinea un telefon lipit de ureche în timp ce se uita la filmuleţul obositor al începutului vieţii mele. A ridicat din umeri. Pieptul i-a tresărit. De neconsolat, plângea în hohote:

— Te rog să mă asculţi, Leonard.

Obrajii îi străluceau şi îşi ştergea lacrimile cu mâna liberă.

— Ştiu că trebuie să moară de ziua ei, dar, te rog, nu-mi lăsa fetiţa să sufere.

21 DECEMBRIE, ORA 10:46 A.M. PST

Iubitul meu motan e doborât de o boală misterioasă

Postat de Madisonspencer@viaţadapoi.iad

Tweeter drag,

În câteva zile după ce l-am adoptat, Tigrişor s-a umflat cât un pop-corn cu caramel, după aia cât o brioşă, fiind la fel de pufos ca ciocolata de casă. Deja nu mai făcea pipi de câteva zile în tăviţa lui. Şi mieunatul lui plângăreţ se oprise, aşa că acum eram nevoită să miorlăi ca un ventriloc, cu buzele lipite, cu o grimasă şi-un zâmbet împietrite, miau-miau-uri fericite de ochii alor mei.

În confortul din Mexico City sau Mumbai sau Montréal, la un mic dejun cu *sashimi* de ton şi *ceviche*[1] de creveţi şi pate de ficat de raţă, pisi-pisi al meu nu mai mânca nimic. Maică-mea şi taică-meu se uitau pe furiş cum mă chinuiam să-l hrănesc şi nu reuşeam, aruncând câte-o privire din spatele laptopurilor în timp ce eu îmi puneam pisoiul hidos de umflat pe masă, lângă farfurie, şi îl ispiteam cu gustări suculente. Tigrişor era, credeam eu, şansa mea de a-i umili pe amândoi. Felul în care aveam grijă de el le-ar fi arătat nişte aptitudini adecvate de părinte, non-păgâne, non-vegetariene, non-Reagan. Toate vieţile trecute pe care le folosiseră ei la creşterea mea, exact pe alea urma să le evit. Strategia mea era pur şi simplu să-mi copleşesc pisoiul cu iubire şi să-l cresc ca pe un adevărat motan, bine adaptat, fără vreo tulburare de dismorfie corporală.

Aici am băgat un *miau* fals pentru ceilalţi de la masă.

Vezi ce-am făcut, Tweeter drag? Vezi cum am căzut în groapa pe care le-am săpat-o lor? În Bangalore şi Hyderabad şi Houston, pisoiaşul meu era clar bolnav, dar nu puteam să recunosc asta şi să mă duc să le cer ajutorul alor mei. La micul dejun din Hanoi, taică-meu s-a uitat cum mingea umflată de blană respiră greu lângă farfuria mea. Prefăcându-se Ctrl+Alt+Indiferent, a întrebat:

— Cum e micul Tigru?

— Numele lui e Tigrişor, am protestat eu. Luându-l de pe masă şi punându-l în poală, am zis: Şi e bine, dacă vrei să ştii.

Printre buzele încleştate, am scos un *miau*. Folosindu-mi degetele cu subtilitate, am mişcat gura inertă a pisoiului ca să pară real. *Miau*.

Taică-meu a ridicat din sprânceană, schimbând o privire cu maică-mea, şi a întrebat:

— Sigur nu-i bolnav?

— E bine!

Maică-mea i-a aruncat o privire Ctrl+Alt+Senină ghemotocului de blană în comă, care acum tremura pe coapsele mele acoperite cu un şervet, şi a întrebat:

— Sigur nu trebuie să mergem la veterinar?

— E bine! am zis eu. Doarme.

Nu-i puteam lăsa să-mi vadă frica. Ghemotocul de blană tremurândă pe care îl mângâiam era cald – prea cald. O mâzgă lipicioasă îi tivea ochii închişi şi se scurgea pe nările negre, micuţe. Ba mai rău, mângâindu-l pe părţi, i-am simţit pielea întinsă ca o tobă şi burta umflată. Prin blana moale, bătăile slabe ale inimii lui de pisoi păreau la un milion de miliarde de kilometri depărtare. Putea fi din cauză că i-am dat să mănânce ceva ce nu trebuia. Sau din cauză că i-am dat prea mult de mâncare. Acum gâfâia, cu limba lui roz de pisoi ieşită în afară, fiecare respiraţie fiind un horcăit al morţii. În mult prea multe feluri, chinurile prin care trecea bietul Tigrişor semănau cu cele care duseseră la dispariţia dureroasă a lui buni. Fără să mă gândesc ce fac, degetele mele au căutat locul din spatele piciorului său din faţă, unde ritmul inimii se simţea cel mai tare, şi în măruntaiele gânditoare ale creierului meu, am început să număr: *un aligator… doi aligatori… trei aligatori…* între bătăile lente, neregulate. Mi-am dat seama că nici unul dintre părinţii mei nu mânca. Mirosul de salon de pisică bolnavă le tăia tuturor pofta de mâncare.

Taică-meu a propus:

— Ce-ai zice dacă tu şi Tigruţ aţi merge la un terapeut? A înghiţit în sec, trădându-şi Ctrl+Alt+Neliniştea, şi a zis: Aţi putea să vorbiţi despre moartea bunicului şi bunicii tale.

— Nu sunt tristă!

În barbă, număram… *cinci aligatori… şase aligatori…* între bătăile din ce în ce mai stinse.

Ochii îngrijoraţi ai maică-mii au cercetat masa până s-au oprit asupra coşuleţului cu dulciuri. Ridicându-l, mi-a întins bunătăţile.

— Vrei o brioşă?

— Nu!

Număram: *opt aligatori… nouă aligatori…*

— Dar adori brioşele cu coacăze negre.

Mă cântărea din priviri, aşteptându-mi răspunsul.

— Nu mi-e foame! am izbucnit eu numărând… *Unşpe aligatori… doişpe aligatori…* Respiraţia seacă, horcăită, a pisoiaşului meu se oprise. Bâjbâind înnebunită cu degetele, am încercat să-i masez inima de felină şi să-l readuc la viaţă. Ca să ascund chestia asta de ai mei, am învelit corpul umflat al lui Tigrişor cu şervetul meu de pânză. Înfăşat aşa, îmi era imposibil să-i găsesc pulsul. Ca să-mi maschez panica, am zis:

— Nu mi-e foame! Tigrişor e sănătos şi fericit! Nu mi-e foame şi nu am smuls banana nimănui!

Auzind asta, faţa maică-mii a părut că încasează o Ctrl+Alt+Palmă. Mâinile ei s-au întins peste masă în ceea ce trebuia să fie un gest matern instinctiv, o îmbrăţişare de mamifer moştenită de la strămoşii noştri primitivi, şi a zis:

— Vrem doar să te ajutăm, Maddy, scumpete.

Ferindu-mă, cu pisoiul nemişcat şi tăcut în braţe, am ripostat – cuvintele mele erau acid pur:

— Am putea să-l abandonăm pur şi simplu pe Tigrişor la o fermă izolată din nord. Ce ziceţi de asta? Cu o voce aproape isterică, am zis: Sau am putea să-l dăm pe motănelul meu la o şcoală scumpă din Elveţia, unde ar putea să trăiască, complet izolat social, în mijlocul unor pisici urâcioase şi bogate!

În barbă număram: *optşpe aligatori… nouăşpe aligatori… douăzeci de aligatori…*, dar ştiam că era prea târziu. În Seul sau São Paulo sau Seattle, pe jumătate mă prăbuşeam şi pe jumătate alergam când mi-am părăsit locul de la masă şi am fugit înapoi în dormitor, cu pisoiul învelit în giulgiul lui de pânză.

1. Marinată din fructe de mare.

21 DECEMBRIE, ORA 10:49 A.M. PST

Negarea

Postat de Madisonspencer@viaţadapoi.iad

Tweeter drag,

Eu – fetiţa pre-moartă, de unşpe ani – am cărat legătura cu cadavrul de felină prin Antwerpen şi Aspen şi Ann Arbor. Precum cadavrul învelit în aşternuturi al unei Granny Joad[1] moarte – ia de-aici, înc-o referinţă la o carte –, îl treceam ilegal pe bietul Tigrişor prin diverse vămi şi puncte de control din aeroporturi. Îl purtam lipit de piele, ascuns sub haine, în felul în care maică-mea şi taică-meu îşi purtaseră de-atâtea ori drogurile de contrabandă, jucându-se de-a traficanţii. Nu mai are rost să zic că mirosul lui acru nu ne-a părăsit, cum nu ne-a părăsit nici escorta de paraziţi cu aripi, în principiu muşte, dar şi larvele lor şi viermii prepuberi, care apăreau în peisaj de zici c-ar fi fost invocate prin nu ştiu ce magie neagră.

Ori era securitatea internaţională penibilă, ori ai mei dăduseră bani grei cui trebuia, dar povara mea tristă n-a fost descoperită niciodată. Din când în când mieunam încet, învinsă, dar îmi ţineam secretul învelit în şervetul de masă original. Nu te gândi că eram sărită de pe fix, Tweeter drag; ştiam că pisicul meu era mort. Nimeni care îi atingea haina de blană dezumflată nu putea să ignore pic-pic-picuratul continuu al fluidelor reci. Sub puloverul meu, lipit de burta mea ca o sarcină, ca un avorton, am simţit talmeş-balmeşul oaselor lui care se frângeau.

În orele de când murise, burta lui blănoasă începuse să se baloneze. Şi da, poate că pe moment o luasem razna de supărare, dar ştiam că pisica mea se umplea de gaze, excreţii ale afurisitelor de bacterii intestinale. Şi da, poate că eram, în secret, îngrozită că i-am dat să mănânce ceva care l-a omorât, dar cunoşteam cuvântul *excreţie* şi ştiam că iubitul meu motănel era pe punctul de-a exploda şi că o asemenea explozie ar reduce comoara inimii mele la o carcasă plină de insecte. Pânza era lipicioasă. Pentru mâinile mele iubitoare, Tigrişor nu era mort, dar aveam grijă să nu-l mângâi prea tare.

În momentul ăla eram toţi trei într-o limuzină lungă şi părinţii mei stăteau alături, cu spatele la şofer, trăgându-se cât mai departe posibil de situaţia mea nefericită. Starea emoţională echilibrată a părinţilor mei şi vocile lor sobre însemnau că intuiau adevărul. Totuşi, în maşina aia care ne ducea de la aeroport la casa noastră din Jakarta sau Johannesburg sau Jackson Hole, maică-mea a întrebat:

— Cum e micuţul bolnăvior? (Cu ochii roşii. Cu vocea forţându-se să fie Ctrl+Alt+Veselă.) Se simte mai bine?

În interiorul pluşat al limuzinei, nelipsitele muşte şi mirosul împuţit erau greu de ignorat şi unul dintre braţele ei sculptate la yoga a ţâşnit către butoanele aerului condiţionat. Degetele ei cu manichiură perfectă au dezlănţuit asupra noastră un crivăţ tăios, iar ea a scos un flacon de Xanax din poşetă şi a băgat câteva pastile în gură. I-a pasat flaconul lui taică-meu, prin spatele ziarului.

În poală, înfăşurată încă în şervetul de la micul dejun, era inima mea şi inima mea era ţeapănă şi rece. Inima mea era o bombă expirată care mustea de zemuri în putrefacţie. Am răspuns la întrebarea maică-mii cu un mieunat sec. Dincolo de întunecimea geamurilor fumurii, marginile Lisabonei sau La Jollei sau Lexingtonului rămâneau în urmă şi dispăreau. Pe când mergeam înainte, am simţit zemurile în putrefacţie ale sufletului meu pereche migrând în jos şi-mi pătându-mi fusta-pantalon. Aplatizat, şervetul din poala mea putea fi harta unor insule crestate şi a unor coaste filigranate. Bălţată şi presărată cu petele descompunerii, pânza ar fi descris traseul unei călătorii fără ţintă în care tot ce iubeşti dispare.

Asta, asta era exact opusul hărţii unei comori.

Taică-meu? El abia dac-a observat. În decorul ăla pluşat, taică-meu era ocupat să-şi citească ziarul, paginile de culoarea somonului din *Financial Times*. Din tot corpul lui puteam să văd doar picioarele, de la genunchi în jos, pantalonii călcaţi la dungă, cu manşete. Puteam să văd doar asta şi degetele care ţineau ziarul deschis. Acolo era verigheta lui de aur. În timp ce maică-mea se lupta cu empatia ei sedată şi eu mă scufundam din ce în ce mai adânc într-o mare de disperare, taică-meu dădea paginile ziarului. Le întorcea cu un foşnet energic. Dacă nu ţi-ai dat seama până acum, Tweeter drag, un om de afaceri cu un ziar e mai rău decât orice eroină de-a lui Jane Austen alergând prin viaţă într-o rochie de bal din tafta.

— Maddy? m-a întrebat maică-mea. Cu nişte cuvinte stridente, pline de o bucurie prefăcută, maică-mea a zis: Crezi că lui Tigrişor i-ar plăcea să aibă un frăţior nou?

În traducere liberă: era gravidă? În traducere liberă: era nebună?

Din fortăreaţa lui de hârtie, taică-meu a zis:

— Scumpo, adoptăm pe cineva. Din spatele cortinei de războaie şi cote de bursă şi rezultate sportive, a adăugat: Puştiul e dintr-un loc groaznic.

În traducere liberă: nu-i băgam în seamă destul. În traducere liberă: voiau să fie apreciaţi de cineva.

— Hârţogăraia a durat luni de zile, a zis maică-mea. Nu-i aşa de uşor ca să adopţi un…, şi a dat din cap către şervetul ud mototolit la mine-n poală.

Drept răspuns, am scos un *miau* aproape neauzit, sugrumat de lacrimi.

Taică-meu şi-a foşnit ziarul nervos. Maică-mea a scuturat flaconul de Xanax şi a dat pe gât înc-o pastilă. Mâinile mele au uitat să fie grijulii şi unghiile au zgâriat burta moale a pisoiului. Şi în clipa aia, Tweeter drag, în scaunele spaţioase şi interiorul protejat al limuzinei, burta umflată a bietului Tigrişor a explodat.

1. Granma Joad – personaj feminin din romanul *Fructele mâniei* de John Steinbeck, care îşi pierde dorinţa de-a trăi după moartea soţului şi se stinge la scurt timp după aceea.

21 DECEMBRIE, ORA 10:55 A.M. PST

În sfârşit, pedeapsa aspră binemeritată

Postat de Madisonspencer@viaţadapoi.iad

Tweeter drag,

Rămăşiţele pământeşti ale iubitului meu Tigrişor urmau să fie înmormântate într-o toaletă a hotelului Beverly Wilshire, în cadrul unei ceremonii elegante, selecte, asemănătoare cu cea a peştişorului meu auriu, Domnul Gelatinos. În timp ce personalul nostru privat, compus din menajere somaleze, deschidea geamurile şi aprindea lumânări parfumate, eu am dus pe braţe rămăşiţele care miroseau a moarte, învelite în şervet, în baia mare a apartamentului. Printre îndoliaţi se numărau şi părinţii mei, care stăteau lângă cada cu hidromasaj. Taică-meu bătea nerăbdător din picior, iar vârful pantofului său lucrat manual scotea un tic-toc sonor atingând gresia. Cortegiul funerar era alcătuit dintr-un nor negru de muşte. Noi, îndoliaţii, eram acoperiţi la propriu cu un văl de muşte negre care bâzâiau întruna.

— În veceu cu el, a ordonat taică-meu.

Maică-mea, respirând printr-o batistă parfumată, a zis:

— Amin, hai odată.

Stăteam aplecată asupra gurii căscate a veceului, cu inima zdrobită, incapabilă să mă despart de ceva ce iubisem aşa de mult. Eram atât de nefericită că mă rugam să sune Iisus, uitând că îl inventasem. Iisus nu exista cu adevărat, iar doctoriţa Angelou n-avea de gând să atingă ghemotocul ăsta puturos de oase şi blană putrezită şi să-l readucă la viaţă.

I-am implorat:

— N-ar trebui să spunem o rugăciune?

— Pentru ce? a zis taică-meu. Maddy, scumpo, rugăciunile sunt pentru idioţii superstiţioşi şi pentru baptişti.

— Pentru sufletul etern al lui Tigrişor! am insistat eu.

— O rugăciune? a întrebat maică-mea.

Îmi doream ca ei să-l sune pe sir Bono sau pe sir Sting şi să programeze o intervenţie divină.

— Nu există *suflet*, a zis taică-meu. (Exasperat, a pufnit şi răsuflarea îi mirosea a Binaca şi Klonopin.) Fetiţo, am

discutat despre asta. Nimic nu are suflet şi, când mori, putrezeşti naibii şi creezi compuşi organici în care să se reproducă formele de viaţă din sol.

— Aşteaptă, a zis maică-mea. Închizând ochii, a început să recite din memorie: „Mergi liniştit prin larmă, prin grabă“…

Un public din ce în ce mai mare de menajere somaleze începuse să se strângă lângă uşa băii.

— „Dă dovadă de prudenţă în afaceri“, a continuat maică-mea cu fruntea ei plină de botox aproape încruntată de concentrare: „Pentru că lumea e plină de amăgiri…“

— Nu există Dumnezeu. Nu există suflet. Nimic nu învinge moartea, a zis taică-meu. A întrebat strigând: Nu te-au învăţat *nimic* călugăriţele la şcoala aia catolică scumpă?

Maică-mea i-a dat înainte:

— „Spune adevărul încet şi clar…“[1]

— În veceu cu el, Maddy, a zis taică-meu, Ctrl+Alt+Pocnind din degete între fiecare două propoziţii imperative. În veceu. În veceu. *În veceu!* Avem rezervare pentru cină la opt la Patina!

Şi-a aranjat manşetele cămăşii şi s-a uitat la ceas. A dat la o parte creaturile enervante. În traducere liberă: muştele, nu menajerele somaleze care se strânseseră acolo, uitându-se la ritualul ăsta funebru ciudat.

Când am vorbit, vocea îmi era sfârşită.

— Iartă-mă, motănelul meu. (Am lipit ghemotocul drăgălaş de burta mea grăsuţă.) Îmi pare rău că te-am omorât. (Am început să plâng în hohote.) Îmi pare rău că te-am omorât şi te-am neglijat.

Mă dovedisem un părinte mai rău decât propriii mei părinţi. Când am ajuns la concluzia asta groaznică, mă legănam în faţă şi-n spate, înecându-mă cu hohote răguşite, storcându-mi motanul mult iubit de ultimele zemuri de cimitir nu chiar proaspete. Cu toate astea, încă nu puteam să-l arunc pe Tigrişor în mormântul lui plin de apă.

La îndemnul şoptit al lui taică-meu, maică-mea s-a apropiat de mine şi a gângurit:

— Maddy, scumpo… A murmurat: Nu tu ai omorât motanul. Nimeni nu l-a omorât. M-a bătut încet pe spate, lăsându-şi mâna pe umărul meu, şi a zis: Domnul Tigruţ avea o boală genetică numită „boala felinelor cu rinichi polichistici“. Asta înseamnă că a făcut chisturi la rinichi, iubito. Nu-i vina nimănui. S-a umplut de chisturi până a murit.

M-am uitat în sus, la ea, cu ochelarii aburiţi şi uzi de lacrimi, cu nasul livid şi plin de muci.

— Dar un doctor de pisici…

Maică-mea a clătinat din cap. Ochii ei trişti, ochii expresivi ai tuturor avocaţilor de condamnaţi la moarte şi ai tuturor asistentelor de lângă patul de moarte pe care le-a jucat vreodată.

— Scumpo, nu există leac. Pisoiul s-a născut bolnav.

Am întrebat-o:

— De unde ştii?

M-am simţit imediat ruşinată de tonul meu plângăreţ, de copil, de cuvintele mele bolborosite printre muci şi suferinţă.

— Aşa scria pe fişa lui, mi-a explicat maică-mea. Maddy, îţi aduci aminte de fişa lipită pe cuşca lui de la adăpostul pentru animale? (Pe măsuţa de toaletă de marmură din baie erau un flacon portocaliu de Xanax, o vază ţuguiată cu un buchet de orhidee mov, o varietate de săpunuri Hermès îngrămădite într-un coş.) Pe fişa aia scria că Domnul Tigruţ nu mai avea de trăit mai mult de şase săptămâni. (S-a întins către flaconul de Xanax, deschizându-i capacul.) Hai să luăm câte-o pastiluţă drăguţă, a zis. Noul tău frate ajunge în după-masa asta. Nu-i aşa că de-abia aştepţi?

— Dă-i drumul pisicii, mi-a ordonat taică-meu. Şi-a ridicat mâinile deasupra capului şi a bătut din palme, strigând: Dă-i drumul pisicii şi hai să mergem mai departe, oameni buni.

Întorcându-mă cu faţa spre amândoi şi coborând vocea până la un bombănit surd, am zis:

— Ştiaţi?

Lacrimile mi s-au evaporat instantaneu. Cadavrul din mâinile mele delicate era plin de viermi. Cu vocea ca o avalanşă elveţiană îndepărtată, care arunca asupra lor un miliard de miliarde de tone de gheaţă şi piatră, am zis:

— Aţi ştiut tot timpul că mi-aţi luat o pisică pe moarte?

O sonerie a început să ţârâie în surdină. Cârdul de menajere somaleze stătea încă acolo, uitându-se la noi din pragul uşii de la baie. Camerele de supraveghere erau şi ele cu ochii pe noi.

— Ştiaţi că pisoiul meu e pe moarte şi m-aţi lăsat pur şi simplu să sufăr?

Aproape stacojiu la faţă, cu fălcile încleştate taică-meu i-a aruncat o privire crâncenă maică-mii.

Cu vocea ca o sirenă, am urlat:

— Ar fi trebuit să-mi spuneţi că bebeluşul meu era pe moarte! Legănându-mi durerea, am urlat din toţi rărunchii:

Nu-nţelegeţi? Cum aţi putut să mă lăsaţi să iubesc ceva care nu mai avea mult de trăit?

Maică-mea a umplut un pahar cu apă şi mi l-a adus. Cu cealaltă mână mi-a întins pastilele.

— Bombonico, a zis ea, am vrut doar să fii fericită până faci treişpe ani.

Atât de prinsă era de chestia asta, că se aştepta să beau apă de la robinet. *Apă de la robinet din Los Angeles*.

Fără să se uite la mine, cu privirea aţintită asupra maică-mii, care era ghemuită alături, taică-meu şi-a îndreptat umerii şi s-a ridicat în picioare.

— Crede-mă, domnişoară, a zis el cu o voce rece, învinsă şi resemnată. Nimeni nu vrea să ştie că propriul copil e condamnat la moarte.

Pentru prima oară, puteam să miros Chivas-ul de cincizeci de ani din respiraţia sa. Lui taică-meu îi ajunsese.

Am mârâit:

— Poate c-ar trebui să-i facem o liposucţie şi nişte tatuaje lui Tigrişor al meu, să arate ca o versiune de Târfuliţa von Târfutski a lui Peggy Guggenheim!

Până să apuc să-nţeleg pe deplin conspiraţia lor, taică-meu a traversat baia cu paşi mari şi mi-a smuls rămăşiţele fragile din mână. Le-a aruncat în gura căscată a vasului de toaletă şi a tras repede apa. Şi nu, Tweeter drag, nu mi-a scăpat faptul că toate dramele mele recente s-au petrecut în toalete, fie în toalete murdare pentru bărbaţi din nord sau în cele poleite din Beverly Wilshire. Şi iubitul meu Tigrişor a dispărut. Apa s-a învârtejit, împroşcând stropi în toate părţile, şi a luat cadavrul lui micuţ. L-am pierdut.

Şi, şoptindu-mi în ureche, vocea maică-mii a zis:

— Cu toate minciunile, corvezile şi visele neîmplinite, tot e o lume frumoasă.

M-am holbat la amândoi cu o furie mută.

Dar *era* Tigrişor pierdut cu-adevărat? În timp ce furia creştea şi fierea se umfla în mine, alimentată de revelaţia asta şocantă cu chisturile, apele învolburate creşteau şi ele în vasul de toaletă. Părinţii mei iubitori, care cândva mă susţineau, cândva se îngrijeau de mine, cândva mă adorau, mă păcăliseră. Îmi făcuseră cadou un animal de companie despre care ştiau că urma să moară curând. Apa creştea în vârtejuri, la fel ca emoţiile usturătoare din gâtlejul meu. Tigrişor era pierdut, dar corpul lui se înţepenise undeva în măruntaiele canalizării luxoase a hotelului şi acum apa murdară din veceu urca în spirale către marginea mormântului de ceramică şi se revărsa, împroşcând dalele de gresie.

Soneria a mai ţârâit o dată şi, când taică-meu s-a întors cu spatele ca să deschidă uşa, i-am tăiat calea. Stând între taică-meu şi uşa de la baie, mi-am luat avânt… aşa cum îmi luasem avânt mai demult cu cartea cu *Beagle*-ul ca să decimez un rahat cadaveric de câine… mi-am tras mâna în spate, sărind, ridicându-mă în aer atât cât era nevoie pentru ca palma mea deschisă să aterizeze pe obrazul lui bărbierit cu grijă.

Era Ctrl+Alt+Şocat. Vasul de toaletă regurgita apă. Înfundat de corpul mort al pisoiului meu, vomita, erupând lângă noi. Nu mai era doar un vas de toaletă, era un cazan care fierbea, plin de bucăţi de pisică moartă şi magie neagră.

Nu mi-a scăpat, chiar dacă eram în mijlocul unui atac barbar, imaginea băiatului ciudat care apăruse în uşa băii, un derbedeu înfumurat a cărui frunte încruntată te ducea cu gândul la ruine romane şi treburi gotice. Lupi. Ţigănci bătrâne şi cocoşate. Când l-a văzut pe oropsitul ăsta trist… şi furia veceului… şi ieşirea mea violentă, maică-mea a lăsat să-i scape un ţipăt şi, la fel de rapid ca un ecou al loviturii mele, taică-meu mi-a tras şi el o palmă.

1. *Go placidly amid the noise and haste, Exercise caution in your business affairs, For the world is full of trickery, Speak your truth quietly and clearly* – fragmente din poemul în proză „Desiderata“ („Deziderate“) al scriitorului american Max Ehrmann.

21 DECEMBRIE, ORA 10:58 A.M. PST

Sfârşitul tragic al unui pisoi

Postat de Madisonspencer@viaţadapoi.iad

Tweeter drag,

Da, taică-meu mi-a tras o palmă.

Şi da, poate că sunt o Helen Burns prepuberă, plângăcioasă şi înfumurată, dar ştiu că toată faza asta cu plesnitul peste gura mea obraznică, prea fragedă pentru binele meu, a fost mult mai puţin amuzantă decât îmi imaginasem.

În baia bine mobilată de la Beverly Wilshire, în timp ce apele reci ale veceului ăluia înfundat de un motan inundau totul în jur, lovitura lui taică-meu a căzut, nici măcar destul de puternică pentru a-mi întoarce capul, dar zgomotul ei a răsunat cumplit de tare în spaţiul pavat cu gresie. Mă durea mai tare mâna durdulie de copil de la palma pe care i-o dădusem feţei lui aspre decât mă durea obrazul de la contralovitura lui. În oglinzile mari ne vedeam amândoi: urma mâinii mele roşie pe faţa lui, furia întunecând faţa mea. Maică-mea stătea pe-aproape, însoţită de menajere şi asistente personale şi tot soiul de băgători de seamă, iar degetele ei subţiri zburaseră deja să-i ferească ochii de scena brutală. Pe valurile din ce în ce mai mari pluteau bucăţele de blană portocalii şi noi – noi toţi – eram uzi leoarcă. Doar străinul adoptat se ţinea deoparte de tragedia asta domestică. Puştiul morocănos, cu mutră de cuţitar era un vestitor al dezastrelor care venise dintr-o ţară îndepărtată, distrusă de războaie, îmbătată de sânge. Băiatul ăsta cu faţa încruntată a unui copil-bărbat, crescut – mai mult ca sigur – de lupi fioroşi era Goran. Iar în momentul ăsta încordat ne vedeam pentru prima dată.

În zilele şi săptămânile care aveau să urmeze, în Nairobi şi Nagasaki şi Napoli, taică-meu avea să transfere, deloc subtil, afecţiunea pe care mi-o arătase până atunci asupra refugiatului ăstuia oropsit şi morocănos. Aşa cum şi eu îmi exprimasem, până de curând, nefericirea prin pisoiul meu, taică-meu făcea şi el afirmaţii indirecte de genul:

— Goran? Vrei să-i spui soră-tii că nu primeşte nimic de Crăciun, în afară poate de o extensie pentru centura de siguranţă?

Nu că noi am fi sărbătorit Crăciunul. Nu că eu aş mai fi existat pentru el; nu, eram sora lui Goran sau fiica maică-mii, dar devenisem invizibilă. Şi, dacă el nu mă mai vedea, eu nu-i mai vorbeam. Aşa am ajuns să nu mai existăm unul pentru celălalt.

În Reykjavik şi Rio şi Roma devenisem deja o fantomă pentru el.

După aia a urmat episodul nefericit când Goran i-a tăiat gâtul poneiului la Centrul EPCOT. După aia a urmat tărăşenia cu furtul premiilor People's Choice ale maică-mii şi vânzarea lor pe net. Cam atunci începuse şi taică-meu să se înmoaie, dar era deja prea târziu, pentru că la puţin timp după toate astea, la foarte puţin timp, aveam să fiu moartă de-adevăratelea.

21 DECEMBRIE, ORA 11:59 A.M. PST

Abominaţiunea soseşte

Postat de Leonardtocilarulluihades@viaţadapoi.iad

În secolul al III-lea e.n., neoplatonicianul Zoticus a prezis că într-o zi o singură naţiune măreaţă le va conduce pe toate celelalte. Naţiunea aceasta va ocupa o insulă din mijlocul unui mare ocean. Va aduna cu repeziciune toate bogăţiile pământului şi toţi regii lumii vor veni să locuiască aici. În secolul al V-lea e.n., neoplatonicianul Proclus a descris această naţiune viitoare ca pe un miraj superb. Potrivit hieroglifelor egiptene, acesta va pluti la linia orizontului.

Aici va fi aruncată la mal creatura-copil. Va străbate plajele de culoarea norilor fără a-şi da seama de goliciunea ei mai mult decât primii oameni.

Aici tot plasticul îşi găseşte în sfârşit odihna. Aici e buricul pământului, calm în acea Mare a Sargaselor de plastic. Vortexul Pacificului de Nord, după cum e cunoscut acest cimitir.

Şi în acest tablou va apărea o mamă umană, rătăcind pe aceeaşi plajă, adâncită în propria ei tristeţe. Şi femeia e, în esenţă, singură, însoţită doar de un stilist, un ziarist, patru gărzi de corp înarmate, un instructor de yoga, doi guru şi un nutriţionist. Femeia asta priveşte creatura-copil: o siluetă suplă, de silfidă, cu piele perfectă aşa cum numai plasticul poate fi perfect. O faţă fină aşa cum numai o fotografie poate fi fină. Părul ei, un mănunchi de aţă dentară pieptănat pentru a câştiga volum de valurile infinite ale oceanului. Şi, după toate aparenţele, creatura-copil e o copilă.

Şi copila e de o frumuseţe nemaivăzută.

Şi din depărtare, de cum zăreşte copila, Platon spune că femeia singuratică va striga. Nemişcată, paralizată de arătarea din faţa ochilor ei, va icni. Femeia va face câţiva paşi poticniţi, cu braţele întinse pentru a îmbrăţişa himera, şi va striga:

— Madison?

Pentru că aici, în faţa ochilor unei mame nefericite, acest dar al mării apare ca o reînviere. Şi femeia care se

plimba pe plajă va fi regina bogatului regat.

Iar dinaintea sa e o copilă de mult pierdută, care se întoarce la mama ei. Un miracol la care au fost părtaşi toţi cei prezenţi.

Lacrimile împânzesc ochii femeii. Pentru că această străină care stă goală pe plaja strălucitoare… această străină e suplă şi ciudat de calmă – nu durdulie şi ţâfnoasă, nu încăpăţânată şi posacă –, dar în rest asemănările sunt izbitoare. Aceasta este copila ucisă, glorificată. Înainte de-a apuca să mai strige o dată, Platon scrie că femeia se sufocă de emoţie.

Şi astfel îşi va strecura răul copila în cuibul unei păsări neştiutoare.

Astfel va fi încornorat binele, după papirusurile din Saïs. Şi răul caută să-i pună binelui o pereche de coarne.

Pentru că această frumuseţe din altă lume, această copilă zămislită din plastic şi hrănită de apele mării, îşi desface braţele încântătoare spre femeia umană. Cu vocea ei suavă, spune:

— Mamă.

Copila înaintează şi o îmbrăţişează pe femeie, zicând:

— Camille Spencer, m-am întors la tine. Strângând-o în braţe pe femeia mâhnită, adaugă: Mă întorc la tine ca o dovadă a vieţii veşnice. Îţi aduc veşti din paradis.

21 DECEMBRIE, AMIAZĂ HAST[1]

Fata Morgana

Postat de Madisonspencer@viaţadapoi.iad

Tweeter drag,

În fond, asta e o poveste despre trei insule. Aşa cum era şi povestea lui Lemuel Gulliver. Prima insulă e Manhattan. A doua e o insulă de trafic din nord. A treia, ei bine, pe-a treia suntem pe cale s-o descoperim.

După dezastrul nostru umilitor din LAX, l-am însoţit pe păstorul meu paranormal la bordul unui elicopter CH-53D Sea Stallion tunat, *Vântul Gaia,* pentru o călătorie lungă, la altitudine joasă, deasupra oceanului. Având în vedere soarele de la amiază de pe Pacific şi aerul cristalin de decembrie, e destul de palpitant.

În timp ce zburăm către vest, prima dată văd o strălucire slabă la linia orizontului. Chiar dacă e miezul zilei, pare să fie un răsărit prematur, monstruos. O strălucire albastră pâlpâitoare. La aproape trei ore după ce-a decolat de pe LAX, *Vântul Gaia* se apropie de un alt ţărm. Ca Gulliver şi Darwin înaintea mea, zăresc o nouă bucată străină de pământ. Purtaţi de *whop-whop-whop*-ul elicei, zburăm din ce în ce mai aproape de teritoriul ciudat, imposibil, de munţi luminoşi, crestaţi. Soarele străluceşte deasupra unor câmpuri vaste. Umbrele norilor de deasupra pătează suprafaţa locului şi culmi de o înălţime care-ţi taie respiraţia se înalţă către cer prin ceaţă. Peisajul ăsta fantastic nu seamănă cu o *terra firma*[2], ci cu nişte vârfuri şi spirale de frişcă, toate la o scară uriaşă şi colorate în albul cristalin al sării de masă. Nu că părinţii mei cândva hipioţi, cândva fanatici ai dietelor macrobiotice mi-ar fi zis ce-i aia sare.

Însoţitorul meu ameţit, domnul Crescent City, se apleacă în faţă, cu ochii străbătuţi de nenumărate vinişoare aţintiţi la imaginea care se mărea. Gura căscată îi exagerează expresia deloc vioaie a feţei când rosteşte doar un singur cuvânt fermecat:

— Madlantida.

‘Mnezăi.

Contrar vechii zicale: „Cumpără pământ… nu se mai face“, în faţa noastră e dovada vie a faptului că oamenii mai fac încă pământ. Sau, cel puţin, Camille şi Antonio mai fac.

Părinţii mei vorbiseră des despre o şustă. Era ambiţia lor să rezolve multe dintre cele mai importante probleme ale globului cu o singură soluţie dramatică. Pe primul loc în mintea lor era Marea Sargaselor spiralate, din plastic postconsumerist, aruncat cunoscută drept Câmpul de reziduuri al Pacificului. Pe locul al doilea veneau schimbările climatice globale. Pe locul al treilea era dispariţia habitatelor pentru urşii polari din sălbaticie şi pe locul al patrulea venea povara apăsătoare a taxelor pe venit pe care erau obligaţi să le plătească.

De fapt, Tweeter drag, taxele pe venit ocupau cea mai mare parte din mintea părinţilor mei, dar s-o lăsăm aşa deocamdată.

Drept soluţie la toate problemele astea, Antonio şi Camille Spencer propuseseră un proiect public radical. Chiar şi înainte de moartea mea făcuseră lobby pe lângă liderii lumii. Ca nişte maeştri păpuşari adevăraţi, maică-mea şi taică-meu manipulau opinia publică pentru a-şi atinge visul: să creeze un nou continent – o plută imensă de polistiren aerat şi polimeri legaţi între ei, cu o suprafaţă dublă decât cea a Texasului. În locul ăsta din mijlocul Pacificului, în permanentă schimbare şi creştere, se afla Câmpul de reziduuri despre care vorbeam înainte, supa aia lăbărţată de pungi de plastic şi sticle de plastic şi piese de LEGO şi toate celelalte forme plutitoare de deşeuri din plastic care fuseseră prinse în Vortexul Pacificului.

În numele restaurării ecologice, părinţii mei au deschis un fond internaţional pentru a suda masa de plastic în continuă creştere şi, amestecând tocana asta de polistiren extrudat, mocirla asta de celofan rupt… pur şi simplu topind-o parţial cu injecţii de aer supraîncălzit şi introducând câţiva agenţi chimici pentru refacerea legăturilor ionice, au reinventat oroarea asta ecologică blestemată sub forma unei ciocolate albe. Această ţară a minunilor sintetică se întinde pe milioane de acri, modelată în chip de munţi scânteietori şi coline domoale, unde apa de ploaie se strânge ca să dea naştere lacurilor cu apă dulce şi mărilor închise. Acest peisaj de frişcă pluteşte, impasibil în faţa cutremurelor şi deasupra celor mai rele tsunamiuri. Cea mai mare calitate a sa e albul originar, de perlă… un alb iridescent, imaculat, cu o nuanţă uşoară de argintiu.

De la distanţă, e un paradis. Aici poţi vedea turnurile baroce şi domurile pe care ţi le imaginezi printre norii

cumulus când stai întins pe spate într-o câmpie tanzaniană în timpul vacanţei de Paşte. Nu că noi am fi sărbătorit Paştele. Da, căutam ouăle ascunse, dar părinţii mei îmi spuneau că fuseseră puse acolo de Barney Frank[3], care îmi aducea în fiecare an un coş imens plin cu prăjiturele cu roşcove. Nu că maică-mea ar fi lăsat-o pe grăsuţa, guiţ-guiţ, de mine să mănânce prăjiturelele alea. Nu că roşcovele ar plăcea *cuiva*.

În tărâmul de vis din plastic expandat al alor mei, spiralele albe care se înălţau deasupra bolţilor de trandafiri albi, arcadele şi coloanele, curţile şi porţile ca vata de zahăr erau incredibil de înalte. E albul pe care îl vede limba ta când mănânci îngheţată de vanilie. Apropiindu-te de coasta Madlantidei, poţi distinge ravene şi piscuri albe. Dinaintea noastră sunt plasticuri recondiţionate, întărite cu aer fierbinte până arată de parc-ar fi lustruite. Făţuite până ajung la o netezime sticloasă, culmile şi pantele astea nu se supun fizicii geologice. Într-un tărâm de vis, o Arcadie gen Maxfield Parrish[4], se înalţă groaznic de abrupte, ca nişte feţe curate de fildeş strălucitor care ţâşnesc în sus direct din plajele albe şi la fel de lucioase ca oglinda. La fel de orbitoare ca luminile reflectoarelor.

Şi da, poate că sunt o fetiţă moartă grasă, mâncătoare de roşcove, dependentă de zaharoză, dar ştiu ce presupune cuvântul *Arcadie*. Şi mai ştiu şi să recunosc o driblare suspectă a taxelor când o văd.

Exact invers faţă de celelalte continente, Madlantida a existat sub formă de hărţi înainte de-a exista sub formă de culmi şi văi. Terenul ăsta expandat şi înălbit de poligunoaie, fiecare versant şi pisc al lui a fost desenat şi apoi modelat de artişti, proiectat pe planuri înainte de-a exista. Preconceput. Predestinat. Fiecare centimetru pătrat a fost predeterminat.

Exact opusul *tabulei rasa*.

Aşa cum crezuseră în convergenţa armonică a planetelor şi în puterea piramidală, tot aşa îşi promovau Camille şi Antonio continentul virgin ca Noua Atlantidă.

Madlantida.

E puţin probabil să poţi zbura îndeajuns de sus ca să-ţi dai seama, dar forma continentului nu e pur şi simplu un accident al naturii. Coasta şi golfurile sporadice nu sunt modelate de sisteme fluviale. Nu, din spaţiu poţi să vezi că noua masă de pământ are forma unui cap de om din profil. Gâtul tăiat e orientat către sud şi vârful capului, către nord. Profilul ăsta alb ca laptele, alb ca alabastrul formează o camee enormă, înconjurată de azuriul Oceanului Pacific. Silueta asta brobdingnagiană[5] şi bărbia ei dublă, lăsată fac

insulele Japoniei din apropiere să pară micuţe. Ceafa gâtului grăsuţ înghesuie nordul Californiei, iar obrajii ei de veveriţă ameninţă să blocheze căile navigabile aflate mai sus de Hawaii. Nici nu mai are rost să zic că noul continent al Madlantidei a fost proiectat să arate exact ca mine.

Din spaţiu, Pământul seamănă acum cel mai mult cu o monedă cu efigia mea pe ea. Asta-i imaginea din satelit pe care o văzusem pe televizoarele şi pe copertele revistelor la LAX. Aici e raiul de plastic alb de pe pământ, botezat în onoarea mea.

O mare rotundă, închisă e ochiul meu. Pe ţărmul opus, gheţari rătăcitori de plastic sugerează şuviţele mele rebele de păr. Şi, cu toate că nu e o imagine flatantă, e exactă. Sunt eu, dar la scară gigantică. Dacă ai întreba-o pe maică-mea, ţi-ar spune că-i numai *un pic* mai mare decât mine. Părinţii mei trişti ţi-ar spune că au conceput acest experiment nemaivăzut în lumea plasticului ca un tribut uluitor adresat memoriei mele. Ca să finanţeze şusta cu bani publici storşi de la fiecare guvern din lume, taică-meu le-a promis că acolo vor ajunge toate deşeurile petroliere ale umanităţii. Albul noului continent urma să reflecte energia solară în afara planetei şi să oprească schimbările climatice actuale. Pentru că plutea, continentul putea chiar să fie remorcat spre nord şi să folosească drept casă subvenţionată de stat pentru urşii polari strămutaţi. Politicienii s-au înghesuit să susţină şusta asta.

De fapt, acum că au făcut-o, domnul Ketamină mă informează că puţinii rezidenţi de-acolo deja au intentat un proces pentru independenţa statală la curtea internaţională. Nu-i o coincidenţă că patrioţii ăştia fanatici – cunoscuţi ca madlantieni şi cerând să fie eliberaţi de tiranii colonialişti – sunt cei mai bogaţi oameni din lume, care, conform noii constituţii a Madlantidei, nu mai sunt obligaţi să plătească taxe pe veniturile lor grase. Nici taxele pe moşteniri nu mai există. Mai mult, cei din cercul ăsta închis de rezidenţi vor fi cu toţii numiţi ambasadori ai naţiunii lor de plastic şi vor avea imunitate diplomatică în toate călătoriile lor internaţionale. Ăsta, Tweeter drag, e visul nobil al părinţilor mei: bani cu nemiluita şi libertate nemărginită. Fiecare mare corporaţie a lumii se chinuie să-şi mute sediul central aici.

Deja am intrat în spaţiul aerian al Madlantidei. Zburăm pe deasupra munţilor de plastic alb. Ne înclinăm dintr-o parte în alta prin văi de plastic. În faţă e un punct care nu-i alb. Cam în mijlocul profilului meu generos de fetiţă grasă se află un vapor. Împotmolit acolo, într-o groapă spiralată ce sugerează deschizătura canalului meu auditiv – gaura urechii, orificiu prin care, dacă e să ne luăm după creştinii ortodocşi,

Sfântul Duh a fecundat-o pe Fecioară –, înţepenit în pustietatea asta, la fel de fără speranţă ca orice vas de explorare lovit în plin de un aisberg – sau ca Satan prins în lacul de gheaţă al lui Dante –, e megaiahtul părinţilor mei, *Pangaea Crusader*.

1. Abreviere de la Hawaii-Aleutian Standard Time – zonă de fus orar cu zece ore în minus faţă de meridianul Greenwich.
2. Pământ solid (în lat., în orig.).
3. Politician american şi membru al Camerei Reprezentanţilor din Statele Unite.
4. Pictor şi ilustrator american din secolul XX.
5. Aluzie la Brobdingnag, ţara uriaşilor, din romanul *Călătoriile lui Gulliver* de Jonathan Swift.

21 DECEMBRIE, ORA 12:15 P.M. HAST

Acasă cu Camille Spencer

Postat de Madisonspencer@viaţadapoi.iad

Tweeter drag,

Nu-ţi imagina nici măcar o secundă că panourile solare şi energia valurilor împing de la spate elicopterul ăsta zgomotos şi, vreun un milion de litri de kerosen mai târziu, aterizăm la bordul lui *Pangaea Crusader*. Ah, ce *palais*[1] imperial plutitor e *Crusader*-ul… Deşi vasul e de fapt o staţie spaţială care poate naviga pe oceane, vopsită într-un alb arctic strălucitor şi doar un pic mai mică decât Long Island, salonul central al *Crusader*-ului a fost decorat aşa încât să semene cu interiorul unei magherniţe de mahala dintr-una din favelele megalopolisurilor din lumea a treia. Dacă nu ne-am legăna uşor, plutind încet pe valurile sărate ale Pacificului, după ce intri în iaht ai putea crede că eşti într-una din periferiile primitive din Soweto sau Rio de Janeiro.

Datorită magiei fibrelor de sticlă şi picturilor ce creează iluzii optice, un perete despărţitor al salonului pare să fie un zid năruit din cărămizi umplute cu azbest. Pe ăsta, cei mai mari specialişti în graffiti din lume au desenat strat după strat de taguri de bande, folosind o imitaţie de spray pe bază de plumb. Impresia generală e una de pericol, o comuniune politică tolerantă cu masele violente ale lumii, nu foarte diferită de interiorul sordid al unei toalete pentru bărbaţi de pe o autostradă foarte circulată din nordul plictisitor.

Ca să-i răspund lui LeonardTocilarulLuiHades, da, decorul ăsta pare să fie lucrat până la ultima linie, dar s-o lăsăm aşa deocamdată. Ne aflăm în faţa unui episod tulburător, copila risipitoare întorcându-se la sânul semi-hrănitor al mamei. Aşa că mă concentrez pe decor doar pentru că nu-s pregătită pentru cutremurul emoţional prin care sunt pe cale să trec.

În cele din urmă, posesorul cozii slinoase ce loveşte-n toate părţile, domnul Crescent City, se înfăţişează dinaintea maică-mii, în salonul mare al iahtului. Nevăzută, îl însoţesc în mijlocul acestui public.

Chiar în timp ce postez asta, maică-mea ţine în mână un pahar înalt, plin cu sirop de tuse cu aromă de cireşe, amestecat cu o cantitate egală de rom brun, garnisit cu un vârf de cuţit de ananas organic şi proaspăt şi trei cireşe maraschino străpunse de coada din lemn de balsa a unei umbreluţe din hârtie ieftină, modelată de mâinile negre puse la muncă de microfinanţările lumii întâi.

Pentru cineva care protestează împotriva degradării mediului, e ironic cât de poluată e maică-mea. Nu mă ajută nici faptul că stau aşa de aproape. Destul de aproape ca eul meu de fantomă să descifreze titlurile de pe coperta revistei *People* de pe genunchii ei, dar ea să nu mă vadă absolut deloc.

Aşezată chiar în faţa maică-mii, îmi trosnesc degetele mele de fantomă. Mă foiesc şi mă scobesc în nasul meu de fantomă şi îmi rod unghiile mele de fantomă, sperând că doar se preface că nu mă vede şi că în orice clipă va ridica privirea către mine şi va ţipa:

— Madison Desert Flower Rosa Parks Coyote Trickster Spencer, TERMINĂ ODATĂ!

Totuşi, beată sau trează, iat-o în toată splendoarea ei: Camille Spencer, întinsă pe canapeaua ei, cu o băutură în mână şi o revistă tabloid în poală. Cu vocea superbă şi prefăcută pe care-o foloseşte doar pentru menajerele somaleze şi Dalai Lama, îl întreabă pe vânătorul ei de fantome:

— Domnule City, poţi să-mi spui clar că ai găsit spiritul lui Madison?

Vocea ei sună ca o capcană. Ca o cobră gata de atac.

Dinspre domnul K, de sub mustaţa lui deasă de culoarea buzelor, se aud cuvintele:

— Doamnă, v-am găsit fiica.

În ochii maică-mii se citeşte durerea cumplită pe care o simte limba ta când muşti dintr-o felie de pizza *quattro stagioni* încălzită prea tare la microunde.

— Ai şi dovezi, domnule City? întreabă ea.

— Acum mult timp, zice domnul K, aţi mâncat nişte rahat de pisică şi mama ’mneavoastră v-a scos un vierme lung cât un fir de spaghete din cur.

Maică-mea se îneacă cu băutura. Tuşeşte sânge roşu ca rodiile în palmă, aşa cum tuşise şi maică-sa, buni a mea, şi reuşeşte să croncăne:

— Ţi-a zis maică-mea moartă chestia asta?

Nu, clatină Crescent din cap.

— Puştoaica ’mneavoastră mi-a zis, jur.

— Şi cu taică-meu ucis ce-i? întreabă ea încercând să-şi domolească tusea cu încă o duşcă. Bănuiesc că l-ai găsit şi pe el, nu?

Crescent dă din cap că da.

— Ai vorbit eu el?

‘Mnezăi. Însoţitorul meu drogat şi nebun e pe cale să mă dea în gât că sunt o ciopârţitoare panicată de puţulici din toalete publice.

Crescent City dă iar din cap că da. Când se apleacă încet, lumânările din cameră îi dezvăluie faţa de nebun, ca reflectoarele pe o scenă, strălucirea lor poleindu-i ridurile şi barba ţepoasă.

— Tata ’mneavoastră, domnu’ Benjamin, mi-a zis că n-a fost omorât.

— Atunci, domnule City, izbucneşte maică-mea, eşti un şarlatan!

N-a fost omorât?

— Dumneata, domnule City! zbiară maică-mea. (Cu o mişcare largă a mâinii, întinde un deget şi îl aţinteşte către el, iar gestul ăsta teatral face revista să-i cadă din poală.) Eşti un escroc! (Revista zboară pe distanţa scurtă dintre canapea şi podea, unde aterizează cu faţa-n sus.) Pentru că fiică-mea *nu*-i moartă! Taică-meu a fost măcelărit de-un psihopat! Şi fiică-mea-i *vie*!

E nebună. Nu-s nici vie, nici psihopată.

Pe podea, la picioarele noastre, titlul de tabloid spune: „Maddy Spencer a înviat“. Un subtitlu scris cu un font doar cu puţin mai mic adaugă: „Şi a slăbit treizeci de kile!“.

— Nu tre’ să credeţi nimic, zice domnul K şi bagă o mână în buzunarul ca un abces al blugilor. Scoate o sticluţă plină cu pudra albă arhicunoscută, spunând: Pot să v-*arăt*. Îi întinde sticluţa şi zice: Daţi-i drumul, Maică Sfântă Camille. Vorbiţi chiar ’mneavoastră cu Madison.

1. Palat (în fr., în orig.).

21 DECEMBRIE, ORA 12:18 P.M. HAST

Camille devine turistă în viaţa de apoi

Postat de Madisonspencer@viaţadapoi.iad

Tweeter drag,

În salonul vasului, maică-mea acceptă flaconul de ketamină pe care i-l întinde domnul Crescent City şi bagă adânc un deget ojat în pudra albă. Face chestia asta o dată, de două, de trei ori, trăgând pe nas cu un fornăit atât de violent, încât capul ei coafat zvâcneşte pe gâtul de lebădă. Numai când unghia ei nu-şi mai găseşte drumul către flacon Camille Spencer se prăbuşeşte într-o rână, pe canapeaua ei, iar ridicarea şi coborârea pieptului ei de renume mondial devine prea slabă ca s-o mai poţi desluşi.

De frică să nu-i cadă din mâna slăbită de drog, domnul City ia repede înapoi flaconul şi conţinutul său preţios. Zice:

— Sfântă Maică Stareţă Spencer?

Spectacolul cu care deja m-am obişnuit începe cu un punct de lumină albastră ce străluceşte în mijlocul pieptului ei. Albastrul se face din ce în ce mai deschis şi mai strălucitor înainte de-a creşte ca un cârcel, învârtindu-se şi legănându-se până aproape de tavan. La capătul cârcelului albastru se iveşte un mugure, care ia forma unui corp vag, abia schiţat. Albastrul ăla e albastrul pe care-l vede pielea ta când te strecori sub nişte cearşafuri Pratesi cu şaişpe mii de cusături, călcate şi apretate. E albastrul pe care-l vede limba ta când sugi bomboane de mentă.

În sfârşit, trăsăturile feţei albastre se conturează, iar pometii laţi ai maică-mii se îngustează spre bărbia delicată. Ochii ei se aţintesc asupra mea, pe silueta eului meu de fantomă aşezat dinaintea ei, iar gura îi înfloreşte, vocea îi e ca un parfum. Spiritul ăsta elegant zice:

— Madison Desert Flower Rosa Parks Coyote Trickster Spencer, nu-ţi mai roade unghiile!

Oh, Tweeter drag, în sfârşit. Enervez, deci exist.

După ce s-a asigurat că proviziile lui de Special K sunt în siguranţă, domnul City aşază delicat două degete pe o latură a gâtului maică-mii, verificând dacă are puls. Pune o mână pe una dintre sprâncenele ei şi îi ridică o pleoapă,

murdărindu-şi degetul mare cu fard arămiu în timp ce se asigură că pupila ei e dilatată.

Uitându-se în jos la el, spiritul albastru al maică-mii spune plin de înţelepciune:

— Maddy niciodată n-a-nţeles de ce luam atâtea droguri.

Fără să-mi mai rod unghiile, zic:

— Sunt eu. Sunt aici.

— Eşti doar o proiecţie tristă a minţii mele drogate, insistă ea.

— Sunt Madison.

Himera albastră, strălucitoare, plutitoare clatină din cap.

— Nu, zice. Am avut destule tripuri de la LSD ca să recunosc o halucinaţie. (Zâmbeşte la fel de încet şi de frumos ca un răsărit tropical.) Nu eşti decât un vis. Vocea ei de fantomă e nepăsătoare: Eşti doar o proiecţie a conştiinţei mele vinovate.

Sunt, pretinde ea, o născocire a imaginaţiei ei.

Spiritul maică-mii oftează.

— Arăţi exact cum mi-a zis Leonard c-o să arăţi.

Înţelegi cam cât de frustrată sunt, Tweeter drag. Diavolul zice că sunt invenţia lui. La fel şi Dumnezeu. Dacă e s-o cred pe Babette, fac parte dintr-o conspiraţie incredibilă, pusă la cale de aşa-zişii mei prieteni din iad. Acum maică-mea îmi spune că nu-s nimic altceva decât halucinaţia drogurilor pe care le-a luat. Când o să pot şi eu să fiu doar invenţia mea?

Plutind, unduindu-se pe tavan, îmi spune că, pe când era doar o fetiţă, smulgând buruieni şi bătând covoare la ferma aia din nord, o sunase un telemarketer şi-i spusese totul despre viitorul ei. La-nceput crezuse că era nebun. Vorbea pe nas şi avea o voce ascuţită, de puşti. Mai mult, susţinea sus şi tare că are peste două mii de ani şi că fusese preot în oraşul antic egiptean Saïs. Era tânăr şi prostuţ, a presupus, sau pur şi simplu nebun.

Zâmbind când îşi aduce aminte, maică-mea zice:

— Prima dată când a sunat, Leonard făcea un studiu de piaţă despre obiceiurile telespectatorilor cu cablu… O ştii pe bunică-ta. Niciodată n-a fost de acord să ne punem cablu, dar am minţit şi-am zis c-avem. Ştii cât de *singur* poţi să te simţi la ferma aia. Leonard a întrebat dacă mă putea suna şi a doua zi.

Necunoscutul ăsta de la telefon ştia cu lux de amănunte episoade din viaţa maică-mii pe care nimeni n-avea cum să le ştie. Şi, curând după prima lor conversaţie, i-a zis să-şi cumpere un bilet la loto. I-a zis ce numere să joace şi, când a

câştigat, i-a zis unde să se ducă să-şi facă nişte fotografii şi locul exact unde să trimită fotografiile alea: producătorului potrivit. Puştiul ăsta, Leonard, a făcut-o faimoasă. I-a zis unde o să-l întâlnească pe viitorul ei soţ. În fiecare zi o suna, dându-i veşti din ce în ce mai bune despre viitor. Biletul de la loto a fost câştigător. Producătorul i-a dat un rol înainte de-a face şapteşpe ani, iar când bunicuţul n-a vrut s-o lase să muncească, Leonard a sunat-o şi i-a zis cum să-şi depună dosarul ca să devină minoră cu drepturi depline.

Îngerul ăsta păzitor îi spusese să strângă flori şi să le pună la presat între paginile unei cărţi. În memoria tatălui ei, zicea Leonard, pentru cazul în care n-avea să-l mai vadă niciodată.

— Buni a ta părea să înţeleagă, mi-a explicat fantoma maică-mii. A cumpărat biletul ăla la loto pentru mine. Mi-a zis că un tip ca al meu o suna şi pe ea de când era fetiţă. Spunea că-l cheamă Patterson. Asta fusese cu zeci de ani în urmă. La un moment dat, Patterson îi zisese data exactă la care o să nască o fetiţă şi îi mai zisese să-i pună numele Camille.

Maică-mea a plecat de la ferma aia din nord şi nu s-a mai uitat niciodată înapoi.

Pe scurt, se pare că telemarketerii au ţinut frâiele destinelor familiei mele vreme de cel puţin trei generaţii.

Sub tutela neverosimilă a necunoscutului fără chip, cariera maică-mii explodase. Aşa cum îi spusese Leonard, se întâlnise şi se căsătorise cu taică-meu şi, urmând sfaturile lui Leonard, investiţiile lor aduseseră imediat profituri. Oriunde îi purtau proiectele lor de proporţii, în Bilbao şi Berlin şi Brisbane, Leonard ştiuse întotdeauna unde să-i găsească. Suna în fiecare zi să le dea noi ordine şi deja aveau încredere oarbă în el. Înainte să împlinească douăşcinci de ani, erau cel mai bogat, cel mai iubit şi cel mai aclamat cuplu din lume.

După ani şi ani în care le-a arătat alor mei drumul către avere şi faimă, Leonard a sunat-o într-o zi pe maică-mea în Stockholm sau Santiago sau San Diego ca să-i spună data şi ora exactă la care urma să mă nasc.

— Mi-a şoptit, jură fantoma plutitoare a maică-mii. Mi-a şoptit pur şi simplu *ideea* c-o să existi.

Şi după aia am fost concepută.

Cu frumuseţea chipului ei radiind către mine, cu ochii de fantomă umplându-se de lacrimi ce izvorau direct din inimă, zice:

— M-a rugat să-ţi pun numele Madison. Eram înnebuniţi. Ne-a spus că urma să fii o mare războinică. Şi că

urma să învingi răul într-o luptă teribilă. Dar după aia Leonard a mers prea departe…

Zi cu zi, îmi spune ea, viaţa mea se petrecuse exact aşa cum prevestise Leonard.

— După aia ne-a zis când şi cum anume urma să mori.

Undeva, într-un cotlon al minţii, cugetă ea, toate mamele ştiu că copiii lor o să sufere şi-o să moară; ăsta e blestemul oribil al naşterii, despre care nimeni nu vorbeşte niciodată. Dar să ştii locul şi ora exactă a morţii copilului tău e prea mult.

— Ştiam că destinul meu era să fiu mama unei copile ucise. Toate rolurile mele nu fuseseră altceva decât o repetiţie pentru noaptea aia…

Camille Spencer. Camille Spencer. Dă drumul la televizor la orice oră din orice zi şi ea e acolo: Călugăriţa care a suferit o viaţă-ntreagă şi care smulge remuşcări pe patul de moarte de la criminalii în serie. Chelneriţa curajoasă, părăsită de soţ, al cărui puşti de zece ani e omorât de gangsteri pe o alee. Măreaţa Supravieţuitoare Înţeleaptă. Radicala Veterană care avea Toate Răspunsurile.

Fără să ştie unde-i fantoma ei, domnul Crescent City întreabă întreg salonul:

— O vedeţi pe Madison, îngerul nostru? Vedeţi că nu mint?

Faptul că ştiau cum o să mor i-a făcut să-şi ţină-n frâu sentimentele. Maică-mea închide ochii de fantomă şi zice:

— Ştiam dinainte prin ce suferinţe o să treci, aşa că te ţineam la distanţă. Nu puteam suporta ideea că o să fiu martoră la durerea pe care trebuia s-o suporţi, aşa că te-am criticat întruna ca să ne împiedicăm să te iubim prea mult. Concentrându-ne pe defectele tale, am încercat să ne salvăm de asaltul posibilului tău ucigaş.

Şi bând şi luând pastile.

— De ce crezi că taică-tău şi cu mine luam atâtea pastile? Cum altfel am fi putut trăi cunoscând toate detaliile morţii iminente a copilei noastre?

Zâmbind trist, şopteşte:

— Ţi-aduci aminte cât de îngrozitor a fost când ţi-a murit pisicul? (Se opreşte să-şi tragă sufletul şi închide ochii de fantomă pentru o clipă. Îşi domoleşte emoţiile.) De asta n-am putut să-ţi spunem că Tigrişor al tău era condamnat la moarte.

Leonard le spusese că urma să inventez tot felul de chestii dezgustătoare inspirate de animalele mele de pluş şi că aveam să le scriu în jurnal. M-au trimis la internat… în tabăra de ecologie… în nord… pentru că pur şi simplu era

mult prea dureros să mă vadă-n fiecare zi, ştiind lucrurile pe care le ştiau.

— Minţeam până şi când eram întrebată câţi ani ai, zice maică-mea. Le răspundeam oamenilor că ai opt ani, pentru că Leonard îmi spusese mereu c-o să mori în seara când o să-mplineşti treişpe ani.

Un telemarketer îi spusese totul despre scurta mea viaţă.

În noaptea în care urcase pe scenă la Premiile Oscar şi îmi urase la mulţi ani, maică-mea ştia că îmi dădeam duhul. În timp ce imaginea ei televizată atârna deasupra mea, pe un ecran HD dintr-un apartament de hotel din Beverly Hills, zicând: „Tatăl tău şi cu mine te iubim foarte, foarte mult…“, ştia că eram sugrumată chiar atunci. În timp ce-mi zicea: „… Noapte bună, să dormi bine, iubito…“, maică-mea ştia că muream chiar atunci.

21 DECEMBRIE, ORA 12:25 P.M. HAST

Sufletul lui Camille părăseşte trupul

Postat de Madisonspencer@viaţadapoi.iad

Tweeter drag,

Ai văzut-o pe maică-mea jucând în scena asta de mult prea multe ori: o eroină dramatică ţinând un monolog explicativ ce oferea detalii din culise despre o criză narativă care tocmai avea loc. Ai văzut-o în rolul ăsta atât de des, că ţi-e greu să faci diferenţa între ficţiune şi realitatea asta nouă, dar niciodată nu fusese scena asta aşa de suprarealistă. Fantoma albastră, pâlpâitoare, a maică-mii pluteşte prin salonul de pe *Pangaea Crusader*. Cuvintele ei… în rolul ăsta nou, vocea maică-mii nu e vocea unui personaj. E egală şi sinceră, vocea domoală a unui narator de documentar.

Pe când albastrul ei zboară aproape de tavan, zice:

— Toate doctrinele religioase preexistente trebuie făcute să pară ridicole, învechite, opresive sau pline de ură. Asta era misiunea pe care ne-o dăduse Leonard.

Ca să facă loc unei noi religii, Leonard decretase că toate celelalte religii trebuie discreditate. Tot ce era sacru şi sfânt trebuia redus la o glumă. Nimeni nu avea voie să vorbească despre bine sau rău fără să pară un dobitoc, iar când se pomenea de Dumnezeu sau Diavol, trebuia să-ţi dai ochii peste cap. Cel mai important, insistase Leonard, oamenii inteligenţi trebuiau făcuţi să se ruşineze de nevoia lor de o putere superioară. Trebuiau să fie atât de înfometaţi după o viaţă spirituală, încât să o accepte pe prima care li se oferea.

De când maică-mea era doar o copilă din nord, toate promisiunile lui Leonard se adeveriseră. Singurul motiv pentru care mă lăsase să mor era acela că îi promisese că o să mă-ntorc la familia mea şi o să fim toţi mult mai fericiţi. Leonard îi spusese de mult că o s-o sun din viaţa cealaltă şi o să-i dictez regulile unei noi religii mondiale. Le-a ordonat alor mei să adune gunoiul din oceane şi să construiască un rai pe pământ. Acolo, pe cea mai înaltă culme, trebuiau să construiască un templu. Trebuiau să propovăduiască învăţăturile dictate de copila lor moartă şi, abia după ce

făceau asta şi după ce lumea era împânzită de enoriaşi ai noii religii, avea să se întoarcă fiica lor din mormânt pentru a-i conduce pe toţi oamenii către adevăratul paradis.

— Noi am terminat ce începuse Nietzsche, zice maică-mea plutind. Dumnezeu trebuia omorât de-a binelea înainte de-a putea fi reînviat.

Leonard susţinea că omenirea va avea întotdeauna nevoie de un sistem organizat de credinţe religioase, dar – ca nişte copii speriaţi şi naivi – oamenii îşi ascund nevoia asta în spatele unei măşti de sarcasm şi detaşare ironică. Fiecare persoană, pretindea el, se va plictisi la un moment dat să fie propria sa zeitate. La un moment dat oamenii vor vrea să facă parte din ceva măreţ, dintr-un fel de familie care-i accepta în ciuda purtării lor deplorabile. Familia asta urma să fie cea a boorilor.

Boorismul, aşa cum plănuise Leonard, era o frăţie care accepta şi celebra cele mai urâte trăsături ale adepţilor săi. Până şi lucrurile pe care ei înşişi le dispreţuiau – prejudecăţile secrete, mirosurile corporale, grosolăniile lor porceşti.

Maică-mea e captivantă, povestitoarea desăvârşită.

— Prin Boorism, îmi explică ea, Leonard ne învaţă că mântuirea stă în a-ţi preschimba viaţa într-un veşnic act de iertare.

Nu contează ce zic sau fac ceilalţi, tu nu trebuie să te superi niciodată. Potrivit învăţăturilor Boorismului, cel mai mare păcat e să-i reproşezi ceva aproapelui, iar oamenilor li se dă o viaţă terestră doar pentru a-şi testa limitele unul celuilalt. Oricine poate să scuipe sau să înjure sau să tragă un pârţ, dar nimeni nu trebuie să ia asta ca pe un afront personal.

Orice remarcă nepoliticoasă sau gest grosolan al altora e o binecuvântare, un prilej de-a ne testa capacitatea de-a ierta.

— În teorie sună complicat, zice maică-mea, dar când aplici totul e destul de simplu şi drăguţ.

De la primele conversaţii telefonice, Leonard a descris-o pe copila lui Camille ca fiind o Persefonă modernă.

În timp ce spiritul maică-mii zboară prin cameră, expunând scenariul ăsta bizar – destinele tuturor oamenilor controlate în secret de telemarketeri morţi –, domnul City înclină flaconul de ketamină. Bate uşor în el până ce pe unghia degetului mare curge o moviliţă albă şi o trage pe nas dintr-o suflare. După aia mai trage una pe nas.

Ca să mişte inimile tuturor oamenilor din lume, copila care urma să aibă o moarte cumplită şi să se întoarcă la viaţă trebuia să fie faimoasă. Ca un Avraam modern căruia i se spune să-şi sacrifice propriul fiu, pe Isaac, părinţii copilei

trebuiau să capteze ochii şi urechile mediei din întreaga lume. Doar cu scopul ăsta înalt făcuse Leonard din Camille şi Antonio Spencer două modele de viaţă globale. Toată umanitatea avea să audă de copila lor şi să plângă moartea ei prematură. Lumea urma să îmbrăţişeze dispreţul părinţilor mei pentru religiile existente şi să se convertească *en masse*[1] când părinţii mei aveau să facă publică dovada că viaţa de apoi există.

Cum se îmbulziseră auzind de soia şi iarbă, la fel s-ar îmbulzi în cele din urmă auzind de Boorism.

De aia, Tweeteri dragi, poza cu ecografia fetusului meu a fost publicată în ziarele şi revistele din toată lumea cu luni întregi înainte de-a mă naşte. Filmuleţul cu naşterea mea a fost difuzat la televizor la o oră de maximă audienţă şi a câştigat un Emmy. Nou-născuta aia agitată şi slăbuţă apărea pe ecranele a miliarde de telespectatori. Aşa cum apăruse şi pisoiul meu, Tigrişor, pe copertele a tone de reviste. Ani de zile, toată planeta mă urmărise cum cresc de la o copilă la o puştoaică la o fetiţă prepuberă.

Toată planeta urmărise înmormântarea mea. Regi şi preşedinţi mi-au cărat pe umeri sicriul biodegradabil.

Din motive evidente, individul care urma să mă ucidă trebuia să fie un Iuda ponegrit. Părinţii mei căutaseră foarte mult timp. Adoptaseră cei mai mari pungaşi şi tineri cuţitari sperând că unul dintre ei avea să fie călăul meu. Abia când l-au testat pe Goran, sălbaticul Goran, au ştiut că-şi găsiseră omul. Nu, ce s-a întâmplat la EPCOT n-a fost un accident, ci mai degrabă un experiment regizat cu grijă. Când îi dăduseră lui Goran un cuţit şi-i puseseră în faţă un ponei nevinovat, ispititor… iar el îi tăiase gâtul fără nici o ezitare, maică-mea şi taică-meu au ştiut că găsiseră omul care urma să-mi ia, la un moment dat, viaţa.

1. În masă (în fr., în orig.).

21 DECEMBRIE, ORA 12:31 P.M. HAST

Ce e, de fapt, familia

Postat de Madisonspencer@viaţadapoi.iad

Tweeter drag,

În Atena sau Aspen sau Adelaide, părinţii mei şi cu mine fuseserăm întotdeauna o familie. De fiecare dată când eram împreună, iubirea noastră era intactă. Nu eram ca familiile normale, care trăiau pe un petic de pământ plicticos, cultivând cartofi şi dărăcind lână. Aveam atâtea case, în Dublin şi Durban şi Dubai, că nici una nu era acasă. Nu eram ca cintezele alea izolate genetic pe care le descoperise domnul Darwin în Galápagos. Nu, eram mai mult ca triburile alea de mult pierdute care umblă de colo-colo în paginile cărţii cu *Biblia*. În Vancouver sau Las Vegas sau Van Nuys, singurul lucru coerent şi stabil era faptul că ne aveam unul pe altul.

Ani de zile, defectele mele au fost lipiciul care-i unea pe ai mei. Grăsimea mea, purtarea mea urâtă, mizantropă, de şoarece de bibliotecă – astea erau defectele pe care încercau să le corecteze. Iar când am început să cochetez cu Iisus Cristos, ei bine, nimic nu putea să le cimenteze căsătoria mai bine de-atât. Scuză-mă că mă laud, dar ani de zile am fost un geniu când venea vorba să-i ţin pe ai mei împreună, în timp ce părinţii colegelor mele de la internat se căsătoreau şi divorţau non-stop. În Miami şi Milano şi Missoula, pe când decorul se schimba întruna, noi ne aveam unul pe altul.

Mă rog, până acum. De asta a ridicat Dumnezeu un zid de foc între vii şi morţi: pentru că pre-morţii *distorsionează* tot ce le spun post-viii. Iisus sau Mahomed sau Siddhartha, de fiecare dată când un mort s-a întors şi-a dat câteva sfaturi banale, destinatarul viu al mesajului a interpretat greşit fiecare cuvinţel. Au urmat războaie. Arderi pe rug. De exemplu, când Bernadette Soubirous[1] a intrat în apa din Lourdes în anul 1858, Fecioara Maria i s-a arătat ca să-i spună doar: „Hei, nu te juca aici, copilă. E o groapă de gunoaie medicale murdară şi împuţită“.

Mai rău, în 1917, când li s-a arătat copiilor unui păstor portughez sărac din Fátima, Maria încerca doar să le

strecoare numerele câştigătoare la loto. Ce ţi-e şi cu intenţiile astea bune! O moartă drăguţă voia să le dea o mână de ajutor şi golanii ăia premorţi au Ctrl+Alt+Exagerat.

În concluzie, pre-morţii înţeleg totul greşit. Dar, în momentul ăsta istoric, nu-i prea poţi învinui că sunt chinuiţi de o foame spirituală atât de mare, încât ar înghiţi orice. Da, Tweeter drag, poate c-avem vaccinuri împotriva poliomielitei şi pop-corn la microunde, dar umanismul secular nu acoperă decât vremurile bune. Nici un om din tranşee nu s-a rugat vreodată la Ted Kennedy. Nici un om pe patul de moarte nu-şi împreunează mâinile cu o disperare scăldată-n lacrimi şi îi cere ajutorul lui Hillary Clinton. Părinţii mei erau în poziţia de a-i converti pe ceilalţi. Le-am dat nişte sfaturi greşite şi acum ziarele titrează: „Camille cere divorţul!“.

Am eşuat în misiunea mea eternă de a-i ţine împreună.

1. Fiica unui morar din Lourdes, cunoscută pentru viziunile în care îi apărea Fecioara Maria şi venerată de către credincioşii catolici.

21 DECEMBRIE, ORA 12:35 P.M. HAST

Negarea lui Camille

Postat de Madisonspencer@viaţadapoi.iad

Tweeter drag,

— Cine-i Persef…? o-ntreb pe maică-mea.

— Persefona, zice ea. Dacă e să ne luăm după Leonard, Persefona era o fată atât de minunată, că n-a fost nevoie decât de-o singură privire ca o brută pe nume Hades să se îndrăgostească nebuneşte de ea. Trăia cu părinţii ei iubitori pe pământ, dar Hades a sedus-o şi-a fugit cu ea în regatul lui subpământean. În absenţa ei lumea a îngheţat. Fără prezenţa ei graţioasă, copacii se scuturau de frunze şi florile se ofileau. Zăpada cădea. Apa îngheţa şi zilele deveneau din ce în ce mai scurte, pe când nopţile deveneau din ce în ce mai lungi.

Persefona a fost fericită cu noul ei soţ o vreme. În noua ei casă din lumea subpământeană şi-a făcut prieteni şi le-a învăţat obiceiurile. A devenit favorita lor, aşa cum fusese şi pe pământ. Hades o iubea la fel de mult cum o iubiseră părinţii ei, dar la un moment dat ea a vrut să-i viziteze. După o jumătate de an, Hades a cedat. Atât de mare îi era iubirea pentru ea, că nu-i putea refuza aproape nimic. Abia după ce-a jurat să se întoarcă la el, în lumea subpământeană, Hades s-a lăsat înduplecat.

La întoarcerea ei pe pământ, zăpada de pe fosta ei casă s-a topit. Copacii au înflorit şi au făcut fructe şi zilele erau aşa de lungi, că nopţile aproape că nici nu mai existau. Părinţii Persefonei au fost foarte fericiţi s-o vadă şi o jumătate de an au trăit toţi trei împreună, ca înainte de căsătoria ei.

După spusele lui Leonard, când au trecut şase luni, Persefona şi-a luat rămas-bun de la părinţi şi s-a întors la soţul ei, Hades. Pământul a dormit în absenţa ei. Când a mai trecut o jumătate de an, s-a întors ca să aducă vara.

— Asta-i tot? întreb eu. Nu merge la facultate şi nu se angajează, nimic? Pur şi simplu se plimbă de la casa alor ei la casa soţului şi atât?

Cu un zâmbet trist, aşa de şters încât mi se pare că efectele botoxului s-au extins şi în viaţa de apoi, maică-mea

zice:

— Fiica mea e Persefona…

Răspunsul meu la toată chestia asta e complicat. N-aş fi putut accepta o asemenea propunere de la Satan, dar e cu totul altceva dacă vine de la maică-mea. Nu mă flatează foarte tare că am fost născută şi crescută şi îngrăşată ca o viţică pentru un sacrificiu ritual. Părinţii au stat departe de mine pentru c-au ştiut că viaţa mea se va termina tragic. Mi-au ales până şi asasinul şi m-au abandonat în mâinile lui ucigaşe.

Poate că asta explică atracţia mea fizică pentru afurisitul de Goran. Nu suntem cu toţii atraşi de instrumentele viitorului nostru deces?

Nu-i complet neplăcută ideea că m-am născut condamnată şi că toţi cei pe care îi iubeam ştiau mai multe despre mine decât ştiam eu însămi. Dacă aşa stau lucrurile, atunci n-am făcut nimic rău. Sunt neajutorată şi ignorantă, dar nevinovată.

Ce mă supără cel mai tare e imaginea maestrului păpuşar Leonard, un inadaptat din preistorie sunând-o pe maică-mea şi trăgând-o pe sfoară. Leonard, aşezat la consola lui de telemarketing, purtându-şi căştile în iad, inoculându-şi filozofia în mintea impresionabilă, de fetiţă de unşpe ani, a maică-mii… Asta mă face să zic:

— Îl ştiu. Îl ştiu pe Leonard.

Zic:

— E un tocilar, dar nu ştie tot.

Spiritul maică-mii e Ctrl+Alt+Uluit.

Zic:

— Te-a fraierit. Leonard ţi-a cumpărat încrederea cu numerele de la loto şi cu informaţii din interior despre valoarea acţiunilor la bursă doar ca să-l laşi să mă omoare. (Cuvintele îmi ies din gură, de neoprit.) Leonard e un mincinos, mamă! Boorismul e o mare greşeală.

Mă apropii s-o consolez. Desfăcând braţele pentru o îmbrăţişare protectoare, zic:

— O să fie bine. Erai doar o fetiţă idioată de unşpe ani. *Ştiu* cum e…

Palma aterizează pe obrazul meu de fantomă. Da, SIDA CanadiancoEmily, o fantomă poate să-i dea o palmă altei fantome. Şi, aparent, o mamă-fantomă poate să-i dea o palmă fetiţei ei fantomă grase. Ce-i mai rău e că… doare.

Dar fantoma maică-mii se destramă deja. În corpul întins pe canapea pieptul îi tresare. Culoarea îi revine în obraji. Mâna de fantomă care mă pălmuise aproape-a dispărut. Poate că doar ideea că am luat o palmă mă doare.

— Eşti o mincinoasă, urlă mama mea albastră, pe cale de dispariţie. Eşti o halucinaţie!

Nu-i cea mai sensibilă reacţie, dar zic:

— Nu fi proastă! O să conduci pe toată lumea-n iad.

Ce mai rămâne din fantoma ei nu se mai vede. Doar cuvintele ei stăruie în aerul salonului, aproape neauzite, când zice:

— Orice-ai fi, nu eşti fiica mea. Eşti un *coşmar* supraponderal de-al Necuratului. Fata mea adevărată e frumoasă şi perfectă şi chiar azi s-a întors ca să conducă toată omenirea-n rai.

21 DECEMBRIE, ORA 12:41 P.M. HAST

Încă un om pe care-l iubesc în pericol!

Postat de Madisonspencer@viaţadapoi.iad

Tweeter drag,

— Deci, de ce Iisus? întreabă fantoma albastră a domnului K. De ce ţi-a căzut cu tronc Iisus?

Mişcându-mi repede degetele pe tastatura agendei electronice, ridic din umeri.

Pe-atunci eram doar la-nceputul pubertăţii. Aveam unşpe ani şi primul soroc gonea prin mine ca un *bloodmobile*[1] în viteză. În traducere liberă: prima mea menstruaţie. În traducere liberă: *primul soroc* nu-i vreun cartonaş cu-ntrebări din „Vechiul Testament“. În fiecare dimineaţă mă aşteptam să mă trezesc cu o povară imensă de glande mamare lipită de piept. Tufişuri de păr aveau să-mi crească în toate locurile secrete şi urma să devin un soi de zombi hormonal. Văzusem chestia asta întâmplându-se de-atâtea ori în şcoala mea elveţiană. Azi fetele erau nişte supereroine isteţe, cu pieptul plat şi mâine – nişte domnişorici Sexy Sexoasa cu zâmbete afectate.

— Deci, de ce Iisus? întreabă fantoma domnului Ketamină.

Suntem două fantome stând în salonul megaiahtului, uitându-ne la mama mea care o mierlise. Albastrul spiritului domnului K e exact albastrul pe care-l vede limba mea când mănânc gheaţă pisată. Nu c-aş mai mânca ceva acum. Nu c-aş slăbi, dacă tot nu mănânc.

Tastând în continuare, îi explic că părinţii mei sunt cu puţin mai mult decât pofta lor de mâncare, droguri recreaţionale şi sex ocazional. Sunt doar nişte stomacuri de carne înfometate care mistuie non-stop. Dându-mi întâlniri cu Iisus, am vrut să evit sângele şi saliva şi sperma care păreau să se întrevadă în viitorul apropiat.

Pentru SIDACanadiancaEmily, mersi pentru avertisment. Citindu-ţi ultimul mesaj, zic:

— ’Mnezăi! Numivinesăcred!

Fantoma albastră a domnului K întreabă:

— Ce-i?

— E motanul meu, zic. Tigrişor.

SIDACanadiancaEmily îmi zice că Satan face ture prin iad, întrebând pe toată lumea dacă n-a văzut un motănel cu dungi portocalii. A oferit o sută de batoane Mars mari celui care-l prinde pe Tigrişor şi i-l aduce. Vrea, cu siguranţă, să-l ţină ostatic.

Da, Tweeter drag, am încercat odată să trag apa după Tigrişor la Beverly Wilshire, dar asta numai după ce-a murit. Şi e cu totul altceva, pentru că-l iubeam.

Domnul City se uită în jos, la corpul lui pământean întins pe podea. La faţa lui scabroasă, plină de bube. La urechile şi nasul lui deformate.

— Aş vrea să fiu mort.

— Nu, n-ai vrea, zic eu.

— Mort şi bogat.

Până şi fantoma lui are dinţii strâmbi, încălecaţi în unele locuri, lipsind cu desăvârşire în altele, dinţi ca ruinele de la Stonehenge şi cam de-aceeaşi culoare, culoarea lichenilor.

Scriu, întrebând dacă l-a văzut cineva pe Tigrişor şi dacă-l ascunde cineva. Asta poate să sune ca un caz de stabilire greşită a priorităţilor, dar sunt mult mai puţin îngrijorată că Satan o să pună laba pe-ai mei decât sunt c-o să jupoaie blana adorabilă a pisoiaşului meu drăguţ. Numai gândul mă face s-o iau Ctrl+Alt+Razna.

— Aş vrea să fiu mort şi-n rai, zice fantoma domnului K, şi să fac dragoste cu Sahara. Ţi-am povestit de Sahara?

Efectul ketaminei trebuie să fie pe terminate, pentru că fantoma albastră a domnului K păleşte.

SIDACanadiancaEmily zice că Satan mi-a eliberat prizonierii din Mlaştina Avorturilor Târzii. Hitler, Idi Amin, Elisabeta Báthory sunt toţi din nou liberi să-i terorizeze pe locuitorii iadului. Caligula, Vlad Ţepeş şi Rin Tin Tin au primit toţi ordine speciale să găsească un pisoi portocaliu special.

Deasupra capului aud nişte palete de elice tăind aerul Pacificului. E zgomotul inconfundabil al elicopterului *Vântul Gaia*, ce aterizează pe pista de deasupra noastră. Fără să ridic ochii de la ecranul agendei electronice, mă opresc. Evitând privirea fantomei domnului K încercând să par Ctrl+Alt+ Nonşalantă, îl întreb:

— Ai vorbit cu bunicuţul şi… despre mine?

Silueta albastră, pâlpâitoare, a domnului K, aproape dispărută, dă din cap că da.

1. Autobuz al Crucii Roşii echipat cu toate dotările necesare pentru donarea de sânge.

21 DECEMBRIE, ORA 12:47 P.M. HAST

Satan sună s-o ispitească pe eroina noastră

Postat de Madisonspencer@viaţadapoi.iad

Tweeter drag,

La bordul iahtului *Pangaea Crusader*, agenda mea electronică de împrumut începe să cânte „Barbie Girl“ şi pe ecranul ei luminos apare numele apelantului: „Creatorul tău“. Duc cu prudenţă telefonul la urechea mea de fantomă.

— „…Madison ştia că n-o să fie în stare să mai ascundă mult timp adevărul“, zice o voce guturală, puternică. „Maddy va trebui să accepte curând că e întruchiparea haosului şi că singurul scop al existenţei sale a fost să aducă nenorocire şi discordie în viaţa tuturor oamenilor cu care a intrat în contact!“

E Satan. Sigur că-i Satan. Tweeter drag, Stăpânul Întunericului pretinde că a regizat povestea vieţii mele – că mi-a dat viaţă prin scris, dacă vrei – şi insistă că nu sunt mai reală decât Jane Eyre sau Huckleberry Finn. Din când în când mă sună şi-mi citeşte părţi din aşa-zisul lui roman, ca dovadă că a dictat dinainte toate gândurile şi acţiunile mele. În versiunea Diavolului asupra vieţii mele, fiecare frază se termină cu un semn de exclamare. Cel puţin unul. Mi-ar plăcea să împărtăşesc entuziasmul lui Satan când mă gândesc la mine.

— „…Madison“, citeşte el în continuare, „a ademenit deja o mulţime de suflete în cazanele iadului!“. Vocea din telefon zice: „Şi Madison ştia că, dacă nu se luptă să-şi ducă la bun sfârşit misiunea infernală de damnare totală, demonii lui Satan îi vor găsi motanul neajutorat şi-l vor folosi pentru a face teste pe piele ca să determine gradul de toxicitate al unui nou spray de igienă feminină!“.

Pe canapea, mama mea inconştientă tresare, gemând încet. Zgomotul elicelor elicopterului se stinge treptat. Se aud paşi străbătând puntea, care e deasupra salonului. Fiecare pas aduce o relevaţie hidoasă din ce în ce mai aproape.

— „…Madison ştia că, chiar acum, bunicuţul ei Ben urca la bordul iahtului ostentativ al părinţilor ei! O s-o

demaşte! Lumea avea să înţeleagă ce criminală care tăia penisuri şi ura bărbaţii era!“

21 DECEMBRIE, ORA 12:56 P.M. HAST

Un portret în spermă

Postat de Madisonspencer@viaţadapoi.iad

Tweeter drag,

Ştiinţa nu prea lasă loc de sentimente. Ca supranaturalistă, nu e treaba mea să judec sau să cenzurez evenimentele când se petrec. Nu, în cel mai bun caz, sunt martora care înregistrează totul. Fantasticul, tristul, poate chiar şocantul pot să se petreacă, dar eu trebuie să-mi păstrez capul pe umeri şi să-mi propun doar să documentez toate lucrurile astea. Oricât de rece ar putea să pară un asemenea edict, sunt recunoscătoare pentru el; altfel n-aş avea cum să suport ce se întâmplă mai departe.

La bordul iahtului *Pangaea Crusader*, taică-meu apare în uşa salonului. Stă acolo o clipă, îngustându-şi ochii să vadă prin fumul de tămâie arsă şi lumina chioară.

— Camille? zice cu o voce pierită, plină de teamă. Iubito?

Ezită de parcă i-ar fi frică de ce-o să găsească. În sfârşit, privirea îi cade pe silueta întinsă pe canapea – maică-mea cea aparent moartă – şi o ia la fugă către ea, străbătând distanţa în timpul cât îi ia să strige:

— Camille!

Ca un prinţ dintr-o poveste, se lasă într-un genunchi lângă mama mea adormită. Ţine în mâini o pernă albastră. Un ghemotoc micuţ de material albastru.

Cât despre maică-mea, respiraţia ei neregulată e mult prea uşoară ca s-o desluşeşti din prima. Iar băutura ei cu sirop de tuse i-a lăsat o pată stacojie în jurul gurii, ce duce cu gândul la lichidele de curăţare: spuma de sânge şi acidul gastric pe care cadavrele le regurgitează în primele ore ale morţii. Crede-mă, Tweeter drag, poate că am treişpe ani, sunt arţăgoasă şi sunt fată, dar mi-am petrecut câteva ore plutind deasupra propriului meu corp neînsufleţit într-un apartament de hotel, sperând că cineva o să vină să mă resusciteze. După ce-am văzut miile de schimbări nocive prin care-a trecut cadavrul meu proaspăt – lividitate, *rigor mortis*[1], evacuarea intestinelor –, ştiu ce sunt lichidele de curăţare.

Pentru voi, viitori morţi, sfatul meu e să nu pierdeţi vremea pe-acolo.

Taică-meu îşi lipeşte obrazul de al maică-mii, murmurându-i numele ca pe-o incantaţie, suflându-şi cuvintele magice în urechea ei nemişcată:

— Camille, Camille Spencer, Cammy, iubito…

Mi-e ruşine să privesc, dar e prea târziu ca să scap. Cu câteva clipe-n urmă, domnul Ketamină a fugit din cameră. Iar ceea ce văd acum îmi pare mai intim decât sexul. Ochii lui taică-meu se umplu de lacrimi şi geme, în agonie.

— Camille, Cammy a mea, cum ai putut să-ţi pui capăt zilelor? Rosteşte cuvintele printre suspine pe pieptul ei, zicând: Cum ai putut? Babette nu-nseamnă nimic – mai puţin decât nimic – pentru mine. Corpul îi tremură în timp ce se lipeşte de ea zicând: Niciodată n-am vrut să divorţăm. Te-am părăsit doar pentru c-aşa a zis Madison…

Auzind asta, sunt complet luată prin Ctrl+Alt+Surprindere. Uite înc-o mostră de suferinţă provocată de Madison. De parcă fiecare tâmpenie de-a lor e cumva din vina mea.

Într-un genunchi, lipit de maică-mea, încă mai strânge în mâini ghemotocul micuţ şi albastru cu care intrase în cameră. Aşezat între pieptul lui şi-al maică-mii, materialul albastru îmi pare oarecum familiar. În timp ce taică-meu plânge şi se lamentează, corpul de dedesubt începe să se mişte.

Pleoapele ei clipesc. Degetele ei îi mângâie părul. Atât de copleşit e taică-meu, că nu-şi dă seama c-a înviat până nu-i zice:

— Antonio? Degetele ei descoperă ghemotocul albastru strâns între trupurile lor şi ea îl întreabă: Ce mi-ai adus?

Taică-meu, faţa lui, ochii lui încremenesc. Gura i se cască de parc-ar vedea paradisul. Gura lui se repede înainte, s-o caute pe-a ei şi se sărută. Se sărută aşa cum înfulec eu plăcintă cu brânză şi unt de arahide. Îşi sug feţele aşa cum buni trăgea din prima ţigară de dimineaţă.

Şi da, poate că-s moartă, dar nu-s aşa de lipsită de tact încât să mă holbez la încleştarea lor pasională şi romantică. În schimb, mă uit detaşată cum reflexiile pâlpâitoare de lumină de pe ocean pătrund prin hublouri şi se unduiesc pe tavanul salonului. În sfârşit, ai mei se opresc.

Cu răsuflarea tăiată, maică-mea atinge ghemotocul de material albastru şi zice:

— Arată-mi.

— Uite, iubirea mea! zice taică-meu.

Se ridică-n picioare şi desface materialul albastru – e un articol de îmbrăcăminte. Ţine în mâini un guler aspru,

albastru deschis. De chembrică, bănuiesc. În faţă are nasturi albi. E o cămaşă şi el o apucă de cele două manşete, întinzându-şi mâinile ca să i-o arate în întregime.

’Mnezăi, Tweeter drag, e lucrul de care-mi era cel mai frică. E cămaşa mea albastră, de chembrică, pătată în nord!

— Uite, zice taică-meu rânjind mândru, la limita dintre lacrimi şi fericire. Iubita noastră Madison ne-a mai trimis un semn! Era de vânzare într-un magazin vintage din Elmira, exact unde-a zis Leonard c-o să fie!

Maică-mea, şi ea cu ochii înceţoşaţi, se uită la material, cercetându-l. Rămâne cu gura căscată, nevenindu-i să creadă.

— E Madison! exclamă taică-meu. E faţa ei!

Acolo, murdărind materialul albastru, sunt petele de spermă ale bunicuţului. Fluidele dezgustătoare care au ţâşnit dintre paginile cărţii cu *Beagle*-ul în toaleta aia publică din nordul plictisitor, acum multă vreme, s-au întărit, creând un desen abstract, ca harta călătoriei domnului Darwin într-un loc oribil. Au format insule micuţe şi continente întunecate ale unei lumi pe care nimeni n-ar vrea s-o descopere.

— Uite! zice taică-meu apropiind o pată de ea ca maică-mea s-o poată vedea mai bine. Aici e ochiul ei! Mişcă puţin cămaşa şi-i vâră sub ochi altă urmă a depravării, insistând: Şi aici e celălalt ochi al ei!

Arată cu degetul către o pată aflată la o distanţă imensă de prima, de parcă ochii mei ar fi în zone diferite de fus orar. Cele două pete sunt de mărimi foarte diferte, una nu mai mare decât buricul degetului, cealaltă – de mărimea unui pumn. Nici măcar nu sunt la acelaşi nivel. Sunt două pete asimetrice, despărţite de alta lunguiaţă, despre care zice că-i nasul meu.

Te rog să mă crezi, Tweeter drag, aia nu-s eu. E zeamă împroşcată de cârnăcior. E faţa unui monstru diform.

— Acum o văd! Ăla *e* nasul frumos al lui Maddy! exclamă maică-mea. O *văd*! Asta-i exact faţa lui Madison!

— Uită-te la gura ei! izbucneşte taică-meu aproape plângând. Oh, gura ei dulce!

Cu vârful degetului, urmăreşte conturul unei pete revoltătoare, o masă grotescă de spermă imposibil de curăţat. O oroare incrustată-n cămaşa aia.

Maică-mea strigă:

— E exact la fel!

Crede-mă, Tweeter drag, nu e. Depunerile alea reziduale de zeamă de bărbat înfricoşătoare n-arată deloc ca mine!

Taică-meu îşi lipeşte nasul de mâzga asta stătută şi trage adânc aer în piept, exclamând:

— Ba chiar şi miroase ca Madison!

Ceea ce maică-mea şi taică-meu aclamă drept o apariţie a fiicei lor angelice nu e altceva decât o urmă dezgustătoare de spermă uscată. În petele astea scârboase, ei nu mă văd decât pe mine şi pasiunea momentului atrage chipurile lor vesele, fericite într-un nou sărut. Gurile lor tremură la gândul că se vor atinge. Feţele lor se apropie.

Dar cineva le strică momentul. O altă voce se aude în încăpere, o voce de femeie tânără strigând:

— Antony? Antony, unde eşti?

Când o aud, ai mei împietresc. Se desprind din îmbrăţişarea lor amoroasă cât ai zice peşte, până să apuce silueta asta să intre. Părul îi e ondulat şi roşcat, iar faţa – albă. E domnişoara Pasionala von Pasionaţki din apartamentul de la Rhinelander, amanta lui taică-meu. Fosta mea cea mai bună prietenă. Celebra Babette, care ţine în mâini o altă probă murdară.

— Uită-te aici! zice taică-meu atrăgându-i atenţia maică-mii asupra noului obiect. (Întinde cămaşa dezgustătoare în poala maică-mii şi se grăbeşte să ia ciudăţenia cealaltă din mâinile iubitei lui otrăvitoare.) Încă un semn de la Madison! zice el.

E o carte. Da, Tweeter drag, e *cartea aia*, cartea pe care speram să n-o găsească nimeni niciodată.

Dându-i voie lui taică-meu să ia cu veneraţie cartea din mâinile ei subţiri, Babette povesteşte. Zice:

— Copila-fecioară ne-a trimis propriile menstruaţii nemărturisite! Sângele lui Madison curge încă pentru a şterge cuvintele ereticului Charles Darwin! Cu o voce stridentă, Babette zice: O carte care sângerează! Pe când taică-meu înalţă cartea profană deasupra capului, îngenunchind din nou ca să i-o arate mamei, Babette strigă: E un miracol!

E o harababură, asta e. Paginile sunt lipite între ele cu sânge închegat de cârnăcior, presate la fel ca de-o cărămidă de greutatea unei saltele şi a unei conştiinţe vinovate. Nu e ceva sacru sau extraordinar. Dar pentru ei, cândva copii cu puteri paranormale, cândva alchimişti, cândva şamani, e o relicvă sfântă. Un Kotex[2] mare, legat în piele, venit direct din rai.

Undeva înăuntru e îngropat mesajul scris de mână al maică-mii: *Stabileşte-ţi un ţel atât de dificil, încât moartea să pară o graţiere bine-venită*.

Scena asta s-ar putea încheia foarte uşor aşa, cu imaginea asta: taică-meu ţinând cartea… maică-mea pe canapeaua ei, întinzând mâinile ca s-o primească… tânăra

adulterină uitându-se la ei… dar o altă persoană a intrat în încăpere.

La-nceput am crezut că Domnul Gelatinos, peştişorul meu mort de mult, s-a întors la mine, pentru că prezenţa asta nouă nu-i cu mult mai mare decât un peştişor auriu sănătos. Pluteşte în aer, lucind şi zburând în acelaşi fel în care un peşte flutură din aripioarele galbene-rozalii ca să străbată apa. Creatura ca o zână străluceşte, rămânând suspendată în aer. Creatura magică se apropie de mine.

Nimeni nu se întoarce să-i spună vreun cuvânt nou-venitului, dar faţa lui micuţă e la fel de netedă ca pâinea scoasă din cuptor. Părul blond e la fel de strălucitor ca untul pe fruntea lui. E ţăranul de la înmormântarea bunicuţului. Evanghelistul primitiv, acum un spirit orbitor. Îngerul meu făcut în casă din noaptea de Halloween. Nimeni nu se întoarce să-i spună vreun cuvânt prezenţei bizare din nordul rural, dar eu sunt aşa de şocată, că numele lui pe jumătate uitat ţâşneşte deodată dintre buzele mele.

1. Rigiditate cadaverică (în lat., în orig.).

2. Marcă de absorbante şi alte produse de igienă intimă pentru femei.

21 DECEMBRIE, ORA 1:01 P.M. HAST

Rezultatul inevitabil al folosirii utilajelor agricole mari după ce-ai luat o supradoză de Xanax

Postat de Madisonspencer@viaţadapoi.iad

Tweeter drag,

În salonul de pe *Pangaea Crusader*, strig: „Festus!“ şi vizitatorul ciudat şi blond se-ntoarce să mă privească cu ochii lui albaştri, luminoşi. Mă vede şi mă aude. Ba mai mult, spre surprinderea mea, amanta Târfiţa Târfuluş a lui taică-meu îşi aţinteşte şi ea ochii de culoarea urinei asupra mea. După aia şi-i mişcă de la mine la Festus. Babette ne vede pe-amândoi şi buzele ei cauciucate se răsucesc precum crenvurştii marcă proprie tăiaţi în jumătate pe lungime şi prăjiţi în untură pentru un *petit de jeune* sănătos din nord. Îşi îngustează ochii până la două fante tremurătoare şi îşi arcuieşte umerii ca o pisică de curte precaută. Pieptul ei mare, acoperit cu un pulover, tresaltă de fiecare dată când respiră. Chiar în timp ce privesc întreaga scenă cu ochiul sceptic al unei supranaturaliste, unghiile lui Babette cresc de la gheruţele unei pisici până la ghearele unei pantere.

Prietenul meu din nord întinde o mână de băieţaş, mâna lui în miniatură, cu palma deschisă, nu mai mare decât un şofran roz înflorit, şi îi spune ceva. Cu o voce mult mai puternică decât te-ai aştepta, aprigă şi răsunătoare, zice:

— Pleacă, sucub nenorocit!

Părinţii mei, orbi la toate astea, se cuibăresc unul lângă celălalt ca să studieze atent cartea cu *Beagle*-ul, murdărită cu sânge de cârnăcior, despre care ei cred c-a ieşit din fofo a mea angelică.

Şi da, poată că sunt amorezată de ţărănoiul ăsta blond în salopetă, dar ştiu ce-i ăla un *sucub*. Dacă acuzaţia pe care-o face mica mea pasiune rurală e adevărată, atunci s-ar explica de ce Babette poate să mă vadă. S-ar explica şi atracţia ciudată pe care o are taică-meu, altfel dependent de Camille, pentru ea. Mulţumirile mele lui LeonardTocilarulLuiHades, care ne aduce aminte că un sucub e un demon care ia forma unei femei ca să seducă şi să distrugă bărbaţi.

Ţinând-o pe Babette la distanţă, micul Festus mă cheamă lângă el.

— Vin în locul ăsta pământesc, îmi zice el, din partea bunicului tău.

— Tatăl tatălui meu? întreb eu cu speranţă.

Festus mă măsoară din ochi, fruntea lui ca untul, brăzdată de o singură încreţitură, arătând cât de Ctrl+Alt+Nedumerit e.

— Mă refer la Benjamin, care locuieşte pe vecie într-o fericire deplină, în rai.

Bunicuţul Ben, vrea să zică.

— Deci a ajuns în rai? întreb eu bănuitoare.

Putem vedea de-aici zeama bananei de piele a bunicuţului întinsă pe tot pieptul cămăşii mele şi el e-n rai?

Festus dă din cap că da. Se uită iscoditor la mine.

— Ştii tu, fecioară, vreun motiv valid pentru care Ben nu ar trebui să stea alături de Atotputernic?

Ah, Festus, cât de mult îmi lipsiseră vorbele lui pompoase de pelerin. Îl întreb:

— Cum de mă vezi?

— Noi doi putem vorbi, zice Festus, pentru că nu mai fac parte din lumea pământeană.

Săracul Festus.

Îmi prezint condoleanţele.

— Ai fost omorât de sărutul franţuzesc?

— De un accident de combină, zice el cu un zâmbet trist.

Scuze că mă laud, Tweeter drag, dar ştiam. De prima dată când ne-am întâlnit, lângă căruţa de fân modestă în care se afla sicriul bunicuţului, am ştiut cum o să se termine viaţa lui Festus. Doişpe ani petrecuţi plivind buruieni şi jumulind găini şi după aia, harşt, e tăiat în două de-o maşinărie de la fermă. O, ce ciudă-mi era pe soarta lui dramatică!

Îmi explică mai departe.

— Voi servi pe vecie ca înger. Întinzându-mi mâna micuţă, zice: Şi misia mea e să te găsesc pe tine, graalul[1] meu. Am fost trimis aici, domnişoară Madison, pentru că Bunul Dumnezeu are mare nevoie de ajutorul tău.

1. Potir de smarald din care a băut Iisus la Cina cea de Taină şi în care Iosif din Arimateea a strâns sângele scurs din trupul lui după răstignire.

21 DECEMBRIE, ORA 1:16 P.M. HAST

Scopul vieţii mele groaznice iese la iveală!

Postat de Madisonspencer@viaţadapoi.iad

Tweeter drag,

Raiul există.

Dumnezeu există şi El nu-i Warren Beatty.

Paradisul există, Tweeter drag, dar lucrul ăsta nu ne prea consolează pe noi, cei care suntem condamnaţi să ne petrecem veşnicia altundeva. Festus al meu din nord a devenit un înger micuţ şi scânteietor, în timp ce grasa de mine trebuie să suporte lacuri sulfuroase, incandescente, de căcat şi *Pacientul englez*. Mă bucur pentru el. Foarte tare. Serios, chiar mă bucur, dar astfel de contacte sociale nedrepte nu au fost cuprinse în programa cursului meu deloc scurt de etichetă. Din fericire, schimbul ăsta dificil de replici e întrerupt de ţârâitul insistent al telefonului din salon. Babette răspunde cu un tăios:

— Da?

Cu ochii pe Festus şi pe mine, ascultă ce spune vocea din telefon. După o clipă izbucneşte:

— Nu, nu vreau să răspund la un sondaj de opinie cu privire la produsele pe care le consum. Apoi întreabă: Emily, de unde ai numărul ăsta?

Telefonul maică-mii sună, iar ea răspunde. Telefonul lui taică-meu sună.

Mulţumirile mele eterne lui LeonardTocilarulLuiHades şi PattersonNumărul54 şi SIDACanadienceiEmily. Sincronizarea voastră e perfectă.

— Ce gumă de mestecat prefer? întreabă maică-mea nevenindu-i să creadă. Leonard, dragule, tu eşti?

Taică-meu zice:

— Nu, niciodată nu cumpăr din piele de miel.

În haosul de telemarketing care urmează, tânărul Festus mă împinge afară din salonul iahtului. Fugim prin holuri şi trape. În zborul nostru plin de chicoteli, trecem prin paravane şi menajere somaleze, gustând din vopsea şi curry de banane, până ajungem în camera mea din copilărie de mult sigilată. Acolo draperiile sunt trase, luminile sunt stinse, iar aerul

condiţionat îmi păstrează ursuţelii Steiff şi cărţile de Judy Blume la o temperatură de arhivă. Fiecare fir de păr şi gloss de buze cu aromă de căpşuni au fost păstrate la fel de bine ca o dioramă de la Smithsonian sau de la Muzeul de Istorie Naturală. Aşa morţi cum suntem amândoi, cavalerul meu dârz şi cu mine suntem în acelaşi timp şi două persoane singure care se ascund într-o cameră cu un pat.

Inima mea de fantomă e mult prea prinsă de posibilitatea unei idile ca să nu bag de seamă întorsătura pe care-au luat-o lucrurile. Mă aşez pe cuvertura de satin a patului, într-o poziţie despre care sper să nu fie tocmai neatractivă. În mintea mea de fantomă, neinvitată, neplăcută, se iveşte imaginea bunicii mele fumătoare, fără perucă, fără chiloţi, întinse pe patul meu identic din apartamentul de la Rhinelander. Ca să-mi scot imaginea asta din cap, bat uşor patul cu mâna mea post-vie şi zic:

— Deci… eşti înger; ce cool.

Dacă Festus nu-mi cunoaşte trecutul de criminală care ciopârţeşte părţi sensibile de bărbat, n-am de gând să-i deschid ochii. Şi nu sunt sigură nici dacă ştie că sufletul meu a fost damnat la Hades. În sfârşit îmi încerc norocul:

— Raiu-i aşa mişto. Nu crezi?

Festus îmi zâmbeşte cu aceeaşi bunăvoinţă şi aceeaşi tristeţe în ochi ca maică-mea când vorbeşte la adunarea generală a ONU. Un şuvoi de lacrimi de milă abia ţinute-n frâu.

Netulburată, zic:

— Da, raiu-i mult, mult mai mişto decât credeam c-o să fie…

Festus se uită în continuare la mine, cu buzele tremurându-i de milă.

Dintr-odată defensivă, îl întreb provocator:

— Hei, te-a durut când te-a făcut combina aia bucăţele? Vreau să zic, ţi-a retezat întâi mâinile? Cum a fost?

Când aude asta, Festus îşi aşază silueta angelică pe pat, lângă mine.

— N-are de ce să-ţi fie ruşine, domnişoară Madison, zice el. Ştiu că ai fost lepădată de Creator şi îţi vei petrece veşnicia în anusul împuţit al lui Hades. (Pe chipul lui liniştit nu se întrevede nici un pic de răutate când zice toate lucrurile astea.) Ştiu că eşti înfometată încontinuu şi nu-ţi poţi astâmpăra foamea şi setea cu nimic în afara unei mese calde cu urină şi excremente proaspete.

’Mnezăi. Tweeter drag, m-a lăsat mască. N-am idee de unde are Festus toate informaţiile astea, dar iadul nu-i aşa

rău. Nu mănânc caca şi nu beau pipi. Să nu crezi nici un cuvânt din tot ce zice!

Nu-s Charles Darwin!

— Mai ştiu şi că, zice aruncându-mi o privire plină de milă, eşti forţată să te împerechezi la nesfârşit cu demoni leproşi şi să le aduci pe lume progeniturile dizgraţioase în nişte condiţii degradante.

Hei, SIDACanadiancoEmily, ajută-mă puţin cu chestia asta. Nimeni nu-i forţat să se culce cu demonii, nu? Ca o *virgo intacta*[1], am dovezi solide în sensul ăsta, dar nici o şansă să i le arăt lui Festus. În traducere liberă: dacă-ncerc numai să-i arăt himenul meu, gestul o să pară cam uşuratic.

— Ştiu că trăieşti dispreţuită de toate fiinţele destoinice. (Festus clipeşte din ochii lui albaştri de viţel.) Că fiecare creatură simţitoare te consideră nedemnă de respect. Că în starea ta actuală eşti mai dezgustătoare decât…

— Taci din gură! îl întrerup eu stând încordată pe cuvertura patului.

Pieptul îmi palpită. Fierb de furie. Mai bine mi-aş petrece eternitatea mâncând rahat putrezit decât să îmi vorbească aşa un înger ipocrit. Posibil iubit sau nu, eu am plecat de-aici. Mă ridic în picioare. Îmi îndrept ochelarii. Îmi netezesc fusta-pantalon.

— Scuză-mă, te rog, zic. Sunt sigură că trebuie să mi-o pun cu un gargui jegos şi bolnav sau ceva de genul ăsta chiar acum.

— Aşteaptă, se roagă Festus.

Aştept. Ăsta-i cel mai mare defect al meu: speranţa.

— Dumnezeu te-a trimis în iad nu pentru că eşti respingătoare, ci pentru că ştie că eşti puternică, zice Festus. Dumnezeu ştie că eşti deşteaptă şi curajoasă, că nu eşti slabă şi că n-ai să fii doborâtă niciodată de lucrurile care distrug sufletele vulnerabile… (Festus se ridică şi zboară puţin, plutind în aerul de lângă faţa mea.) De la începutul timpurilor, Dumnezeu a vrut ca tu să fii emisarul Lui în lumea pierzaniei, zice.

Dumnezeu, îmi explică Festus, ştie că am o inimă curată.

Dumnezeu ştie că sunt minunată. Crede că sunt drăguţă şi deşteaptă şi bună. Dumnezeu nu crede că-s grasă. Vrea să fiu agentul lui dublu supersecret.

Semănând cu o versiune celestă a cintezelor lui Darwin, Festus sare încolo şi-ncoace în entuziasmul lui auriu de silf, aşezându-se în cele din urmă pe umărul meu. Stând ca un papagal lângă urechea mea, zice:

— Dumnezeu se bazează pe tine să previi o catastrofă inevitabilă.

1. Fecioară neatinsă (în lat., în orig.).

21 DECEMBRIE, ORA 1:28 P.M. HAST

Întâlnirea mea cu un înger

Postat de Madisonspencer@viaţadapoi.iad

Tweeter drag,

Chiar în clipa asta norii acoperă cerul de deasupra iahtului *Pangaea Crusader*. Nori plumburii, de culoarea aia pe care-o vede gura mea când roade un creion de grafit, se strâng din toate zările deasupra Madlantidei, o boltă întunecată aşa de joasă, că iahtul pare să fie făcut sendviş între acoperişul ăsta negru, înăbuşitor şi tărâmul de vis strălucitor, de culoarea bumbacului, din polimeri expandaţi. Şi nu, nu mi-a scăpat faptul că situaţia-n care mă aflu seamănă cu aventurile domnului Darwin pe *Beagle*. Amândoi: rătăcind plini de îndrăzneală prin Pacificul nemilos să ne împlinim destinele. Fiind urmaşa supranaturalistă a domnului Darwin, mă forţez să înregistrez totul chiar în timp ce domnul K străbate holul din faţa dormitorului meu încuiat. Chiar în timp ce cavalerul meu din nord îmi dezvăluie nişte adevăruri divine.

— Nu-ţi fie teamă, domnişoară Madison, zice el. În dormitorul meu sigilat, plin de animale de pluş şi păr de pisică şi purici morţi, îngerul Festus zice: Dumnezeu a hotărât existenţa ta şi îţi dictează fiece gând şi fiece mişcare perfectă pe care-o faci.

Îngerul Festus răspândeşte o lumină roz pal, ca un abajur din mătase de culoarea cireşei de pe Park Avenue, iar lumina lui face mai frumoase toate lucrurile pe care cade: exemplarul necitit din *Noi, corpurile noastre* de pe noptiera mea, evident primit cadou, nici măcar n-a fost deschis vreodată… un volum cu colţurile îndoite din *Plăcerile bucătăriei franţuzeşti*, lectura mea preferată înainte de culcare… o fotografie cu ramă de argint cu părinţii mei zâmbind larg, goi puşcă pe o plajă dintr-o staţiune eco din Cambodgia. Micuţul Festus, cu trăsăturile angelice, degetele, nasul şi bărbia lui cu gropiţă care par să fie turnate printr-un sac de patiserie plin cu glazură din cremă de unt.

Pe când vorbeşte, faţa lui deschisă te duce cu gândul la un cărucior cu dulciuri sau la vitrina unei patiserii sau la o

cutie cu bomboane de ciocolată.

— Dumnezeu ţi-a dăruit multe greutăţi – nu pentru a te pune la încercare, ci pentru a-ţi *arăta* care e forţa ta interioară.

Vocea îi e la fel de calmă şi puternică precum valurile oceanului; cuvintele îi sunt la fel de domoale ca un tunet îndepărtat.

— Dumnezeu le oferă tuturor spiritelor corpuri efemere ca să se poată pune la încercare şi să-şi poată înţelege adevărata putere, explică drăguţul ăsta al meu cât o halbă, cu bălegarul de vacă din nord lipit încă pe cizme.

Din spatele uşii încuiate a dormitorului, altcineva strigă:

— Îngere Madison! Unde eşti?

Urmează un tir împuţit de vânturi, aşa-numitul „Ave, Maddy“ al boorilor devotaţi. Vocea aia, vibrato-ul tremurat al domnului K, continuă:

— Trebuie neapărat să vorbesc cu tine!

Festus îmi explică liniştit că toată creşterea asta rapidă a populaţiei iadului din istoria recentă începe să-l enerveze pe Dumnezeu. La nivelul actual de nesimţire şi destrăbălare, aproape toate sufletele sunt damnate.

— Suflete scumpe, de trei sau patru ani, crescute pe baza fundamentelor multiculturale greşite din *Sesame Street*[1], pretinde el, sunt condamnate înainte de-a intra măcar în mlaştina fără frică de Dumnezeu a sistemului şcolar.

Pe de altă parte, zice el, traficul pe Porţile de Mărgăritar a devenit neînsemnat, iar Dumnezeu îşi face griji că în curând raiul va fi considerat irelevant, nimic altceva decât un ghetou bizar, populat de câteva produse ţipător de curate ale educaţiei la domiciliu. Dacă un cataclism global ar şterge toţi oamenii de pe faţa pământului în momentul ăsta, toate sufletele s-ar duce-n iad. N-ar mai rămâne nimeni să se înmulţească pe pământ. Satan ar câştiga şi Dumnezeu ar fi umilit.

Aşa că Dumnezeu s-a folosit de mine ca să se infiltreze-n iad. În traducere liberă: sunt agentul secret al lui Dumnezeu, chiar dacă nu ştiam de misiunea mea strategică sub acoperire.

În tăcerea apăsătoare care urmează, îl întreb:

— De ce nu-i place lui Dumnezeu *Sesame Street*?

— Perfecţiunea ta, domnişoară Madison, e unică precum flacăra unei lumânări, insistă Festus. Ăsta e motivul pentru care Dumnezeu te-a trimis în infern. Pentru care te-a ales să lupţi cu cele mai rele suflete din istoria umanităţii şi pentru care ai ieşit victorioasă din toate aceste lupte.

Festus îşi debitează discursul cu atâta pasiune. Cu atâta vehemenţă. Trupul lui de ţăran aproape că dansează în hainele de duminică.

În acelaşi timp, valurile mari împing Madlantida în sus şi-n jos. Fulgerele pâlpâie un cod Morse luminos în hublouri. ’Mnezăi. Totu-i o harababură.

— Dumnezeu Atotputernicul nu creează suflete pentru ca Satan să le fure, zice Festus cu ochii scânteind de lumina unui fulger.

Îngerul spune că misiunea mea e să-l înving pe Satan şi să reclădesc biserica lui Dumnezeu pe pământ. Să rescriu legile privind avortul la cerere şi metodele contraceptive… să interzic mariajul între sodomişti… şi să tai fondurile programelor de asistenţă socială.

— Vei fi sabia de foc cu care Dumnezeu va pedepsi omenirea!

Îngerul acesta dârz, băiat şi bărbat deopotrivă, cu pumnii ridicaţi deasupra capului, e un arc, o scânteie, o săgeată de foc divin. Aripile lui de colibri bâzâie. Cuvintele lui răsună precum clopotele unei catedrale când strigă:

— Treci de partea noastră, domnişoară Madison! Treci de partea noastră şi bucură-te!

În traducere liberă: trebuie să-l părăsesc pe Satan *şi* să tai fondurile pentru televiziunile de stat. În traducere liberă: nu ştiu ce să fac.

Şi nu, Tweeter drag, chiar dacă sunt poate un pic îndrăgostită de peţitorul meu angelic şi de discursul lui flatant, nu pot să sar peste obiectivele draconice despre care îmi vorbeşte el. E ispititoare ideea că sunt o figură mesianică, mâna dreaptă a unui salvator omniscient, însă nu şi dacă asta-nseamnă să fiu naşpa. Insist şi protestez că:

— Nu pot! Nu pot să-l înving pe Satan! E prea puternic!

— Nici gând, zice Romeo al meu de grajd, l-ai învins deja!

— Ce? zic eu.

— Deja l-ai învins o dată pe Prinţul Întunericului!

N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbeşte prietenul meu cândva viu, cândva fermier.

— Îngere Madison, urlă vocea din hol. Nu mai avem timp!

— Sfârşitul lumii e programat la ora trei în după-amiaza asta, zice Festus.

Rolexul meu necontrafăcut arată deja unu jumate.

1. Serial american pentru copii lansat în 1969, care continuă şi în prezent.

21 DECEMBRIE, ORA 1:30 P.M. HAST

Un edict disperat

Postat de Madisonspencer@viaţadapoi.iad

Tweeter drag,

În hublourile camerei mele de la bordul iahtului *Pangaea Crusader* bate, din toate părţile, o ploaie albă. Totul e o furtună de fulgere albastre, nişte sclipiri luminoase, ca nişte firme de neon înalte ce anunţă furia lui Dumnezeu. Fulgerele astea luminează dealurile de polistiren şi câmpiile care se întind în cele patru zări. Dezlănţuite, vânturile biciuiesc totul.

Uşa dormitorului e tot încuiată, dar o formă albastră, luminoasă intră încet. La început albastrul e o strălucire palidă în mijlocul uşii, revărsându-se din lemn; după aia e un stomac albastru străbătut de un rând vertical de nasturi de cămaşă. După aia, mult mai sus pe uşă, apar vârfurile unei bărbii albastre şi a unui nas albastru, iar silueta familiară se desprinde de ea. Ultima chestie care apare din uşă e o coadă dezgustătoare de mizerie albastră împletită. Din clipa asta domnul Crescent City e şi el printre noi.

Părăsindu-şi încă o dată corpul supradozat, clipeşte şi se uită în jur, la maimuţele mele Gund de pluş şi la ursuleţii Steiff. Ochii împăienjeniţi i se opresc asupra lui Festus cel auriu, care radiază.

După spusele îngerului Festus, Dumnezeu îşi alege un mesager la fiecare câteva secole ca să propovăduiască un plan actualizat al căii celei drepte. Moise sau Iisus sau Mahomed, persoana aleasă propovăduieşte cea mai nouă versiune, Cuvântul lui Dumnezeu 2.0. Noe sau Buddha sau Ioana d'Arc, mesagerul ăsta upgradează softul nostru moral, ne devirusează etica, actualizându-ne valorile pentru a fi în ton cu nevoile spiritului modern. Dacă e să-l credem pe îngerul Festus, nu-s nici mai mult, nici mai puţin decât cea mai nouă versiune a purtătorului de cuvânt al lui Dumnezeu.

— După ce vei preveni cataclismul de astăzi, zice Festus radiosul, trebuie să opreşti toate incursiunile umane în domeniul nefast de cercetare a celulelor stem.

— Poftim? îl întrerup eu.

Festus îi dă înainte:

— Ca voce a lui Dumnezeu, trebuie să tai toate drepturile femeilor.

Oricât de flatată m-aş simţi să fiu cea aleasă, nu mă-ncântă deloc ştirile pe care trebuie să le prezint.

Ridicându-şi braţele micuţe în aer şi dând din mâini ca un predicator, prietenul meu din nord zice cu patos:

— E voia lui Dumnezeu ca toate femeile să se abţină de la vot şi de la metodele contraceptive şi de la condus!

În timp ce puştiul meu arian miniatural, bun de pus în ramă, îmi înşiră mai departe lista de cereri a lui Dumnezeu – gata cu negrii care se căsătoresc cu albi… gata cu bărbaţii care se căsătoresc cu bărbaţi… circumcizie obligatorie pentru ambele sexe… voaluri, tone de voaluri şi *burqa*[1]-uri –, mă întorc către domnul K şi le fac cunoştinţă. Nici măcar moartea nu poate şterge anii de instruire în etichetă şi protocol din Elveţia.

— Domnule Crescent City, el e îngerul Festus. Înclin uşor din cap şi zic politicos: Îngere Festus, el e domnul K. E un vânător de cururi paranormale.

— Îngerul Madison vrea să spună „de comori paranormale“, zice domnul K. (Îl măsoară din ochi pe Festus, lumina aia aurie, de parcă ţărănuşului meu i-ar curge soare de vară prin vene.) Oftează adânc, trist şi zice: Ce n-aş da să fiu înger.

Şi exact acum, tweeter drag, îmi vine ideea, ca un fulger albastru. Îl întreb pe domnul K:

— Chiar vrei să fii înger, ha?

— Vreau doar să mor, zice domnul K, să fiu fericit şi să nu mă mai doară nimic. Pe vecie.

— Găseşte-l pe Dumnezeu, declamă Festus, şi o să găseşti pacea.

Atunci eu zic:

— Îngere Festus, taci din gură. Adaug, nevrând să-l supăr: Doar puţin, bine?

Deja văd cum albastrul domnului K trece de la azuriu la turcoaz, de la bleu la albastru franţuzesc. Timpul ni se scurge în vreme ce ficatul bolnav îi absoarbe ketamina din sânge. Cât trece de la culoarea oului de măcăleandru la albastru pal îi fac o propunere.

— Transmite-le un mesaj părinţilor mei şi promit să te fac înger.

— Un mesaj? întreabă el.

— Spune-le să termine cu rahaturile astea cu cataclismul, bine? zic eu.

Domnul K se uită la mine cu nişte ochi nedumeriţi, de drogat.

— Şi o să mă faci înger?

— Spune-le, zic eu, că sunt nişte ipocriţi proşti şi că n-ar fi trebuit să *nu*-mi spună de boala cumplită de rinichi a lui Tigrişor.

Domnul K începe să dea din cap, cu ochii închişi, de parcă mi-ar înţelege pe deplin cuvintele. Fără să-i deschidă, zâmbeşte.

— Şi spune-le, zic eu, că l-am omorât din greşeală pe bunicuţul Ben tăindu-i jumătate de puţulică pentru c-am crezut că era un rahat de câine dezgustător, care se umfla repede. Îl întreb: Pricepi?

Cu ochii închişi, domnul K dă din cap cu înţelepciune. Dă din coadă că da.

— Şi mai spune-le, zic eu, că l-am inventat pe Iisus ăla cu care vorbeam la telefon, dar se pare că există un Iisus adevărat… Întorcându-mă către Festus, îl întreb: Nu-i aşa?

— Corect, confirmă Festus.

Domnului K îi zic:

— Cel mai important e să le spui maică-mii şi lui taică-meu că-i iubesc tare, *tare*. Apropiindu-mă de confidentul meu albastru, îi şoptesc: Şi, te rog, zi-le că n-am supt nici o puţă de maimuţă şi nici n-am făcut Sex Fierbinte cu vreun bivol de apă, bine?

Privirea tâmpă de pe faţa domnului K îmi dă de-nţeles că mi-am supraîncărcat mesagerul. În timp ce sufletul lui dispare, trăgându-se înapoi pas cu pas spre locul unde şi-a lăsat corpul, albastrul pal se face gri. Griul se face alb.

Pereţii dormitorului încep să vibreze şi un bâzâit deloc neplăcut îmi inundă patul. Motoarele megaiahtului *Pangaea Crusader* au pornit. Afară furtuna spală puntea şi face echipamentul să zăngănească.

— Mai mult decât orice, te rog, îi spun mijlocitorului pe cale să dispară, cu mâinile mele grase împreunate ca pentru rugăciune, zi-le să moară cu câte batoane de ciocolată mari pot duce.

1. Haină purtată de femei în unele tradiţii islamice pentru a-şi acoperi trupul în locurile publice (în arabă, în orig.).

21 DECEMBRIE, ORA 1:45 P.M. HAST

Abominaţiunea declanşează un cataclism

Postat de Leonardtocilarulluihades@viaţadapoi.iad

Dacă stăm să comparăm codicele antice consemnate de înţelepţi de la Solon încoace, observăm descrieri aproape identice ale sfârşitului lumii. Aşa-zisul mit al Zilei Judecăţii zugrăveşte o superbă creatură-copil conducând o procesiune de discipoli pe versanţii unui munte scânteietor. Muntele se înalţă în mijlocul Oceanului Pacific, iar ceremonia are loc sub soarele palid al celei mai scurte zile a anului.

Pentru prima dată, Persefona nu se va mai întoarce. Zorii vor veni, dar nimeni nu va mai fi martor la următorul răsărit.

În loc de plastic, acum copila e purtată de un alai de oameni. În loc de saci de curăţătorie şi sticle de suc, însoţitorii ei sunt acum monarhii pământeni şi căpeteniile bogate, cu toţii îmbrăcaţi în robe stacojii costisitoare. Această mulţime vastă urcă de-a lungul unei arhitecturi anoste de nori artificiali. Oamenii păşesc pe treptele în zigzag. Procesiunea urcă din ce în ce mai mult, legănând cădelniţe cu tămâie înmiresmată şi purtând lumânări aprinse.

În toate cele patru zări, pe linia orizontului, fuioare mari de fum negru se înalţă precum tornadele spre cerul după-amiezii. Dedesubt, pământul se cutremură. Muntele pe care îl escaladează e cel mai înalt din ţinut. În vârful lui îndepărtat e un platou şi acolo e un templu imens, strălucitor. Palatul acesta scânteietor e o pastişă a goticului şi barocului şi arhitecturii atice, a domurilor şi turlelor şi coloanelor, a cariatidelor şi cartuşelor, construită din fluoropolimeri strălucitori. Această construcţie pe jumătate catedrală, pe jumătate zgârie-nor încununează vârful.

În acest glorios sanctuar steril, de unde poţi privi întreaga lume – spun două milenii de savanţi – se va sfârşi istoria omenirii.

21 DECEMBRIE, ORA 2:05 P.M. HAST

Daţi peste cap de mişcarea continentelor

Postat de Madisonspencer@viaţadapoi.iad

Tweeter drag,

Alergăm. Picioarele mele butucănoase fug de rup pământul. Genunchii mei dolofani se aruncă-n sus şi o iau la goană odată cu ei, udă leoarcă de transpiraţie. Picioarele mele încălţate-n mocasini se împiedică, urcă, sar pe treptele unei scări tăiate în versantul abrupt al unui munte fără culoare. O prăpastie albă. Ţopăi aproape fără oprire în urma cadavericului domn Ketamină, care urcă scările în goană.

Cu câteva clipe înainte, ieşiserăm din camera mea şi găsiserăm iahtul gol. Un veritabil *Marie Celeste*[1]. Un *Olandez zburător*[2] fără echipaj. Salonul era gol. Puntea era pustie. Agenda mea electronică de împrumut a scos sunetul ei de apel europop şi Archer mi-a zis:

— Uită-te afară. Uită-te pe un geam sau pe ceva.

E greu să nu vezi aşa ceva în peisajul ăsta: o procesiune de oameni urcând un munte aflat nu foarte departe de noi. Toţi poartă robe roşii cu glugă. Astfel înveşmântat, convoiul lor seamănă cu un şuvoi de sânge curgând în sus, de-a lungul unui canal îngust de trepte ce merg în zigzag de la baza muntelui alb până în vârf. Nu pot să-mi dau seama dacă sunt şi-ai mei pe-acolo, pentru că hainele stacojii sunt identice.

Muntele se înalţă către cer, îngustându-se spre vârf, unde se află un templu ornamentat, de culoarea cerii. O cupolă bogat decorată, înconjurată de un inel de coloane şi încununată cu turnuleţe. Un altar colosal împodobeşte vârful impunător, dar de la distanţa asta nu pare mai mare decât un tort de nuntă cu multe etaje, prea ornat.

Pe când mă minunez de ce văd, trag cu ochiul la domnul Ketamină, care o ia la fugă pe pasarelă, după şirul stacojiu de pelerini. Silueta lui împiedicată, de marionetă ajunge la treptele din munte, iar eu îi calc repede pe urme. Faţa lui, palidă. Respiraţia lui, grea. Clar în mijlocul unui atac de cord, zbiară:

— Au pornit bărcile! Pornesc bărcile!

Cuvintele îi sunt înăbuşite de gâfâituri, dar domnul Ketamină strigă:

— Trebuie să înţelegi, micuţa mea moartă, lansează Madlantida.

Aruncă fiecare cuvânt în bătaia vântului.

Înflăcărat, zâmbitor, pălăvrăgeşte în continuare, fluturându-şi mâinile deasupra capului:

— O să vezi tsunamiuri, cutremure, erupţii vulcanice. (Cuvintele lui sunt vesele. Întrerupte din când în când de râsete sufocate.) Dacă oricum mergem cu toţii în rai, e OK. Toată lumea o să moară-n chinuri… ce mişto!

În jurul meu, în timp ce urcăm din ce în ce mai mult, continentul de vis se întinde în toate părţile, un pustiu orbitor de câmpii imaculate şi domenii albe ca dinţii. La baza scării alpine, *Pangaea Crusader* e împotmolit, încastrat în şesul de plastic. Dacă e să mă iau după fumul gros care iese din coşurile lui, motoarele megaiahtului funcţionează la capacitate maximă, de parcă echipajul ar vrea să scape de milioanele şi milioanele astea de acri de poligunoi procesat la cald, dintr-o bucată. Coşul scuipă către cer un fuior de fum negru. La nivelul mării, gunoiul reciclat expandat scârţâie de-a lungul carenei de oţel înţepenite. Prora hidrodinamică se ridică şi se lasă ca aceea a unui spărgător de gheaţă.

Dâre identice de fum negru se înalţă din alte coşuri, dezvăluind alte vapoare încastrate şi ele în Madlantida.

— Planul e, zice domnul K aproape cântând, să împingă Madlantida în curentul predominant. Peste câţiva kilometri o să ne ia în primire.

Mă doare să recunosc asta, dar cel puţin câteva averi au fost cheltuite pentru antrenarea corpului meu niciodată zvelt. Ca o olimpică în devenire sau ca o iapă dresată, am fost alergată pe pistele sălilor. O droaie de instructori de fitness m-au tras după ei prin bazine de nenumărate ori şi se pare că tot n-am nici o aptitudine pentru aerobică. Absolut nici una.

Domnul K se bâlbâie, încercând să ia o gură de aer:

— Folosim Madlantida pentru a schimba poziţia continentelor. Când insula asta imensă, de mare tonaj o să se lovească de America de Nord, o să distrugă totul.

Tweeter drag, nu-mi scapă metafora asta iritantă care prinde contur. În moarte, ca şi-n viaţă, smiorcăita de mine o să se dea cu capul de Americi, de insulele Hawaii, de Galápagos, Japonia, Rusia şi Alaska. Imensa şi smiorcăita grasă-grasă-grăsoaie de mine o să facă ravagii, ca elefantul proverbial din magazinul de porţelanuri.

De parcă n-ar fi de-ajuns, în timp ce urc, sub paşii mei treptele sunt moi, comprimându-se încet-încet sub greutatea

mea. Ca polistirenul. Ude de ploaie, sunt alunecoase, ameninţând la fiecare pas să mă catapulteze înapoi într-un abis sidefat.

În ciuda startului nostru întârziat, deja îi ajungem din urmă pe ultimii pelerini în roşu. Cu spaţiul ăsta de vis şi robele lor şi fumul motoarelor Diesel, totul e alb, roşu şi negru. Unii dintre cei care iau parte la procesiunea asta ciudată au lumânări în mâini. Alţii leagănă cădelniţe prinse cu lanţuri, din care se înalţă şuviţe de fum de tămâie arsă. Cântă în cor:

— Futere… căcat… muist…

Apusul grăbit de iarnă poleieşte fiecare pisc. Lumina asta magică e auriul pe care-l vede limba mea când mănânc *fondue au Gruyère*[3].

Depăşim mai mulţi pelerini, împingându-i şi evitându-i pe scara abruptă. Mulţi au încetinit pasul, pentru că acum muntele pare să se răsucească, mişcându-se aproape imperceptibil, pe când tot continentul ăsta masiv, fălcos e împins către nord. Motoare marine de o mie de milioane de cai-putere se chinuie să ne scoată din centrul calm al Vortexului Pacificului şi forţa lor zguduie structura tectonică de polifals care ne susţine. Munţii din împrejurimi tremură ca nişte movile de aspic de vanilie înalte până la cer. Pelerinii care nu se ţin bine pe picioare se împiedică şi cad, ţipând dramatic. Poate datorită experienţei lui vaste cu dezechilibrul indus de droguri, domnul Ketamină rămâne în picioare. Se aruncă în faţă şi mai abitir, sărind două, trei, patru trepte odată.

— Trebuie să ne grăbim, zice Festus zburând lângă mine. Boorii o să distrugă lumea asta minunată în mai puţin timp decât i-a luat lui Dumnezeu s-o populeze!

Picioarele încep să nu mă mai asculte. Paşii mei încetinesc şi mă gândesc serios să las Boorismul să-şi urmeze cursul şi să termine odată războiul ăsta ne-sfânt împotriva oamenilor, viermii ăştia mâncători de viţei, emiţători de CO_2, autoreproducători. Fiind fiica părinţilor mei conştienţi de energia pământului, protestatari împotriva tăierii copacilor, sabotori, n-am cum să neg farmecul unei planete fără oameni. Şi mai ispititor e gândul de-a avea întreg Pământul la dispoziţie, măcar până la Halloweenul următor. În izolarea asta fericită, o să înfulec pe nerăsuflate cărţi întregi odată. O să m-apuc de cântat la lăută.

— Grăbeşte-te! mă-ndeamnă Festus fluturând din aripi lângă mine. Sau părinţii tăi damnaţi pe vecie o să mănânce cu forţa excremente călduţe!

Nici scenariul *ăsta* nu-mi sună foarte rău – nu după tot bălegarul ăla macrobiotic pe care mi l-au băgat pe gât.

E greu să accepţi ideea că toată lumea e pe cale să moară, că totul e pe cale să fie distrus, pentru că toţi par atât de fericiţi. Zâmbesc. Ochii lor au o strălucire maniacală. Negri şi asiatici, evrei şi gay, canadieni din Québec şi palestinieni şi amerindieni, suprematişti albi, pro-libertate şi pro-viaţă, se ţin de mâini. Se îmbrăţişează, se sărută. Nu le e frică să se îmbolnăvească. Nu sunt despărţiţi de pretexte sociale sau statut sau ierarhii ale puterii. Toţi îmi strigă numele, recunoscători pentru mântuirea iminentă în care cred. Sunt fericiţi în felul ăla în care oamenii sunt fericiţi când ard cărţi şi decapitează regi; sunt *îndreptăţiţi*.

În tot timpul ăsta, domnul Ketamină murmură ca să nu uite mesajul de la mine. Cu faţa trasă şi suptă luminată de soarele apusului, repetă:

— Fără celule stem.

Maţelor cenuşii, gânditoare, ale creierului meu li se face greaţă de la alergat. Li se face rău de la amintirile imposibil de digerat cu taică-meu în New York City, zicând:

— Madison a fost o laşă mică.

În faţa noastră, procesiunea a ajuns într-o strâmtoare. Pocăiţii în robe aşteaptă să treacă pe sub o arcadă imensă – intrarea în templul din vârful muntelui. Printre noi, un cvartet de umeri masivi poartă o lectică, o chestie ca o cutie, ai cărei ocupanţi rămân ascunşi după draperiile de catifea roşie. După mintea mea, Camille şi Antonio sunt, cel mai probabil, pasagerii săi, aşa că întind gâtul ca să văd mai bine. Între timp mulţimea creşte până la o reproducere nu tocmai inexactă din punct de vedere istoric a unei curţi dintr-un palat veneţian renascentist, cu piedestalele şi nişele lui flamboaiante reproduse într-o cantitate imensă de celuloză cristalizată sculptată, de culoarea salivei.

În mulţimea asta de siluete cu glugi, domnul K se ridică pe vârfuri şi strigă:

— Ascultaţi! Ascultaţi-mă cu toţii!

Cineva i-a dat o lumânare aprinsă şi ţine lumânarea asta deasupra capului, ca pe o stea strălucitoare, tremurândă.

Tweeter drag, te rog să-nţelegi că pentru mine comunicarea eficientă e cel mai important lucru. Părinţii mei sunt aşa de bogaţi pentru că oamenii au fost nevoiţi să cumpere mijloacele prin care îşi exprimau cândva sentimentele. Publicul şi-a anulat abilitatea de-a se exprima. Iubirea trebuie să fie acum mijlocită de felicitări, bijuterii cu diamante produse în serie sau buchete de trandafiri special cultivaţi, aranjate de profesionişti. Toate epifaniile trebuie să

fie dictate de maică-mea. Oamenii simt doar lucrurile pe care ea le spune să le simtă. Pentru ei, ea e Afrodita. Taică-meu, tati, e *zeitgeist*[4]-ul.

I-am încredinţat câinelui ăstuia distrus de ketamină toate secretele importante ale vieţii mele, iar el sare acum pe loc, fluturând lumânarea şi strigând ca să le atragă tuturor atenţia. Imaginează-ţi cât de îngrozită sunt când strigă:

— Staţi! Fluieră ca să tacă toată lumea, după care zbiară: Madison zice că o s-ajungeţi toţi în iad dacă nu m-ascultaţi! (Oamenii încep să se întoarcă şi să se holbeze la el.) Îngerul Madison, strigă el, nu mai vrea să-njuraţi şi să râgâiţi…

Da, m-am bizuit pe el să le arate toată iubirea pe care eu n-am reuşit să le-o arăt. L-am rugat să le transmită toate regretele mele şi să retracteze toate minciunile mele. Simt cum mulţimea se întoarce încet.

Cu feţele încadrate de glugile lor roşii, spectatorii nedumeriţi îl măsoară pe domnul K din ochi. Aşteaptă neliniştiţi, clipind confuzi.

— Madison, zbiară domnul K. (Se opreşte o clipă ca să facă toată lumea linişte.) Madison Spencer zice că singura cale adevărată spre mântuire e să sugi pule de măgar!

‘Mnezăi.

În clipa aia-i văd pe-ai mei. Îşi dau glugile jos şi îl privesc cu ochii măriţi, pe feţele lor citindu-se pur şi simplu teroarea.

Fără s-apuce să mai tragă aer în piept, domnul Crescent City, domnul K, vânătorul meu de comori paranormale, cade lat.

1. Brigantină comercială britanico-americană descoperită abandonată în Oceanul Atlantic în 1872.
2. Vas-fantomă legendar, care nu poate acosta niciodată, fiind blestemat să plutească veşnic pe mări.
3. Brânză Gruyère topită, care se serveşte înmuind înăuntru bucăţele de pâine cu o furculiţă cu coadă lungă.
4. Spiritul timpului (în germ., în orig.).

21 DECEMBRIE, ORA 2:22 P.M. HAST

Bătaia pe care o merit cu vârf şi-ndesat

Postat de Madisonspencer@viaţadapoi.iad

Tweeter drag,

Nimeni nu-nţelege. Toată lumea-nţelege greşit.

În templul de plastic reciclat dintre nori, fantoma albastră familiară iese din corpul căzut al domnului Ketamină.

— Nu mă mai întorc acolo, zice ectoplasma albastră de lângă mine, închipuind forma domnului K, dând din cap.

Nimeni nu ne poate vedea. Fiecare siluetă cu glugă se holbează la rămăşiţele lui pământeşti din mijlocul curţii. Păpuşa aia de cârpă cu coadă şi ciupită de vărsat. Chiar acum o echipă de paramedici îşi face loc prin mulţime şi îi verifică semnele vitale.

Fantoma domnului K îmi zice:

— E inima, în sfârşit. Aleluia. De data asta am plecat de tot.

Sub tălpile noastre, topografia Madlantidei se întoarce un pic într-o parte.

Cu glugile date jos, ai mei se uită cum medicii injectează în cadavrul domnului K diferite substanţe chimice care i-ar putea salva viaţa. Purtătorii lecticii cu draperii de catifea şi-au lăsat povara jos, undeva în apropiere, dar ce-i înăuntru rămâne ascuns.

Ceremonia e întreruptă pentru un moment, iar pelerinii îşi dau jos glugile stacojii. Ţin încă în mâini lumânările scânteietoare şi murmură mai departe obscenităţi genitale şi excretorii. Când medicii rup tricoul ce acoperă pieptul bolnav al domnului K şi se pregătesc să lipească de el electrozii unui defibrilator cardiac, îmi dau seama că asta-i şansa mea.

Fantoma domnului K mă vede şi zice:

— Nu face asta, îngere Madison.

Trebuie. Trebuie să le spun atâtea alor mei. Şi nu în ultimul rând cât de mult îi iubesc şi cât de mult îmi lipsesc. Asta şi cât de proşti sunt.

— Dacă ai de gând să intri în vechiul meu corp, mă previne domnul K, ai grijă că tocmai aveam o erupţie de

herpes genital.

Mă uit la fantoma lui. Mă uit la cadavrul lui prăbuşit.

— Asta aşa, ca să ştii în ce te bagi, mă avertizează el.

Sunt aşa de Ctrl+Alt+Scârbită.

Paramedicii strigă:

— Liber!

Şi nu pot s-o fac. Nu pot să sar înăuntru, Tweeter drag, nu în cadavrul ăsta dezgustător, inflamat şi distrus de droguri. Medicii transmit şocul electric care-ar trebui să pornească inima, dar nu se-ntâmplă nimic. Nu se văd semne de viaţă.

Părinţii mei o să moară fără să ştie că i-am iubit. O să ajungă în iad şi o să fie făcuţi bucăţele de demoni cu lame vârâte în sare pentru margarita. O să le decupeze ochii şi o să fie supuşi la clisme cu Drano[1] lichid.

Paramedicii mai strigă o dată:

— Liber!

Şi ratez şi şansa asta.

Toată omenirea o să fie ştearsă de pe faţa pământului. Satan o să pună gheara pe toţi copiii Domnului. Satan o să câştige. Şi toate din cauză că n-am curajul să-mi împart sufletul virgin şi inteligent cu rămăşiţele îngălbenite, scheletice, ale unui ratat ciudat, în descompunere.

— Nu-i vina ta, zice fantoma domnului K. Nici mie nu mi-a prea plăcut să fiu închis înăuntru.

Paramedicii strigă pentru a treia şi ultima dată:

— Liber.

În creierul meu creşte o frică: Satan o să-mi găsească pisoiul.

Şi sar înăuntru.

Nu m-am mai simţit aşa umilită de când am fost îngropată în incinta megamohorâtă a unei toalete publice din nord. Mâinile astea leproase! Membrele astea ofilite, fusiforme! Medicii ăştia de treabă m-au dezbrăcat de aproape toate hainele mele murdare şi acum abia dacă am pe mine o pereche puturoasă de boxeri care îmi acoperă dezgustătorul şi mişcătorul *membrum virilis*. Propriul meu *membrum puerile*[2] apăsător. Chiar în timp ce bunii medici mă atenţionează să nu mă mişc de-acolo, îmi lansez corpul târşâit într-o mişcare aproape verticală. Mâini în mănuşi de latex încearcă să mă oprească, dar fac un pas şovăitor către părinţii mei înspăimântaţi.

Maică-mea şi taică-meu stau chiar lângă lectica împodobită cu draperii. Le-au căzut feţele. Pe când îmi împleticesc corpul monstruos către ei, cu braţele deschise

larg ca să-i îmbrăţişez strâns de tot, ei se cutremură vizibil de dezgust.

Aşa de slăbită sunt, că mă prăbuşesc – Tweeter drag, tot timpul mă prăbuşesc – pe pavajul de plastic.

Eu, care cândva eram îngrijorată din cauza acneei juvenile, mă târăsc acum în faţa lui taică-meu acoperită de craterele dureroase ale herpesului malign. Eu, care voiam să mă căsătoresc cu Iisus Cristos ca să-mi împiedic trupul de fată să înflorească, mă zvârcolesc în genunchi, implorând-o cu voce stinsă pe maică-mea să mă iubească. Cu faţa-n jos, plină de răni, mă apropii de creatorii mei târându-mă pe pântecele meu incurabil. Forma asta în descompunere a fost cândva viitorul luminos al părinţilor mei, dovada vie că făcuseră alegerile politice potrivite. Acum mă târăsc pe abdomenul gol, arătându-le tuturor spatele meu costeliv, anemic şi trăgând după mine ruşinea groaznică a cozii slinoase. Coada aia ca un trunchi cerebral prereptilian lăsat la vedere. Eu, Madison Spencer, emisarul lor spre un viitor mai bun, mai luminos, sunt redusă la avortonul ăsta de şopârlă.

Cu vocea mea hârşâită, împrumutată de la mort, zic:

— Mami! Tati! Târându-mi noul corp aproape gol, ciolănos, transpirat către ei, strig: Vă iubesc! Îmi ţugui buzele crăpate ca să le trimit un pupic drăgălaş şi îi întreb: Nu ştiţi cine sunt? Sunt Madison, zbier. Sunt bombonica voastră!

Noua mea respiraţie miroase ca un magazin de animale.

Faţa frumoasă a lui taică-meu e o grimasă de dezgust cu dinţii dezveliţi – e revoltat că trebuie să lovească o asemenea creatură. S-o bată zdravăn. Taică-meu, o, iubitul meu tată, ca să se protejeze pe el şi pe maică-mea, ia asupra lui misiunea ingrată de-a mă burduşi cu pumni. Imediat îmi ţâşneşte sângele cald, infect. Chiar dacă i se face greaţă simţindu-mi părul şi lichidele corporale pe încheieturile degetelor, încă e tare pe poziţii şi nu mă lasă să m-apropii.

Cu degetele rupte, îl implor:

— I-am smuls cârnăciorul umflat bunicuţului, mărturisesc, şi l-am abandonat într-o baltă de sânge.

Le spun părinţilor mei că niciodată nu le făcusem analingus cururilor semeţe ale girafelor exotice. Le spun că am inventat aventura cu Iisus Cristos. Le spun tot. Cu ultimele puteri, mă agăţ înnebunită de aer şi încercările mele de salvare sunt întâmpinate de bombeurile tari ale pantofilor Prada ai lui taică-meu. Eu, Madison, atrocitatea asta de sânge şi puroi în care sunt blocată, îi tachinez. Îi provoc. Îi desfid să mă iubească. Îi testez să văd dacă recunosc, în corpul ăsta grotesc şi distrus, vreo urmă fetiţei lor dezechilibrate.

Stau în genunchi în faţa celor doi idoli strălucitori. Le arăt ce monstru am devenit, îi implor să m-accepte.

— Iartă-mă că ţi-am tras o palmă în baia de la Beverly Wilshire, îi spun lui taică-meu. Maică-mii îi zic: Promit să slăbesc.

Babette urmăreşte întreaga scenă chicotind pe-ascuns. Ţăranca, vaca asta de sucub. Printre spectatori se numără şi fantoma albastră a domnului K şi colibriul meu fluturând din aripi, spiritul auriu al lui Festus. Mă rostogolesc la picioarele familiei mele îngrozite. Într-un ralanti de coşmar, degetele mele subţiri şi ciudate se întind s-o prindă pe maică-mea de gleznă.

— Mami, am venit să te salvez.

Drept răspuns la declaraţia mea de dragoste, taică-meu îmi cară mai departe pumni şi picioare. Durerea izbucneşte în cutia mea toracică distrusă. Inima mea de împrumut se opreşte. Şi suferinţa e de nedescris când sângele încetează să-mi mai curgă prin vene.

Adevărul e, Tweeter drag, că le testez iubirea de fiecare dată.

O voce strigă:

— Lumânarea! Madison, ia lumânarea!

Sursa ei e fantoma domnului K. Mâna lui de fantomă arată către un loc de pe pavajul de plastic. Acolo aterizase lumânarea aprinsă pe care-o ţinea în mână când a murit. Flacăra a aprins pavajul fals din polistiren şi a izbucnit un foc clocotitor, care e gata să se întindă la restul templului, muntelui şi întregului continent. Cu tot stopul meu cardiac, am de ales între a-mi săruta mama şi tatăl panicaţi cu buze viermănoase, bolnave… sau a o apuca în altă direcţie ca să sting un foc cu posibile proporţii epice, care se întinde repede.

Pe când ezit, neştiind ce să fac, o mână graţioasă se iveşte printr-o deschizătură a draperiilor de catifea ale lecticii. O voce melodioasă zice:

— Nu-ţi fie frică!

Mâna, mâna asta perfectă, elegantă şi ireală, degetele ei dau la o parte catifeaua roşie ca să dezvăluie persoana din lectică: o fecioară fermecătoare. O zeiţă tânără.

În timp ce focul mocnit creşte încet-încet şi muşcă tot mai adânc din treptele de plastic… un piedestal de polistiren… baza unui obelisc de polistiren, fecioara perfectă care stătea pe tronul din mijlocul mulţimii, fata asta zveltă îşi mişcă picioarele delicate şi se ridică. Părul îi e lucios, iar pe cap poartă o coroniţă din rămurele de măslin. Pielea îi e fină.

N-are ochelari. Silueta ei de silfidă e împodobită doar cu o tunică ţărănească din chembrică albastră.

Fecioara asta ideală întinde un deget perfect către mine şi îmi ordonă:

— Dispari, abominaţiune! Îşi îndreaptă umerii şi spune cu mândrie: Priviţi, sunt Madison Desert Flower Rosa Parks Coyote Trickster Spencer – m-am întors din mormânt pentru a oferi întregii omeniri viaţă veşnică.

1. Soluţie de curăţat ţevi produsă de firma Johnson & Son.

2. „Membru viril“ şi „penis de copil“ (în lat., în orig.).

21 DECEMBRIE, ORA 2:31 P.M. HAST

Denunţată!

Postat de Madisonspencer@viaţadapoi.iad

Tweeter drag,

Dintr-un singur salt, frumoasa necunoscută se năpusteşte asupra mea. În timp ce eu mă prăbuşesc, murind pe pământul de plastic, ea îşi coboară silueta fermecătoare din lectică şi aterizează direct pe coloana mea vertebrală goală şi tremurândă.

Sub ea, mă zbat disperată. Mă lupt din răsputeri să scap. Pentru o clipă dureroasă, copila perfectă stă călare pe mine. Cu bucile rotunde plantate în şalele mele, îmi cară pumni în cap. Prinzându-mă de păr, îmi împinge faţa către focul iscat de lumânare, care se întinde din ce în ce mai mult, până îmi ies băşici pe piele. Căldura îmi tumefiază buzele ca o supradoză de colagen, întinzând pielea aşa de tare, că se crapă.

Flăcările sunt atât de aproape, încât capătul cozii mele arde mocnit. Şuviţele împletite încep să ardă încet, ca un fitil puturos.

Cu oasele rupte… cu inima slăbită… sunt neajutorată, nu-s în stare să mă ridic. Nimeni nu mă ajută. Fantoma domnului K stă undeva într-o parte, plânge în hohote. Sucubul, Babette, stă în cealaltă parte, râzând cu o plăcere demonică, în timp ce boorii strânşi acolo plâng şi scrâşnesc din dinţi.

E clar: părinţii mei nu mă iubesc. Părinţii mei nici măcar nu mă recunosc. Ei iubesc chestia *asta*, versiunea asta a mea slabă ca o păpuşă Barbie.

Atenţie, discipolii mei pre-morţi: când ocupi o formă de viaţă fizică trebuie să rămâi înăuntru până la moartea ei. Trebuie să suferi până ce loviturile repetate ale vieţii îţi distrug corpul. Astea fiind spuse, spiritul meu nu poate să evadeze. Trebuie să trec prin nebunia asta dureroasă.

Mă răsucesc sub greutatea ei surprinzătoare. Mă întorc s-o văd. Barbie-Madison poartă cămaşa celebră şi pătată de chembrică, poalele ei încreţindu-i-se pe picioarele goale. Arma ei e *Călătoria pe Beagle*, cartea aia însemnată cu sânge

uscat. Mânuind tomul deloc uşor, îmi loveşte faţa de împrumut. Capul îmi atârnă, înecându-se cu saliva şi bâiguind proteste incoerente. Din ochii mei de împrumut curg lacrimi fierbinţi de gheizer.

Cu toate sforţările astea, impostoarea Madison, aşezată pe mine, nu transpiră. Nici nu respiră greu de la efortul susţinut. Ca să mă apăr cât de cât, îi lovesc torsul cu coatele şi genunchii mei ascuţiţi, dar e ca şi când aş lovi cauciucurile imense ale unor camioane cu multe roţi din nord.

Coperta de piele a cărţii îmi sparge nasul, întorcându-l într-o parte, tăindu-mi respiraţia. Urechile îmi ţiuie. Văd stele verzi.

Disperate, degetele mele se agaţă de cămaşa ei. Trag cu încăpăţânare de ea, smulgându-i cămaşa albastră de pe corpul zvelt, dezbrăcând-o, dar fără folos. Ruşinea nu-i o barieră pentru ea. În ochii tuturor boorilor ăstora sunt un pervers dezbrăcat depravat, un schelet libidinos, cu ten infect, care vrea să molesteze o fetiţă goală.

Treptat, opun din ce în ce mai puţină rezistenţă. După primele cincizeci de lovituri, un picior în fund nu mai înseamnă nimic. Mă cuprinde un soi de letargie indusă de traume. Nici măcar durerea nu-mi mai reţine atenţia, gândurile mele o iau razna. Elisabeth Kübler-Ross nu vorbeşte niciodată despre asta, dar mai există un stadiu al morţii. În afară de furie, negare şi negociere, mai există şi plictiseala. Da, plictiseala. Te abandonezi pe tine.

Te cuprinde o pace ciudată. Chiar în timp ce volumul cu coperte tari mă loveşte întruna, lupta pentru supravieţuire e înlocuită de o resemnare mai mortală decât Rohypnolul. Dacă tot e să mor… hai să mor odată. Dacă le place mai mult de ea, lasă-i pe maică-mea şi pe taică-meu s-o adopte pe imaculata păpuşă-Maddy. De undeva, de foarte departe, simt miros de păr pârlit. Aud vag cum pumnii îmi lovesc carnea udă, corpul fiindu-mi deja plin de sânge.

Dar am mai trecut prin asta. Am mai renunţat la luptă. În cuvinte înăbuşite de epuizare, şoptesc o rugăciune pentru ca inima să mi se oprească.

Vouă, pre-morţilor, sigur nu vă place s-auziţi asta. Urâţi laşii, dar eu asta sunt. Îmi neglijez viaţa. Nu trăiesc la adevăratul meu potenţial, renunţ.

Dacă există un plan măreţ, îi cedez. Mă las în voia sorţii.

Supusă unei lupte aşa de violente, până şi cartea cu *Beagle*-ul începe să se dezintegreze. Paginile se rup şi se dezmembrează frază cu frază. Bucăţele de hârtie îmi cad fluturând pe trup. Cuvinte scrise cu creionul. Dintre

bucăţelele astea căzătoare, una pare să fi luat foc. În colţul uneia dintre paginile rupte pâlpâie o flacără portocalie. E Festus, micuţul Festus, însoţind bucăţica asta de hârtie. Aripile aurii de colibri îi flutură frenetic pe când pluteşte în aer, ţinându-mi foaia dinaintea ochilor.

Acolo, cu un scris de copil, cu pix albastru, e notat: *Stabileşte-ţi un ţel atât de dificil, încât moartea să pară o graţiere bine-venită*.

În clipa asta, Tweeter drag, creierul meu vomită un ultim gând. Poate asta… poate confruntarea asta violentă e lupta împotriva răului pentru care m-au pregătit familia mea şi generaţii întregi de telemarketeri.

Ăsta-i testul pe care l-a prezis Leonard acum mult timp.

Supravieţuirea celui mai puternic contra supravieţuirii celui mai drăguţ.

Pentru a opri avalanşa de lovituri, ridic mâinile răsucite ca să prind cartea. Degetele mele şubrede o ţin strâns, iar mâinile mele tremurânde se luptă pentru posesia jurnalului de călătorie al lui domnului Darwin. Fii atent aici. S-a produs o răsturnare magică de situaţie: încă o dată un bărbat mort, un cadavru, ce mai, se încleştează într-o bătălie crâncenă cu o copilă.

Cu un strigăt de durere, reuşesc să-i smulg cartea. Arma e la mine.

Fluturând din nou memoriile pline de sânge şi spermă ale lui C. Darwin, teologul ăla deziluzionat, îmi adun ultimele puteri şi dau o lovitură grea, care aterizează direct în tărtăcuţa graţioasă a adversarei mele. Se trage puţin înapoi după bucata asta, împietrită pentru o clipă. Din cauza impactului, un ultim val de violete şi panseluţe curge dintre paginile ude ale cărţii.

Cad şi mai multe bucăţi de hârtie, care se lipesc de atacatoarea mea. Castelul minţii domnului Darwin se năruie cărămidă cu cărămidă. Un inventar al lumii naturale pe cale să se dezintegreze. Inamica mea înoată într-o mare de notiţe: bifurcaţie.. crustaceu… coagulat şi Diodon[1]. O fac *papier-maché* ca pe-o *piñata*. Wollaston… semnalizare cu fanioane… Fuegieni şi ticăloşi. Inamica e sufocată. Ochii ei perfecţi, fără miopie, sunt invadaţi de un regiment dureros de fapte şi detalii. De toate şopârlele şi toţi scaieţii domnului Darwin. De mostrele de flori puse la presat cu mult timp în urmă de maică-mea şi de buni.

Frumoasa ne-Madison ţipă de furie şi frustrare, cu ochii acoperiţi. Am orbit-o.

În clipa următoare, fitilul aprins al cozii mele îi biciuieşte învelişul de hârtie uşor inflamabil. Ia foc, iar fierbinţeala cuvintelor şi a florilor căzute o ucide. Nu mă mai loveşte, ci dă din mâini ca disperata, încercând să-şi stingă coapsele în flăcări. Chinuindu-se să potolească focul, îşi smulge pur şi simplu fâşii de carne din corp. Se rupe singură în bucăţi.

În acelaşi timp urlă. Sare. Urletele de *banshee*[2] îi schimonosesc trăsăturile pe când hârtia în flăcări îi topeşte şi îi umflă picioarele, genunchii, coapsele enervant de subţiri.

Ţinând în continuare strâns cămaşa de chembrică şi cartea ruptă, mă ghemuiesc pe podea. Bolborosesc ca o nebună plină de sânge şi goală, aşa cum sunt şi în filmuleţul de la naştere, şi plâng în hohote:

— Îmi pare rău c-am fost o laşă mincinoasă…

Când fac mărturisirea asta umilitoare, se întâmplă imposibilul.

Se întâmplă rar, Tweeter drag, să nu avem explicaţii pentru fenomenele supranaturale care se petrec. Două palme îmi cuprind capul diform. Palmele fine, parfumate, ale maică-mii şi degetele încărcate de bijuterii îmi ridică faţa răvăşită până când mă uit în sus, în ochii ei. Braţele ei îmi cuprind trupul zdrobit, creând o pieta sentimentală, pe când mă întreabă:

— Maddy? Strop de ploaie, tu eşti?

Taică-meu vine şi ne îmbrăţişează pe amândouă.

M-au văzut. În sfârşit m-au recunoscut.

Părinţii mei şi cu mine, familia noastră micuţă e, în momentul ăla reunită.

Atunci, păpuşa inumană cu forme de fată îşi ridică ochii care se topesc către cer. Ne-Madison asta bolboroseşte cu o voce lichidă:

— Ascultaţi cuvintele mele…

Chiar şi acum, când se scurge şi devine o băltoacă clocotitoare, fumegândă, le ordonă:

— Onoraţi-mă, adepţii mei, cu un singur şi mare „Ave, Maddy“.

1. Gen din care fac parte peştii spinoşi şi peştii-balon.

2. Spirit feminin din mitologia irlandeză, văzut de obicei ca o prevestire a morţii sau ca un mesager din lumea de dincolo.

21 DECEMBRIE, ORA 2:38 P.M. HAST

Detonată!

Postat de Madisonspencer@viaţadapoi.iad

Tweeter drag,

Aşa cum îţi poţi imagina deja, o mulţime de oameni care elimină gaze intestinale înăbuşite lângă o flacără, înconjurată de o arhitectură ostentativă, uşor inflamabilă ne pune pe toţi într-o situaţie cam nefericită. Într-o clipită, catedrala din vârful muntelui e în flăcări. Boorii îmbrăcaţi în robe şi încălţaţi cu sandale aleargă înnebuniţi în toate părţile, cu mădularele în flăcări. Căldura înmoaie muntele de dedesubt şi râuri fierbinţi şi ameninţătoare de plastic topit încep să se prelingă pe versanţi.

Fumul acoperă soarele la apus, cufundând această lume cândva imaculată într-un întuneric luminat doar de infernul portocaliu furios. Câmpiile îndepărtate pur şi simplu se crapă, iar prin fisuri începe să se strecoare apa oceanului. Arzând, întregul continent al Madlantidei se scufundă încet. E căderea Pompeiului. E distrugerea Sodomei. Rafalele puternice de vânt iau cu ele grămăjoare de cenuşă care arde înăbuşit, lăsându-le să cadă peste pădurile artificiale din depărtare şi peste palatele inflamabile, până când noua lume pare să ia foc cu totul.

Orbiţi şi înspăimântaţi, boorii se calcă în picioare. Se împiedică şi cad în bălţoace de noroi clocotind. Ţipetele lor amuţesc doar când gazele supraîncălzite le ard plămânii.

Corpul descărnat al domnului K a murit de tot, în mijlocul focului, iar eu m-am trezit evacuată. Sunt din nou o bulă de ectoplasmă albastră de forma mea. Cămaşa albastră de chembrică şi cartea roasă cu *Beagle*-ul par să nu aparţină doar lumii fizice, pentru că le văd în mâinile mele de fantomă.

Văzând tot Ctrl+Alt+Haosul ăsta, îngerul Festus vine lângă mine. Mă ia de urechea mea de fantomă cu degetele lui aurii şi zice sarcastic:

— Bună treabă.

Cât despre mine, Tweeter drag, mă uit după părinţii mei prin tot talmeş-balmeşul ăla. Sunt îngrozită că ai mei o să

moară şi, cu toate că-s nişte progresişti care ridică-n slăvi Pentagonul, nonviolenţi şi paşnici, o să mă lase-n pace multe secole. O să fim despărţiţi pe vecie.

Pedepsele astea teoretice îmi sufocă mintea de fantomă când o voce familiară zice:

— La naiba, Prăjiturică, nu-i păcat de toate astea?

Mă-ntorc şi-o văd pe… buni Minnie. Ţinând o ţigară fantomatică în mâna ei de fantomă, se apleacă s-o aprindă de la coada în flăcări a domnului K. De parcă Armaghedonul ăsta învăpăiat n-ar putea fi mai rău, lângă ea stă, ’mnezăi, bunicuţul Ben.

21 DECEMBRIE, ORA 2:41 P.M. HAST

Un episod întunecat revizitat – în sfârşit

Postat de Madisonspencer@viaţadapoi.iad

Tweeter drag,

Ultima dacă când l-am văzut pe bunicuţul Ben a fost în noaptea de Halloween, în noaptea în care-a murit buni Minnie. Fantoma lui ca o sperietoare s-a apropiat de veranda noastră din nordul plictisitor. Acum, uite-l. Pe el şi pe buni Minnie. Sigur că eticheta elveţiană impune, pentru astfel de situaţii, o modalitate naturală, degajată în care să-l întreb cum se mai simte cârnăciorul lui strivit de-o carte şi semicastrat, dar – cu toate că nu-mi stă în fire – n-am cuvinte.

E ciudat cât de bine evocă vulcanul de polistiren împrejurările ultimei noastre întâlniri fatale. Eliminarea furioasă a gazelor policarbonice seamănă grozav cu duhoarea vechii toalete din nord. Căldura degajată de cataclismul plasticului arzător mă duce cu gândul la temperaturile caniculare ale unei anumite după-amiezi de vară.

Incapabilă să zic ceva, îmi iau mina detaşată care mi-a fost de foarte mare ajutor în ultima vreme, aceea a supranaturalistei la lucru. Fiind odrasla unor părinţi cândva-gestaltişti, cândva-la-curent-cu-totul, cândva-eutonieni, îmi dau seama că, dacă cineva care trebuie să se simtă stânjenit în situaţia de faţă, aia nu-s eu. Bunicuţul a fost degeneratul prădător care şi-a fluturat puţa pe dinaintea mea. Reprimând o viaţă întreagă de condiţionare socială, hotărăsc să nu vorbesc despre vreme. În schimb, aleg să tac şi să caut semne de stânjeneală la subiectul meu.

Secretul meu cumplit nu e doar al meu. E şi al bunicului. Aşa cum am aşteptat altădată în cabina mea de toaletă, moartă de frică, pregătindu-mă să-ndur ce e mai rău, acum lasă-l şi pe el să-mi suporte privirea iscoditoare. Pe-ascuns, la fel ca Darwin sau ca Audubon, cercetez repede specimenul din faţa mea. Îmi imaginez degetul gros, fără oase, care mă atacase. Nenumăratele riduri micuţe care acoperea suprafaţa spongioasă a degetului şi cele câteva fire de păr scurte şi ondulate care creşteau la bază. Îmi reamintesc mirosul acru, nesănătos al degetului.

Buni vorbeşte prima.

— Am venit cu căluşeii. Ce nebunie!

Îi analizez rece.

Buni îi dă înainte:

— Din ziua-n care-a murit, măzărică, bunicu-tău a vrut să te vadă din nou.

Nu le răspund. Lasă-i pe ei să-i spună ororii pe nume. Lasă-i pe ei să-şi ceară scuze.

— A fost o zi groaznică, zice buni Minnie bătându-se cu o mână tatuată la greu pe inimă. Îşi duce un deget de porţelan la frunte şi se scarpină sub peruca ei blondă: Când a murit? Lasă-mă să mă gândesc… (Ochii ei se mişcă dintr-o parte-n alta.) Amândoi ne-am gândit că te duceai pe insula de trafic de pe autostradă.

Bunicuţul, perversul din toaletă, se bagă în vorbă:

— Ai întrebat de ea la micul dejun. Ne era frică să nu încerci să treci autostrada, aşa că m-am hotărât să vin acolo şi să am grijă de tine.

Rămân tare pe poziţii. Judecând după unghiul ţigării, buni e binedispusă, chiar fericită.

— Locul ăla murdar, zice buni strâmbându-se. Bunicuţul tău tocmai ieşise să vină după tine când a făcut stop cardiac.

Mă uit la ceas ca să mai treacă timpul. Mă prefac că-mi încălzesc mâinile de fantomă la focul sfârâitor, curgător, ce mistuie rămăşiţele pământeşti ale domnului Ketamină.

— Am murit chiar la mine pe verandă, la naiba, zice bunicuţul.

— Chiar pe scări, adaugă buni. Şi-a dus mâinile la piept şi s-a prăbuşit. (Bate din palme ca să sublinieze chestia asta.) Deja nu mai respira de douăzeci de minute când au ajuns paramedicii să-l resusciteze.

Bunicuţul ridică din umeri.

— Ce să mai zic? Nu vreau să mă laud, dar am ajuns direct în rai. Eram mort.

— Nu erai, insistă buni Minnie.

Bunicuţul o contrazice:

— Sigur că eram.

Fără să-l bage-n seamă, buni continuă:

— După ce i-au resuscitat inima lui Ben, doctorii de pe ambulanţă au vrut să-l ducă la spital, dar n-a vrut sub nici o formă să meargă cu ei.

Încrucişându-şi braţele, bunicuţul zice:

— Partea asta care urmează e de la ea. N-a fost aşa.

— Am fost acolo, să ştii, protestează buni.

— Păi, zice bunicuţul, şi eu am fost acolo.

— Am fost căsătoriţi patruşpatru de ani, se plânge Minnie, şi niciodată n-a vorbit aşa cu mine. Poate i-o fi fost rău, dar asta nu-i o scuză, zice.

— Cum aş mai fi putut să vorbesc? protestează Ben. Eram mort.

Buni Minnie îi dă înainte:

— Nu, era chitit să te găsească, dovlecel.

În momentul ăsta, Tweeter drag, în mintea mea de supranaturalistă se naşte o teorie.

— După aia, zice buni, a fost un alt om.

— Am fost un om mort.

Doar ca să clarific situaţia, întreb:

— Şi zici că echipa de pe ambulanţă a folosit un defibrilator cardiac pe bunicuţul?

Buni răspunde:

— A vrut să se ducă să te caute la toaleta aia publică groaznică. Era palid şi şchiopăta. Paramedicii au zis că putea să moară oricând.

Bunicuţul îşi face o cruce pe piept cu vârful arătătorului.

— Jur, zice el, c-am murit în braţele bunicii tale, pe verandă.

Paramedicii, îmi explică buni, l-au resuscitat şi l-au pus să semneze un formular. El a aşteptat să plece, dar în clipa în care-au plecat a sărit în camioneta lui.

Buni se apropie de mine şi-mi şopteşte:

— M-a făcut P…!

— Am mai vorbit despre asta de nu ştiu câte ori, zice bunicuţul încercând s-o-mpace. Nu te-am făcut aşa!

Ea tuşeşte.

— M-ai făcut P… şi după aia ai plecat s-o cauţi pe Maddy la insula aia de trafic murdară.

Bunicii mei se Ctrl+Alt+Ceartă. Se bosumflă. Supranaturalista răbdătoare şi atentă din mine e pusă serios la încercare. În sfârşit, încercând să înţeleg, întreb:

— Bunicuţule? Ascultă. Ai fost cumva, din întâmplare, la toaleta de pe autostradă, unde ai rămas fără cârnăciorul tău bătrân?

Se uită la mine uluit:

— Gândăcel! Cum poţi să mă-ntrebi aşa ceva?

— Pentru că aşa a fost! ţipă Minnie. Un monstru ţi-a tăiat penisul şi-ai sângerat până la moarte ca un porc!

— N-a fost aşa.

— Ţi-am văzut cadavrul! zice buni. Voi nu vă uitaţi la ştiri în rai? Mâinile ei noduroase trasează cuvinte imaginare în aer: Toate titlurile trâmbiţau: „Tatăl unei actriţe celebre omorât într-un atac la toaletă“.

Când ajungem în punctul ăsta mort în care ei au mai ajuns deja de foarte multe ori, chiar în timp ce continentul Madlantidei se scufundă în mări adânci şi boorii în flăcări trec pe lângă noi ca nişte comete umane, îmi dau seama c-am greşit. E evident: sufletul bunicuţului Ben a părăsit trupul şi alt suflet a intrat în el. O fantomă sau un demon s-a folosit de şocul paramedicilor, ca un delincvent juvenil care fură o maşină şi pleacă să dea o tură. Aşa cum am făcut şi eu cu corpul domnului Ketamină. Hoţul ăla ciudat de cadavre care şi-a scos cârnatul şi m-a atacat în toaleta din nord nu-i bunicuţul meu drag.

Dintr-un foc, îi fac pe bunicii mei să uite de nervi şi întreb:

— Buni, ştii ce-mi lipseşte cel mai tare de pe pământ? Fără să aştept răspunsul, izbucnesc: Plăcinta ta cu brânză şi unt de arahide! Bunicuţului îi zic: Îmi pare rău că n-am fost acolo să-ţi spun rămas-bun când ai murit. Alegându-mi cuvintele cu o sinceritate copilăroasă, zic: Mulţumesc că m-ai învăţat să fac o casă pentru păsărele.

Îmi arunc braţele durdulii pe după gâturile lor într-o îmbrăţişare neîndemânatică în timp ce două faruri roşii se apropie. Un automobil ciudat – plin de sânge, franjurat de dâre picurătoare de sânge închegat – urcă tăcut, ca prin farmec, pe cel mai abrupt versant al muntelui în flăcări. În momentul ăsta adorabil al întâlnirii noastre, un Lincoln Town Car negru şi lucios opreşte lângă noi.

21 DECEMBRIE, ORA 2:45 P.M. HAST

Punând Diavolul faţă-n faţă cu adevărul groaznic despre puţa lui castrată

Postat de Madisonspencer@viaţadapoi.iad

Tweeter drag,

Dând din cap către Lincoln Town Car, fantoma domnului K zice:

— Asta-i maşina mea, nu? Mă duc în rai, aşa cum ai promis, nu?

Portiera din faţă se deschide şi un şofer în uniformă iese din maşină. Prima dată apar cizmele lui lustruite, ca nişte copite, după aia mâinile lui în mănuşi de piele lucioase, urmate de chipiul cu cozoroc care îi ascunde cele două coarne ce se iţesc din părul lui nepieptănat. Stând în picioare, îşi aranjează ochelarii de soare care îi ascund ochii. Ţine un maldăr de pagini legate într-o parte, ca un scenariu. Ridică maldărul ăsta şi începe să citească tare:

— „Lui Madison i se făcea rău de frică şi zăpăceală“.

Şi da, Tweeter drag, da. Mi se face rău de frică.

— „Genunchii mari şi graşi îi tremurau de groază“, citeşte el, de parcă mi-ar dicta întreaga existenţă.

E-adevărat, genunchii îmi tremură.

Şoferul citeşte:

— „Madison îl servise bine pe creatorul ei. Dăduse pe mâinile Diavolului miliarde de copii ai lui Dumnezeu.“ Dă pagina şi continuă: „Madison şi-a trădat până şi propriii părinţi şi i-a condamnat la osânda eternă!“.

Şi da, se pare c-aşa am făcut.

Până şi Babette îşi încetineşte paşii ca să-mi savureze umilinţa. Ca să-mi râdă-n nas acum, că sunt învinsă, mă-ntreabă:

— Cum e psoriazisul tău?

— „Micuţa Madison…“, citeşte şoferul, „avea să dea curând pe mâinile lui Satan fiecare suflet viu pe care Atotputernicul se muncise să-l creeze. Madison s-a asigurat că toţi cei pe care-i iubea Dumnezeu vor încăpea în mâinile lui Lucifer ca să-i chinuie până la sfârşitul veacurilor“…

Şoferul se opreşte din citit. Deschide portiera din spate a Town Car-ului şi domnul K se urcă repede înăuntru. Şoferul lasă uşa deschisă şi alte fantome albastre fac coadă în faţa ei. Spiritele din ce în ce mai numeroase ale boorilor arşi, sufocaţi de gaze toxice sau înecaţi în apele oceanului din jur, toată gloata asta intră pe uşa pe care şoferul o ţine deschisă. Se înghesuie înăuntru. Aşa de multe, aşa de repede, că înceţoşează totul, se urcă unul peste altul în chestia aia, în maşina aia cu care cred c-o să ajungă-n raiul veşnic.

— „Madison a crezut că e grozav de deşteaptă“, citeşte şoferul. „Dar nu era. De fapt, era o proastă. O vacă prostuţă care adus declinul umanităţii…“

Încet, ca să nu-i atrag atenţia, îmi dau jos puloverul. Pe-ascuns, trag pe mine cămaşa murdară, încheind nasturii cu grijă, ca nu cumva degetele mele să atingă substanţa întărită care acoperă din plin corsajul rigid.

— „Micuţa Maddy“, citeşte şoferul fără să mă bage-n seamă, „nu o să mai aibă de-ales şi o să fie obiectul plăcerilor carnale repetate ale lui Satan…“

Aşezându-mă în aşa fel încât să îi apăr pe bunicii mei bătrâni de furia Diavolului, deschid cartea lipicioasă a domnului Darwin şi le arăt tuturor capitolul ilizibil despre Ţara de Foc. Acolo, sub o pătură groasă de orori, jurnalul de călătorie bombastic e de necitit. Cel mai bine se vede, pe paginile astea două, conturul unei puţe înconjurate de o mare de roşu.

— „Sărăcuţa, grasa de Madison Desert… bla-bla-bla… Trickster Spencer“, citeşte Diavolul, „va deveni în curând concubina stăpânului întunericului!“

Şi, chiar dacă şoferul satanic încă n-a văzut cartea deschisă însângerată şi conturul de pe ea, mulţi alţii au văzut-o. Buni şi bunicuţul se uită la el şi încep să chicotească. Tot aşa şi îngerul auriu Festus, care aruncă o privire şi face ochii mari, plin de veselie şi recunoştinţă. Alte suflete, spiritele alea arse de vii în tranzit către Lincoln Town Car, aruncă şi ele o privire la imaginea barbară pe care le-o arăt şi încep şi ele să râdă pe înfundate.

Fără să le bage-n seamă, şoferul întoarce încă o pagină din scenariul lui.

— „Madison o să-l servească pe Satan în Hades şi o să-i nască odraslele odioase…“

Adunându-mi curajul, întorc cartea ruptă către el.

— Cum?! ţip. Cum o să consume măreţul Satan o asemenea uniune profană?!

Diavolul îşi ridică privirea din foile lui când aude ce-am zis. Reflectate în lentilele ochelarilor lui, vede paginile cărţii

cu *Beagle*-ul.

— Măreţule Satan, îl întreb, n-ai fost ciopârţit de observaţiile inteligente şi sângeroase despre Capul Bunei Speranţe ale lui Darwin?

Şoferul îşi dă încet jos ochelarii, descoperindu-şi ochii galbeni de capră şi irisurile lor mari.

Pe marginea paginilor scrise de buni se zăresc cuvintele: *Atlantida nu-i un mit. E o previziune.*

— N-ai fost oare, îi dau eu înainte, *castrat* la singura aventură intimă cu micuţa Maddy Spencer?

Acum, Tweeter drag, în ciuda bunei mele creşteri, sfidând toate convenţiile sociale, zbier:

— Satan, o, întunecatule, nu te doare cârnăciorul când vezi iar cum te-a jugănit micuţa Madison?! Nu ţi-a respins ea avansurile necurate în mediul ăla nesteril dintr-o budă din nord?

Uluit, Diavolul arţăgos nu poate decât să se bâlbâie.

Tweeter drag, mi-am ţinut jurământul de la ultimul Halloween şi i-am tras nişte şuturi zdravene în fundul lui satanic. Rana pe care au provocat-o mâinile mele dolofane a fost, de fapt, mult mai mare decât mi-am imaginat c-aş fi în stare. Uite dovada că exist şi în afara fanteziei transpirate de pedofil a lui Belzebut. Cum ar putea un personaj să-şi castreze autorul?

Mult mai sugestivă decât orice răspuns, pielea stacojie a şoferului se face roşie-roşie. Coarnele îi cresc, ridicându-i chipiul deasupra capului. Ghearele i se lungesc, dându-i jos mănuşile.

Nepăsătoare la cataclismul din jur, îi dau înainte. Munţii de plastic topiţi dau naştere unui cer în flăcări. Toată creaţia e un amestec de tragedie şi farsă când un trio se apropie. Sucubul Babette, fosta mea cea mai bună prietenă, îi împinge pe maică-mea şi pe taică-meu înainte, ameninţându-i cu lama unui cuţit ornamentat. E acelaşi cuţit cu care Goran şi-a executat drăguţul de ponei Shetland.

Imaginea asta, părinţii mei aduşi în faţa Diavolului, evident pentru a fi folosiţi ca ostatici, mă scoate din sărite. Totuşi, împing cartea murdară sub nasul lui Satan, zbierând:

— Arată-ne, stăpâne al întunericului, dacă a mai rămas ceva din puţulica ta măcelărită! Umflându-mi pieptul ca să le arăt tuturor cămaşa lipicioasă de chembrică, îl întreb: Asta *nu*-i *sămânţa ta de demon*?

Livid, tremurând, Satan aruncă scenariul pe jos. Se răsuceşte şi bagă mâna în Town Car, pescuind ceva palid. Din pumn îi atârnă o zdreanţă portocalie. O scutură zdravăn, cu mâna lui tremurând de nervi, şi ea scoate un *miau* sfâşietor.

’Mnezăi. E Tigrişor.

Înainte să-i fac semn să tacă, îngerul Festus zice şi el:

— Da, Prinţe al Minciunilor, arată-ne scula ta ciopârţită.

Buni acoperă corul de voci strigând:

— Arată-ne-o! Vreau să-ţi văd viermişorul nebunatic!

Şi, drept răspuns, maleficul Satan se întoarce calm către demonul care îi ţine ostatici pe ai mei şi zice:

— Omoară-i. Omoară-i pe-amândoi acum.

21 DECEMBRIE, ORA 2:48 P.M. HAST

Satan scos din sărite

Postat de Madisonspencer@viaţadapoi.iad

Tweeter drag,

Te gândeşti că-i un fleac să-ţi vezi mama omorâtă, dar nu-i. Am văzut-o pe maică-mea linşată de şerifi grobieni în păduri şi lovită cu bâta de infractorii din Big Tobacco şi călcată în picioarele de buldozerele de la Big Coal şi sugrumată de asasinii plătiţi de la Agribusiness.

O dată maică-mea a fost ruptă-n două de un lamantin renegat. I-a ieşit sângele pe ochi. I-a ieşit sângele pe urechi. Maţele i-au ieşit pe gură. Aşa am ştiut c-a murit. Le-a luat zile-ntregi să filmeze scena. A fost nevoie de-o întreagă echipă de experţi în efecte speciale numai ca să pună sângele unde trebuia. Erau cel puţin o sută de oameni acolo. Stilişti şi machieuri, asistenţi, profesori de dialecte. Angajaţi ai firmei de catering. Ce vrei tu. Toţi oamenii ăştia stăteau acolo, căscând şi mâncând chipsuri, şi se uitau la maică-mea cum se sufocă cu propriul ei sânge.

Amintirile fericite ale copiilor normali pot să arate aşa: mamele lor gospodine sunând la Bulgari ca să le trimită nişte coliere să le-ncerce sau electrocutând menajere somaleze, dar aproape toate amintirile mele arată aşa: eu uitându-mă cum maică-mea e arsă pe rug de o clică de intriganţi din companiile de medicamente Big Pharma.

Am stat pe scaune pliante şi m-am uitat printre degetele mele dolofane în timp ce ea era omorâtă cu pietre de puritani furioşi. Am stat în braţe la taică-meu şi mi-am ţinut respiraţia când faţa ei drăgălaşă dispărea în nisipuri mişcătoare.

Şi ea, maică-mea, nici nu clipea. Nici nu tresărea.

Regizorul striga:

— Acţiune!

Şi iubita mea mamă murea minunat de fiecare dată. Murea curajoasă. Murea curat. Murea slabă şi nobilă şi calmă. Când scenariul o cerea, de fiecare dată, murea perfect. Ultimele ei cuvinte erau întotdeauna aşa de elocvente.

Niciodată n-avea nevoie de o dublă măcar.

Taică-meu, tăticu' pe care-l auzisem respirând tare şi umed prin o sută de uşi încuiate de dormitor.

La orice m-aş fi aşteptat, în viaţa reală nu-i aşa. Pe vârful în flăcări al vulcanului de plastic, în timp ce continentul Madlantidei se scufundă în Oceanul Pacific, Babette ridică cuţitul lung şi-l înfige în inima lui taică-meu. O clipă mai târziu, la ordinul lui Satan, descrie un arc cu cuţitul de prăjituri ornamentat şi îi taie gâtul maică-mii.

21 DECEMBRIE, ORA 2:53 P.M. HAST

Rezultatul inevitabil al intelectualizării excesive
şi al suprimării lucrurilor care altfel ar fi adecvate,
doar nişte moduri obişnuite de a-şi exprima tristeţea
ale unei adolescente precoce, dar nesigure, care,
sincer, în ultima vreme a participat la olimpiada
traumelor, odată cu moartea bunicilor ei şi a peştelui ei
drăguţ şi a pisoiului ei dulce, asta ca să nu mai vorbim
de propria moarte prematură şi crudă, dar care îşi dă
toată silinţa să-şi ţină bărbia dolofană sus şi nu se pune
pe plâns, ci se luptă din toate puterile să se ridice la
înălţimea situaţiei, aşa gravă cum a ajuns, şi care
deocamdată nu mai e în stare să treacă printr-o altă
răsturnare tristă de situaţie.

Postat de Madisonspencer@viaţadapoi.iad

Tweeter drag,

Baloanele de ectoplasmă albastră de forma lui Camille şi Antonio se umflă. Marele magnat şi superstarul media plutesc prin faţa mea. Ochii lor de fantome îi întâlnesc pe-ai mei.

Exact aşa cum mă temeam că o să se întâmple când eram în apartamentul de la Rhinelander, inima mea de fantomă se umflă ca un anevrism plin de lacrimi calde. Se umflă ca un pisoi mort pe bancheta din spate a unei limuzine. E surprinzător, dar inima mea se măreşte la fel de repede ca banana unui bărbat într-un veceu împuţit. Şi, ca toate lucrurile astea, inima mea explodează.

Iartă-mă, Tweeter drag, dar ce se întâmplă acum nu e ceva care poate fi tastat. Emoticoanele funcţionează doar până aici. Când sunt pusă faţă-n faţă cu fantomele părinţilor mei, trec prin toate emoţiile prin care n-am trecut în viaţă. Şi, pentru prima dată de când am plecat din Los Angeles şi Lisabona şi Leipzig, sunt fericită.

21 DECEMBRIE, ORA 2:54 P.M. HAST

Fentând afacerea asta mortală

Postat de Madisonspencer@viaţadapoi.iad

Tweeter drag,

Maică-mea se uită la peisajul topit, în flăcări, din jurul nostru. Ruine baroce se conturează prin fum pe cerul plin de cenuşă. Valurile fierbinţi ale oceanului pătrund în interiorul continentului, care se scufundă din ce în ce mai adânc. Curenţii de convecţie supraîncălziţi răspândesc fumul ăsta otrăvitor în toate părţile, ca să omoare pe oricine şi orice, de oriunde.

Drăguţa de maică-mea urmăreşte scena asta de anihilare planetară totală, iar fantoma ei icneşte zicând:

— Ce drăguţ! E aşa cum a prezis Leonard…

În vremurile Greciei Antice, îmi explică ea, un învăţător înţelept pe nume Platon a scris povestea distrugerii unei insule enorme numite Atlantida. Platon, zice ea, îl cita pe un om de stat atenian care călătorise în Egipt şi aflase despre dezastrul Atlantidei de la nişte preoţi din templul lui Neith. Bla-bla-bla.

Egiptenii ăştia nu erau istorici, adaugă tatăl meu omorât de curând. Erau profeţi. Nu înregistrau trecutul, prevedeau viitorul. Şi pământul care, conform lui Platon, a fost distrus într-o „singură zi şi o singură noapte de nenorociri…“ nu se numea Atlantida.

Maică-mea explică pe un ton nu tocmai îngâmfat:

— Marea naţiune condamnată se numea Madlantida.

Zâmbind afectat, taică-meu zice:

— Nu e ca şi când *Biblia* ar fi nimerit-o. Nu e reclădirea Templului lui Solomon ce anunţă Armaghedonul… ci clădirea *Templului lui Madison*!

Privind scena asta şi mişcându-se cu o lentoare care îi trădează aroganţa supremă, Diavolul se apleacă şi-l pune pe Tigrişor jos, apoi ridică din nou manuscrisul şi mă încântă:

— „Micuţa Maddy e înspăimântată“, citeşte el. „Propria ei mamă îi confirmase cele mai rele temeri. Tot ce i se întâmpla era calculat şi predeterminat, la fel ca văile şi culmile Madlantidei. Madison Spencer nu era altceva decât o

poveste pe care oamenii le-o spun altor oameni, un zvon, o fabulă stupidă…“

Fantoma maică-mii mă imploră:

— Iartă-ne, Maddy, draga mea, că nu ţi-am spus tot adevărul despre pisoiaşul tău.

Fantoma lui taică-meu îmi pune o mână albastră pe umăr.

— Am vrut doar să ştii ce-nseamnă iubirea. Şi cum puteai să iubeşti aşa de tare dacă ai fi ştiut cât de scurtă e viaţa?

— Leonard, adaugă maică-mea, a ordonat ca tu să-ţi iubeşti pisoiul şi ca el să moară. A zis că durerea o să te facă mai curajoasă…

Satan bate nerăbdător din picior, ţinând uşa maşinii deschisă. Aşa de tare se enervează, că manuscrisul din mâinile lui începe să ardă mocnit.

— Raiul v-aşteaptă! zbiară el.

Cu o mişcare galantă din mână, taică-meu ne grăbeşte către Town Car-ul în aşteptare.

Maică-mea se uită la câmpul de flăcări învolburat, pârjolit. Băgând o mână albastră, de fantomă, în buzunarul robei-fantomă, scoate un flacon imens de Xanax-fantomă şi îl aruncă. Face sacrificiul ăsta ţipând:

— Adio, inegalităţi rasiale şi de gen! Cale bătută, degradare ambientală postcolonială!

Urmându-i exemplul, taică-meu îşi face mâinile căuş şi zbiară:

— *Sayonara*, simulacru de cultură populară opresivă! Ne vedem mai târziu, subjugare falocratică panoptică!

— Mergem în rai! ţipă maică-mea.

— În rai! o secondează taică-meu.

Amândoi pornesc cu paşi mari spre maşină, dar îşi dau seama că nu mai sunt lângă ei. Ezitând, se întorc şi se uită către locul unde-am înţepenit.

— Hai, Maddy, mă strigă taică-meu vesel. Hai să fim fericiţi împreună, pentru totdeauna!

Of, la naiba. Of, Tweeter drag, nu pot să le spun adevărul. Încă sunt o laşă. În doi timpi şi trei mişcări, demoni morocănoşi o să le facă băi cu acid clorhidric. Harpii ţâfnoase o să le toarne pe gât pipi călduţ. Ce-i mai rău e că fiecare boor damnat o să fie şi el acolo, torturat şi urându-i pe ai mei.

În momentul ăsta, măruntaielor cenuşii ale creierului meu le vine o ultimă idee disperată. Un ultim gest de curaj.

21 DECEMBRIE, ORA 3:00 P.M. HAST

Persefona încearcă să-şi câştige libertatea

Postat de Madisonspencer@viaţadapoi.iad

Tweeter drag,

Cum ai putea să iubeşti aşa de tare, dacă ai şti cu adevărat cât de scurtă e viaţa?

Nici unul dintre marile mituri nu e doar în trecut. Gloria nu e doar a zilelor de altădată şi faptele eroice n-au fost epuizate. Ca dovadă, îmi iau pisoiu-n braţe. Îi dau o palmă peste gură lui Satan. Da, SIDACanadiancoEmily, o fantomă de fată enervantă poate să-i tragă un dos de palmă Prinţului Întunericului, jmaf – o bucată direct peste botul lui Ctrl+Alt+Fierbinte. Îl înhaţ pe Tigrişor şi o iau la fugă. N-am chef să mă-ntorc în iad şi să fiu umilită. Şi n-am chef nici să-i fac pe plac lui Dumnezeu şi să interzic metodele de contracepţie şi căsătoriile-ntre gay.

Aşa că o să le arăt tuturor că exist. O să le arăt că-mi aleg propriul destin.

Aşa cum părinţii mei cândva-wiccani, cândva-susţinători-ai-partidului-ecologist, cândva-vii-şi-respirând s-au luptat să salveze urşi polari şi tigri bengalezi, pe drumul ăla o apuc şi eu. În tabloul ăsta în flăcări, care-mi aduce aminte de pancartele arse[1] ale lui taică-meu şi de sutienele pârjolite ale maică-mii, o iau la sănătoasa.

În spate, părinţii mei damnaţi strigă pe geamurile Town Car-ului.

— Las-o moartă, Maddy, zice maică-mea. Pământul vechi şi trist e *deja la ştirile de ieri*.

Sufletele extaziate ale boorilor arşi de vii încă mai intră în Lincoln, fiecare sigur că destinaţia lui e recompensa celestă pe care o merită cu prisosinţă.

Tatăl meu cândva-pro-reciclat, cândva-biodiesel, cândva-Pământul-Întâi! zbiară:

— Lasă-i pe caşaloţi şi pe gorilele de munte să se prăjească, scumpo! Hai în maşină!

După toţi anii ăştia în care-au încercat să salveze imigranţi ilegali şi vidre de mare marinate în petrol, asta-i şansa mea să-i salvez pe ei. Poate chiar pe toată lumea.

Îmbrăcată în cămaşa mea pătată, cu pisoiul şi cartea cu *Beagle*-ul în mâini, mă năpustesc în josul muntelui ca o nebună. Îmi car pisoiul aşa cum am cărat cândva borcanul fragil cu ceai, îmi iau zborul printre canioanele în flăcări ale căror culmi artizanale se înalţă deasupra capului meu. Evadez în peisajul ăsta anost, spălat de ape, de culoarea cataractei, salvând singura creatură pe care-o pot salva.

Oh, iubirea sufletului meu, îi simt bătăile inimii de fantomă undeva sub torsul melodios. Oh, Tigrişor, simt mirosul dulce al blănii lui de fantomă. Ăsta-i parfumul pe care-l simţi când iubeşti.

În depărtare se zăreşte o scânteie albastră. E nuanţa de albastru electric pe care o vede nasul meu când miros ozonul în timpul unei furtuni cu fulgere. E albastrul pe care îl văd degetele mele când ating vârful unui ac de siguranţă albastru. Nu-i ceva de nerecunoscut, ci mai degrabă de neevitat, aşa că o pornesc către el.

Îngerul Festus flutură din aripi, bâzâind în urma mea. Cântă că Dumnezeu aşa şi Dumnezeu pe dincolo. Că Domul îmi porunceşte. Că puterea lui Cristos mă sileşte:

— Întoarce-te la Dumnezeu, cântă el, pentru că Atotputernicul e creatorul tău adevărat!

Satan îşi conduce dihania de Lincoln pe urmele mele.

Claxonează şi semnalizează din faruri, la fel de greţos ca un camionagiu care rulează pe-o autostradă din nord.

— Dă-te bătută, zbiară Satan furios. Centrala aia automată din iad nu ţi-a făcut legătura cu ai tăi degeaba. Îţi dictez fiecare mişcare! Sunt adevăratul tău tată!

Nu sunt sigură dacă mă urmăreşte sau mă păstoreşte.

Picioarele mele butucănoase alunecă pe plastic chiar în timp ce se crapă ca gheaţa de pe râul Ohio sub picioarele Elizei din *Coliba Unchiului Tom*. În spatele fundului meu gras latră maică-mea şi taică-meu, bunică-mea şi bunicu-meu. Sufletul domnului K strigă după mine. La fel şi sucubul, Babette, somându-mă să mă predau.

Da, Tweeter drag, nu-s neajutorată. Sunt o sclavă fugară într-o lume în flăcări.

Sunt Persefona reinventată, hotărâtă să fiu mai mult decât o fiică sau o soţie. Şi nici n-o să mă mulţumesc cu vreun aranjament de genul „custodie comună“, făcând naveta între rai şi iad aşa cum o făcusem între Manila şi Milano şi Milwaukee. Noul meu ţel e reunirea tuturor contrariilor. O să mă chinui să-i împac pe Satan şi pe Dumnezeu. Şi făcând asta, rezolvând conflictul ăsta esenţial, o să rezolv toate conflictele. N-o să mai fie nici o barieră între pierzanie şi paradis.

Pe când lumea-ntreagă se scufundă în jur, numai motanul meu care îmi toarce liniştit în braţe, numai Tigrişor, are încredere în mine.

Sfârşitul?

1. Aluzie la pancartele arse la mitinguri de manifestanţii împotriva implicării Statelor Unite în Războiul din Vietnam.

Table of Contents

Viaţa începe cu preconcepţia: un preludiu
Mănânc; deci exist
Cum am ajuns să ies din graţiile lui Dumnezeu după ce ieşisem deja
Întoarcerea acasă
Singură la propria mea petrecere de bun venit acasă
O reuniune neplăcută
Prinşi în flagrant!
Un strigăt de ajutor!
Flagrantul, partea a doua
O fostă (?) prietenă…
Flagrantul, partea a treia
Un intrus printre morţi
Emisarul părinţilor mei
Ketamina: o scurtă istorie
Ave, Maddy
Boorismul: noua dezordine mondială
O mântuire obscenă
O lume de boori
Se naşte o abominaţiune
O prădătoare sexuală în Imperiul Animalelor
Preludiul exilului meu
Bunicuţul: unu
O sărbătoare politic incorectă
Bunicuţul: doi
Îmbarcarea într-un bon voyage
Bunicuţul: trei
Alegând drumul gloriei
Acum, călătorule!
O vezică chinuită, deloc înceată, pe punctul de-a o lua razna
Intrând în labirintul regelui Minos
Înfrângând minotaurul
Fugind de la locul crimei
Ambuscada de la toaletă: consecinţele
Apărarea caca-de-câine
Bunicid
O carte nouă şi un băiat nou
Numărătoarea inversă către la revedere
Halloween
Abominaţiunea capătă putere
Sfânta Camille: o teorie
Un cadou de aniversare!

Faceţi cunoştinţă cu Diavolul
Reînviată!
Un obstacol înspăimântător
Abominaţiunea înaintează
O pereche în ceruri
Flirtul meu nevinovat cu Divinul
O supradoză mică şi aurie
Iubirea mea adevărată salvată din ghearele morţii
Mama anului
Iubitul meu motan e doborât de o boală misterioasă
Negarea
În sfârşit, pedeapsa aspră binemeritată
Sfârşitul tragic al unui pisoi
Abominaţiunea soseşte
Fata Morgana
Acasă cu Camille Spencer
Camille devine turistă în viaţa de apoi
Sufletul lui Camille părăseşte trupul
Ce e, de fapt, familia
Negarea lui Camille
Încă un om pe care-l iubesc în pericol!
Satan sună s-o ispitească pe eroina noastră
Un portret în spermă
Rezultatul inevitabil al folosirii utilajelor agricole mari după ce-ai luat o supradoză de Xanax
Scopul vieţii mele groaznice iese la iveală!
Întâlnirea mea cu un înger
Un edict disperat
Abominaţiunea declanşează un cataclism
Daţi peste cap de mişcarea continentelor
Bătaia pe care o merit cu vârf şi-ndesat
Denunţată!
Detonată!
Un episod întunecat revizitat – în sfârşit
Punând Diavolul faţă-n faţă cu adevărul groaznic despre puţa lui castrată
Satan scos din sărite
Rezultatul inevitabil al intelectualizării excesive şi al suprimării lucrurilor care altfel ar fi adecvate, doar nişte moduri obişnuite de a-şi exprima tristeţea ale unei adolescente precoce, dar nesigure, care, sincer, în ultima vreme a participat la olimpiada traumelor, odată cu moartea bunicilor ei şi a peştelui ei drăguţ şi a pisoiului ei dulce, asta ca să nu mai vorbim de propria moarte prematură şi crudă, dar care îşi dă toată silinţa să-şi ţină bărbia dolofană sus şi nu se pune pe plâns, ci se luptă din

toate puterile să se ridice la înălțimea situației, așa gravă cum a ajuns, și care deocamdată nu mai e în stare să treacă printr-o altă răsturnare tristă de situație.

Fentând afacerea asta mortală

Persefona încearcă să-și câștige libertatea

Table of Contents

Viaţa începe cu preconcepţia: un preludiu	5
Mănânc; deci exist	10
Cum am ajuns să ies din graţiile lui Dumnezeu după ce ieşisem deja	12
Întoarcerea acasă	17
Singură la propria mea petrecere de bun venit acasă	19
O reuniune neplăcută	25
Prinşi în flagrant!	30
Un strigăt de ajutor!	33
Flagrantul, partea a doua	34
O fostă (?) prietenă…	37
Flagrantul, partea a treia	39
Un intrus printre morţi	42
Emisarul părinţilor mei	45
Ketamina: o scurtă istorie	49
Ave, Maddy	51
Boorismul: noua dezordine mondială	53
O mântuire obscenă	56
O lume de boori	57
Se naşte o abominaţiune	62
O prădătoare sexuală în Imperiul Animalelor	64
Preludiul exilului meu	67
Bunicuţul: unu	69
O sărbătoare politic incorectă	70
Bunicuţul: doi	73
Îmbarcarea într-un bon voyage	75
Bunicuţul: trei	79

Alegând drumul gloriei 81
Acum, călătorule! 86
O vezică chinuită, deloc înceată, pe punctul de-a o lua razna 90
Intrând în labirintul regelui Minos 94
Înfrângând minotaurul 99
Fugind de la locul crimei 102
Ambuscada de la toaletă: consecinţele 107
Apărarea caca-de-câine 109
Bunicid 113
O carte nouă şi un băiat nou 118
Numărătoarea inversă către la revedere 124
Halloween 128
Abominaţiunea capătă putere 134
Sfânta Camille: o teorie 136
Un cadou de aniversare! 138
Faceţi cunoştinţă cu Diavolul 142
Reînviată! 147
Un obstacol înspăimântător 153
Abominaţiunea înaintează 156
O pereche în ceruri 158
Flirtul meu nevinovat cu Divinul 160
O supradoză mică şi aurie 163
Iubirea mea adevărată salvată din ghearele morţii 167
Mama anului 171
Iubitul meu motan e doborât de o boală misterioasă 174
Negarea 177
În sfârşit, pedeapsa aspră binemeritată 180
Sfârşitul tragic al unui pisoi 185
Abominaţiunea soseşte 187

Fata Morgana 189
Acasă cu Camille Spencer 194
Camille devine turistă în viaţa de apoi 197
Sufletul lui Camille părăseşte trupul 202
Ce e, de fapt, familia 205
Negarea lui Camille 207
Încă un om pe care-l iubesc în pericol! 210
Satan sună s-o ispitească pe eroina noastră 212
Un portret în spermă 214
Rezultatul inevitabil al folosirii utilajelor agricole mari după ce-ai luat o supradoză de Xanax 219
Scopul vieţii mele groaznice iese la iveală! 221
Întâlnirea mea cu un înger 225
Un edict disperat 228
Abominaţiunea declanşează un cataclism 231
Daţi peste cap de mişcarea continentelor 232
Bătaia pe care o merit cu vârf şi-ndesat 237
Denunţată! 242
Detonată! 246
Un episod întunecat revizitat – în sfârşit 248
Punând Diavolul faţă-n faţă cu adevărul groaznic despre puţa lui castrată 252
Satan scos din sărite 256
Rezultatul inevitabil al intelectualizării excesive şi al suprimării lucrurilor care altfel ar fi adecvate, doar nişte moduri obişnuite de a-şi exprima tristeţea ale unei adolescente precoce, dar nesigure, care, sincer, în ultima vreme a participat la olimpiada traumelor, odată cu moartea bunicilor ei şi a peştelui ei drăguţ şi a pisoiului ei dulce, asta ca să nu mai vorbim de propria moarte prematură şi crudă, dar care îşi dă toată silinţa 258

să-şi ţină bărbia dolofană sus şi nu se pune pe plâns, ci se luptă din toate puterile să se ridice la înălţimea situaţiei, aşa gravă cum a ajuns, şi care deocamdată nu mai e în stare să treacă printr-o altă răsturnare tristă de situaţie.
Fentând afacerea asta mortală 259
Persefona încearcă să-şi câştige libertatea 261